

บทที่ 4

การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเป็นเครื่องมือทางมานุษยวิทยาที่ใช้ศึกษาพฤติกรรมของผู้เข้ารับราชการยานยนต์รับจ้างที่มีผลกระทบต่อปัญหาจราจร เพื่อให้การวิจัยในครั้งนี้มีคุณภาพมากขึ้น โดยจะใช้วิธีสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกับผู้เข้ารับราชการยานยนต์รับจ้างในเขตกรุงเทพมหานคร ตามพื้นที่ต่าง ๆ รวมทั้งสิ้น 20 ตัวอย่าง ในการสัมภาษณ์ได้ใช้นามสมมติกับผู้ถูกสัมภาษณ์ ทั้งหมด หลังจากนั้นก็จะสรุปผลตามวิธีการทางมานุษยวิทยา

สัมภาษณ์ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์	นายเจียม(นามสมมติ)
ผู้สัมภาษณ์	นางสาววรรณภา พันธุ์สว่าง นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่	วินรถจักรยานยนต์รับจ้าง อินทามาระ กรุงเทพมหานคร

ลักษณะทางสังคม

นายเจียม อายุ 33 ปี พื้นเพเป็นชาว อ.หนองหญ้าไทร อ.วังสามหมอ จ.อุดรธานี จบการศึกษาในระดับประถมศึกษาที่บ้านเกิด ปัจจุบันสมรสแล้ว เขาประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเพียงอย่างเดียว ภรรยาทำอาชีพเย็บเสื้อผ้าโหด เขามีบุตร 2 คน อายุ 7 ปี และ 4 ปี ตามลำดับ ซึ่งในขณะนี้กำลังเรียนหนังสืออยู่ที่ จ.อุดรธานี

บุคลิกภาพ

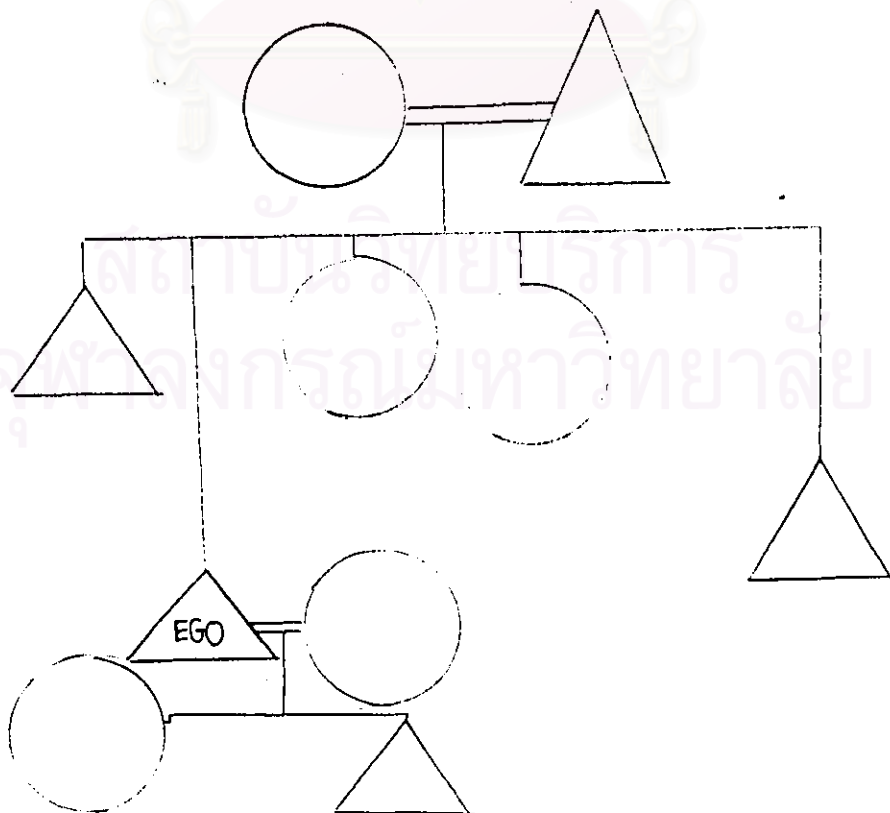
นายเจียมเป็นบุคคลที่มีลักษณะเรียบร้อย พุดน้อย เสียงเบา เป็นคนใจเย็น การแต่งกายสุภาพเรียบร้อย เขาสูงประมาณ 165 ซม. ผิวสองสี ในช่วงที่ผู้วิจัยสัมภาษณ์เขา

ในระยะแรก ๆ นั้นมีท่าทีเขินอายอย่างเห็นได้ชัด เวลาพูดมักก้มมองดูพื้น แต่ต่อไปเมื่อมีความสนิทสนมกันมากขึ้น เขาจึงยอมให้สัมภาษณ์อย่างเต็มที่

ประวัติชีวิต

นายเจี๊ยบเกิดมาในครอบครัวที่มีอาชีพทำนา โดยบิดาและมารดาของเขายึดอาชีพทำนามาแต่ครั้งบรรพบุรุษ เมื่อเขาเรียนจบในระดับชั้นประถมศึกษาในบ้านเกิด เขาก็เริ่มช่วยพ่อแม่ทำงานอย่างจริงจัง ต่อมาได้แต่งงานกับภรรยาซึ่งเป็นคนในหมู่บ้านเดียวกันและมีอาชีพทำนาเหมือน ๆ กัน เมื่อไม่กี่ปีมานี้ ผู้คนในหมู่บ้านของเขาอพยพโยกย้ายเข้ามาประกอบอาชีพในกรุงเทพมหานครกันมากขึ้น บ้างก็มาทำงานโรงงานในแถบชานเมือง บ้างก็มายึดอาชีพเป็นกรรมกรก่อสร้าง บ้างก็มายึดอาชีพค้าขาย เขาจึงเดินทางเข้ามากรุงเทพมหานครพร้อมภรรยาเมื่อ 4 ปีที่แล้ว โดยยึดอาชีพทำก่อสร้างได้ 1 ปี จึงเปลี่ยนมาขายปลาหมึกย่าง และต่อมามีเพื่อน ๆ ชักชวนให้มาขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง เนื่องจากว่ารายได้ดี และไม่เหนื่อยมากนัก เขาจึงตัดสินใจมาขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเมื่อ 2 ปีที่แล้ว ปัจจุบันเขาเช่าบ้านอยู่ในย่านอินทามาระ ในอัตราเดือนละ 2,000 บาท กับภรรยา ส่วนลูก 2 คนนั้นอยู่กับพ่อแม่ของเขาที่ จ.อุดรธานี

ครอบครัวเครือญาติ

นายเจียมมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 5 คน เขาเป็นคนที่ 2 มีพี่ชาย 1 คน และมีน้องสาว 2 คน น้องชายอีก 1 คน ครอบครัวของเขามีอาชีพทำนา ปัจจุบันนี้ พี่ชายและน้องชายเข้ามาหางานทำในกรุงเทพมหานครเช่นกัน แต่น้องสาวอยู่ช่วยบิดามารดาที่บ้านเกิด ทุกคนแต่งงานมีครอบครัวกันหมดแล้ว ตัวเขาเองนั้นแต่งงานเมื่ออายุ 25 ปี กับภรรยาซึ่งเป็นคนบ้านเดียวกัน ปัจจุบันมีลูก 2 คน คนโตเป็นผู้หญิงอายุ 7 ปี และคนเล็กเป็นผู้ชายอายุ 5 ปี ทั้งสองคนกำลังเรียนอยู่ที่ จ.อุดรธานี ในความดูแลของพ่อแม่ของเขา และภรรยาจะกลับไปเยี่ยมลูกทุก ๆ 3 เดือน โดยประมาณ และกลับบ้านเป็นประจำทุก ๆ วันสำคัญ ๆ เช่น วันขึ้นปีใหม่ วันสงกรานต์ วันลอยกระทง เป็นต้น

ชีวิตประจำวัน

นายเจียมจะตื่นแต่เช้าตรู่และรีบมาที่วินก่อนเวลา 06.00 น. และขับรถจักรยานยนต์รับจ้างไปจนกระทั่งเวลา 18.30 น. ก็จะกลับบ้าน โดยภรรยาจะนำอาหารเช้าและกลางวันมาส่งให้ที่วินส่วนอาหารเย็นนั้นจะกลับไปกินพร้อม ๆ กันที่บ้าน ช่วงเวลาที่มีลูกค้ามาใช้บริการมากที่สุดได้แก่ช่วง 07.00 น. - 09.00 น. และช่วงเวลา 16.30 น. - 18.30 น. โดยกลุ่มผู้ใช้บริการของเขาจะเป็นชาวประจำ เช่นเป็นแม่บ้านที่ออกมาหน้าปากซอยเพื่อซื้อกับข้าว หรือกลุ่มคนทำงาน ส่วนนักเรียนก็พอมิบ้างแต่ไม่มากนัก ส่วนใหญ่แล้วสนนราคาค่าบริการจะมี 2 อัตรา คืออัตราชาวประจำและอัตราชาวจร โดยอัตราชาวประจำนั้นจะมีราคาถูกกว่าชาวจรเล็กน้อย สำหรับราคาค่าบริการของวินเขาโดยประมาณ เช่น จากซอยอินทามาระ 37 ไปสุขุมวิท 25 คิด 80-100 บาท จากอินทามาระ 37 ไปเซ็นทรัลลาดพร้าวคิด 60-70 บาท จาก อินทามาระ 37 ไปห้วยขวาง คิด 30 บาท เป็นต้น ในช่วงกลางวันที่ไม่ไคร่มีลูกค้าบางครั้งเขาจะกลับบ้านเพื่อไปช่วยภรรยาเย็บเสื้อผ้า เนื่องจากว่าวินและบ้านเช่าอยู่ใกล้กันเพียงแต่เดินเพียง 50 เมตรก็ถึงแล้ว

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายเจียมมีความเห็นว่าการที่กรุงเทพมหานครมีรถติดขัดเป็นอย่างมากตลอดทั้งวันนั้น ทำให้รถจักรยานยนต์รับจ้างขับด้วยความลำบากเพิ่มขึ้น กล่าวคือ การที่รถประเภทต่าง ๆ โดยเฉพาะรถยนต์โดยสารส่วนบุคคลไม่ไคร่มีวินัยในการขับขึ้นรถ ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้นบนท้องถนน เขามีความคิดว่ารถจักรยานยนต์รับจ้างไม่ได้ทำให้เกิดปัญหาจราจรแต่อย่างใด หากแต่แก้ไขปัญหาก็แก่ผู้ที่ต้องการไปถึงจุดหมายด้วยความ

รวดเร็ว เขามีความเห็นว่าการที่การจราจรมีปัญหาในทุกวันนี้เกิดจากสภาพไร้ระเบียบวินัยของคนขับรถประเภทต่าง ๆ บนท้องถนนนั่นเอง

เมื่อการจราจรติดขัดทำให้ผู้คนหันมาใช้รถจักรยานยนต์กันมากขึ้นซึ่งนายเจ็บบอกว่าเป็นการดีเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากจะทำให้เขามีรายได้เพิ่มขึ้นตามไปด้วย เกี่ยวกับ การฝ่าฝืนกฎจราจรนั้นเขายอมรับว่ามีการฝ่าฝืนบ่อยครั้ง เช่น การฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร การกักรถในที่ห้ามกักรถ การจอดรทบนเส้นจราจร เป็นต้น โดยนายเจ็บบกล่าวว่าเนื่องจากเขาต้องการความรวดเร็วเป็นสำคัญแต่ถ้ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ในบริเวณนั้นก็จะมีคนระวังกันมากขึ้น เนื่องจากว่าถ้าถูกปรับแล้วจะไม่คุ้มกับรายได้ที่หามาได้นั่นเอง

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

เขามีความสุขกับการประกอบอาชีพนี้มาก เนื่องจากว่าเพื่อนร่วมวินเดียวกันมักเป็นคนนิสัยเหมือน ๆ กันเกือบทั้งหมด และกว่าครึ่งมาจากจังหวัดอุดรธานี เขามีความเห็นว่าการประกอบอาชีพนี้เป็นอาชีพที่มีเกียรติและสามารถหารายได้ได้พอเลี้ยงตนเองได้ เมื่อถามว่ามีเงินเก็บบ้างไหม เขาตอบว่าพอมีบ้างแต่ไม่มากนักเท่าไร แต่เขาก่อนข้างใช้เงินอย่างประหยัดเนื่องจากมีภาระต้องส่งเสียลูกทั้งสองคนที่อุดรธานี นายเจ็บบอกว่าที่เขาและภรรยาต้องมาทำงานในกรุงเทพมหานครนั้นก็เพื่อให้ลูกของตนมีอนาคตที่สดใสกว่าตนเองและได้เรียนสูง ๆ นั่นเอง เมื่อรถที่นายมาขับรถจักรยานยนต์รับจ้างนั้นเขาต้องเสียเงินให้แก่เจ้าของวินเป็นค่าเช่าเสียวินเป็นเงินทั้งสิ้น 1,500 บาท และเสียค่าใช้จ่ายรายเดือนอีกเดือนละ 500 บาท เมื่อเทียบกับรายได้ต่อวันซึ่งตกวันละ 280-300 บาท ซึ่งก็จัดว่าเป็นรายได้ที่ค่อนข้างดี นายเจ็บบอกว่าวินของเขามีรายได้ไม่มากนักเมื่อเทียบกับวินอื่นเนื่องจากว่าในซอยที่ตั้งวินนี้เป็นซอยตัน

เมื่อถามว่าในอนาคตจะทำอะไร นายเจ็บบอกว่าก็คงจะกลับไปบ้านเกิดลงทุนทำกิจการค้าขายอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ตอนนี้ยังคิดไม่ออกขอขับรถจักรยานยนต์รับจ้างไปก่อนเนื่องจากว่ามีความพึงพอใจกับอาชีพนี้เป็นอย่างสูง นายเจ็บบกล่าวในที่สุด

สัมภาษณ์ผู้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายป้อ(นามสมมติ)
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาววรรณฯ พันธุ์สว่าง
 สถานที่ นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 วินรถจักรยานยนต์รับจ้างสุขุมวิท
 กรุงเทพมหานคร

ลักษณะทางสังคม

นายป้อ เป็นชาวกรุงเทพมหานครโดยกำเนิด ปัจจุบันอายุ 22 ปี เขาจบการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาการขายจากโรงเรียนพาณิชย์การแห่งหนึ่ง เขาประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเพียงอย่างเดียวมาเป็นเวลานาน 3 ปี ปัจจุบันเขาพักอาศัยอยู่ในบ้านส่วนตัวอันประกอบไปด้วย พ่อแม่ และน้องสาว

บุคลิกภาพ

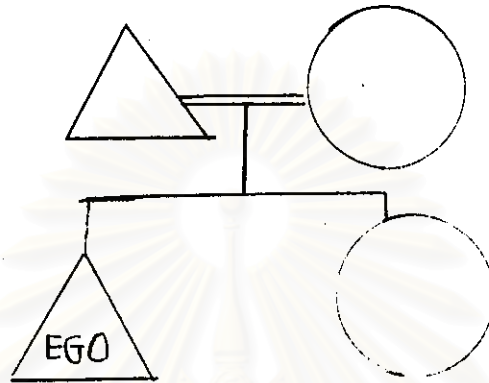
นายป้อเป็นบุคคลที่มีบุคลิกลักษณะกล้าพูดกล้าแสดงออก พูดจาเสียงดังฟังชัด ตรงไปตรงมา มีอารมณ์ขัน เขาสูงประมาณ 172 ซม. ผิวสองสี การแต่งกายสะอาดสะอ้าน ในระหว่างการให้สัมภาษณ์มักถูกแซวจากเพื่อนร่วมวินเดียวกันเป็นระยะ ๆ

ประวัติชีวิต

ภายหลังจากจบการศึกษานายป้อได้ทำงานที่บริษัทเอกชนแห่งหนึ่งในตำแหน่งเจ้าหน้าที่เก็บรายได้ โดยได้เงินเดือนเพียง 4,500 บาท ซึ่งเป็นรายได้ที่ค่อนข้างน้อย ประกอบกับเขาเริ่มมีอาการเบื่อเพื่อนร่วมงานและเจ้านาย เมื่อทำงานได้ 1 ปี เขาจึงลาออกมาอยู่กับบ้านเฉย ๆ ช่วยที่บ้านค้าขายอยู่ 3 เดือน เนื่องจากที่ทำงานเก่าต้องใช้รถจักรยานยนต์คันนั้นเขาจึงมีรถจักรยานยนต์อยู่ 1 คันที่พ่อแม่दानให้ ดังนั้นเขาจึงเดินเข้าไปสมัครเป็นคนขับรถจักรยานยนต์ที่วินใกล้ ๆ บ้าน และทำงานมาได้ประมาณ 1.5 ปี

แล้ว ครอบครัวของเขาจัดว่ามีฐานะพอใช้ พ่อและแม่มีอาชีพขายน้ำปั่นอยู่ในตลาดในย่าน
คลองเตย

ครอบครัวเครือญาติ

นายป้อมมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 2 คน คือเขาและน้องสาวที่กำลังเรียนอยู่
ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ครอบครัวของเขาจัดว่ามีความอบอุ่นเป็นอย่างดี ยามว่างจาก
การขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเขามักจะไปช่วยบิดามารดาขายน้ำปั่นที่ตลาดอยู่เป็น
ประจำ รายได้ส่วนหนึ่งของเขาได้ส่งเสียให้น้องสาวประมาณเดือนละ 3,000บาท

ชีวิตประจำวัน

นายป้อมจะตื่นนอนในตอนเช้าและจะมาถึงที่วินภายในเวลา 06.30 น. และขับรถ
จักรยานยนต์ไปจนกระทั่งเวลาประมาณ 19.00 น. ในช่วงเวลาบ่าย ๆ ที่มีผู้โดยสารเรียก
ใช้บริการไม่มากนักนั้นนายป้อมจะกลับบ้านไปช่วยแม่จัดของเพื่อเตรียมขายในตอนกลาง
คืนประมาณ 1-2 ชั่วโมง แต่ถ้าวันไหนมีผู้ใช้บริการคับคั่งเขาก็จะไม่ไป ในวินของเขานั้น
มีสมาชิกทั้งสิ้นประมาณ 30 คน ซึ่งบางคนก็รู้จักสนิทสนมกันดี บางคนก็ไม่รู้จักกัน ส่วน
ใหญ่แล้วคนที่มาขับรถมักจะมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันเป็นส่วนใหญ่ และมีหัวหน้าวินซึ่ง
มีอายุประมาณ เกือบ 40 ปี และมีประสบการณ์ในการขับรถนานที่สุดคอยเป็นผู้ดูแล
ความเรียบร้อยของวินแทนเจ้าของวิน นายป้อมจะหาอาหารเช้าและอาหารกลางวันกินแถว ๆ
บริเวณวิน ส่วนอาหารเย็นนั้นจะกลับไปกินแถว ๆ ร้านขายน้ำปั่นของพ่อแม่ หรือไม่กี่
ชื่อกับข้าวไปกินกับน้องสาว 2 คน

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายป้อมมีความคิดเห็นว่าในทุกวันนี้การจราจรติดขัดเพิ่มขึ้น ๆ เนื่องจากว่ากรุงเทพมหานครมีปริมาณรถยนต์และรถประเภทต่าง ๆ มากมาย ในขณะที่มีเนื้อที่เท่าเดิมและทุกวันนี้ผู้คนจากภาคต่าง ๆ ก็มาอยู่อาศัยที่กรุงเทพมหานครกันมากขึ้น ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ เพิ่มขึ้น และปัญหาจราจรก็เป็นหนึ่งในปัญหาเหล่านั้น ทำให้ผู้คนเสียสุขภาพจิตเมื่อต้องติดอยู่บนถนนนาน ๆ และรถจักรยานยนต์รับจ้างก็ได้ช่วยแก้ไข้ปัญหาในส่วนี้ให้แก่ผู้ใช้รถใช้ถนน ดังนั้นจึงได้รับความนิยมเป็นอย่างสูงเพิ่มขึ้น ๆ ส่วนหนึ่งนั้นนายป้อมมองว่าผู้โดยสารมีทางเลือกน้อยและไม่ใคร่มีโอกาสในการเลือกนัก

นายป้อมมีความคิดเห็นว่ารถจักรยานยนต์รับจ้างไม่ได้ทำให้เกิดปัญหาจราจรเนื่องจากว่าเป็นรถที่มีขนาดเล็กสามารถใช้ช่องว่างระหว่างรถใหญ่ชอกแซกไปจนถึงจุดหมายได้โดยเร็วไว้ สำหรับปัญหาจราจรในทุกวันนี้้นนายป้อมมองว่าเป็นปัญหาระดับชาติที่แก้ไขได้ยาก แต่ถ้าหากว่าผู้คนบนท้องถนนต่างมีน้ำใจให้กันให้กันและมีการเอื้ออารีกันและมีความเสียสละมากขึ้นปัญหาจราจรก็น่าที่จะบรรเทาได้ในระดับหนึ่ง

นายป้อมมีความเห็นว่าการศึกษาที่ปัญหาจราจรติดขัดเพิ่มขึ้น ๆ นั้น ยังก่อให้เกิดปัญหาต่อสุขภาพของคนขับรถประเภทต่าง ๆ โดยเฉพาะคนขับรถสามล้อเครื่องและคนขับรถจักรยานยนต์รับจ้างอีกด้วย เนื่องจากรถโดยสารประจำทางมักจะปล่อยควันพิษมาเป็นประจำ บางครั้งเขารู้สึกแสบใบหน้ามาก แต่ยังไม่เคยไปตรวจสุขภาพเนื่องจากเห็นว่าสุขภาพของตนเองยังแข็งแรงอยู่นั่นเอง

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

นายป้อมยอมรับว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพที่ไม่ใคร่มีเกียรตินัก แต่เขาก็ไม่สนใจ เนื่องจากว่าเป็นอาชีพที่เขาพอใจ เขามีรายได้ต่อวันตก 300-400 บาท โดยเสียค่าเสียวินเมื่อครั้งแรกเข้า 7,000 บาท และเสียค่าใช้จ่ายต่อเดือน 800 ซึ่งก็นับว่าไม่เดือดร้อนอะไรเมื่อเทียบกับรายได้ที่ได้รับแล้วก็เป็นที่พอใจเป็นอย่างมาก

สำหรับชีวิตในอนาคตนั้นเขาคงจะขับรถไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะหมดความนิยมและอาจจะเรียนต่อเพื่อหางานอื่นที่มั่นคงและเป็นหลักเป็นฐานทำ

สัมภาษณ์ผู้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายโอ้ (นามสมมติ)
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาววรรณนา พันธุ์สว่าง
 นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ วินรถจักรยานยนต์รับจ้าง รามคำแหง
 กรุงเทพมหานคร

ลักษณะทางสังคม

นายโอ้ อายุ 21 ปี สถานภาพโสด เป็นชาว จ.ปราจีนบุรี เขาจบการศึกษาในระดับประถมศึกษา เขามีพี่น้อง 3 คน เป็นคนกลาง ครอบครัวมีอาชีพทำนา ปัจจุบันนี้เขามีอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเพียงอย่างเดียว

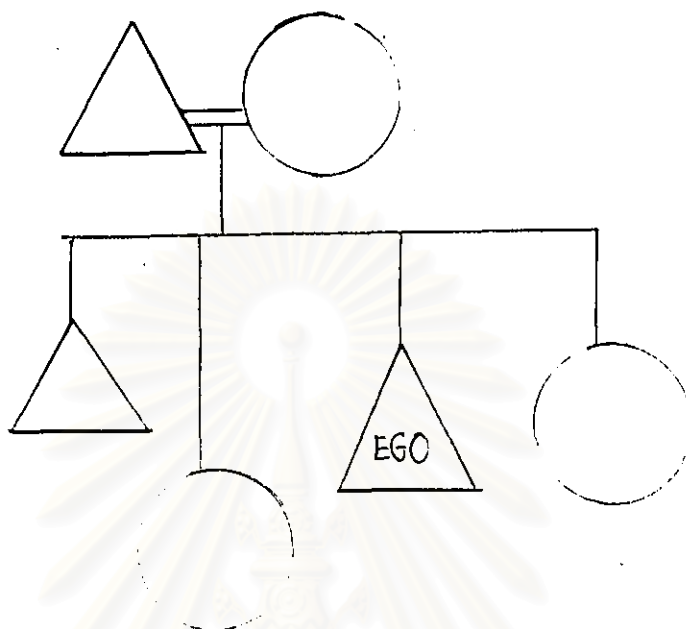
บุคลิกภาพ

นายโอ้เป็นคนอารมณ์ดี อุปนิสัยว่าเรื่องสนุกสนาน เข้ากับผู้อื่นได้ง่าย พูดจาเสียงดังฟังชัด มีมุขตลกแทรกเป็นระยะ ๆ เขาสูงประมาณ 170 ซม. ผิวขาว ให้ความร่วมมือในการตอบคำถามต่าง ๆ เป็นอย่างดีเยี่ยม เป็นคนที่ไม่เครียดและไม่ซีเรียสกับชีวิต

ประวัติชีวิต

ครอบครัวของนายโอ้มีอาชีพทำนาหลังจากจบการศึกษาเขาได้ช่วยพ่อแม่ทำนาพร้อม ๆ กับยึดอาชีพรับจ้างทั่วไปไปด้วยแต่เนื่องจากเศรษฐกิจไม่ใคร่ดีนักทำให้รายได้ที่ได้รับเพียงแค่ "หาเช้ากินค่ำ" เท่านั้น ต่อมาเขาจึงชักชวนเพื่อน ๆ รุ่นราวคราวเดียวกัน 3-4 คน เข้ามาหางานทำในกรุงเทพมหานครเนื่องจากว่าตัวยังอยู่ที่ปราจีนบุรี คงจะหารายได้ไม่เป็นที่น่าพอใจแน่ เมื่อเขาเข้ามากรุงเทพฯ ครั้งแรกนั้นเขาได้ทำงานที่โรงงานอุตสาหกรรมแห่งหนึ่งย่านพระประแดง ต่อมาจึงได้เปลี่ยนมายึดอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างแทน เนื่องจากว่าหารายได้ให้ดีกว่ามากพอสมควร และเขาได้ยึดอาชีพดังกล่าวมาเป็นเวลาร่วม 8 เดือน

ครอบครัวเครือญาติ

นายไอ้เกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะไม่ดี ดังนั้นเขาจึงมีความมุมานะพอสมควร และตั้งความหวังในชีวิตไว้ว่าจะต้องทำงานหาเงินให้ได้มาก ๆ เนื่องจากว่าเคยลิ้มรสของความยากลำบากมาก่อน เขามีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันทั้งสิ้น 4 คน เขาเป็นลูกคนที่ 3 มีพี่ชาย 1 คน และพี่สาว 1 คน และมีน้องสาวอีก 1 คน โดยพื้นฐานแล้วครอบครัวของเขาต่างคนต่างอยู่ หาเลี้ยงตนเอง แต่ก็มีความผูกพันต่อกัน พี่ ๆ ทุกคนมีครอบครัวหมดแล้ว พี่คนโตและคนรองมาอยู่ที่กรุงเทพมหานครเหมือนกันแต่ไม่มีใครมีโอกาสได้เจอกันนัก นายไอ้จะกลับบ้านในวันเทศกาล ๆ เช่นเข้าพรรษา หรือวันขึ้นปีใหม่ เป็นต้น

ชีวิตประจำวัน

หลังจากตื่นนอนในตอนเช้า นายไอ้จะรีบแต่งตัวเพื่อมาทำงานในช่วงเวลาก่อน 06.30 น. และจะขับรถจักรยานยนต์รับจ้างไปจนถึงเวลา 19.30 น. โดยประมาณ โดยอาหารการกินทั้ง 3 มื้อฝากท้องไว้กับร้านข้าวแกงใกล้ ๆ วินั้นเอง สำหรับช่วงเวลาที่มิใช่โดยสารให้บริการมากที่สุดนั้น นายไอ้บอกว่าจะอยู่ในช่วงเวลาประมาณ 07.00 น. - 09.00 น. และ 16.00 น. - 19.00 น. ส่วนใหญ่แล้วผู้ให้บริการมักจะเป็นนักเรียน นักศึกษา เป็นอันดับหนึ่ง ตามมาด้วยคนทำงานบริษัท และแม่บ้านรวมทั้งบุคคลทั่วไป

สำหรับประสบการณ์ในการทำงานที่ตื่นตัวได้แก่ การที่เขาเคยถูกผู้โดยสารจี้ระหว่างการเดินทางไปส่งจึงต้องให้เงินทั้งหมดเท่าที่มีแก่ผู้โดยสารไป ส่วนอุบัติเหตุที่นายยอมรับว่าเคยประสบอุบัติเหตุเล็กน้อยเช่นรถพลิกคว่ำเป็นต้น แต่ไม่เคยชนหรือเจออุบัติเหตุร้ายแรงแต่อย่างใด สำหรับงานอดิเรกนั้นนายไอบอกว่าถ้ามีเวลาว่างก็มักจะนอนเป็นสำคัญ ส่วนเวลาออกกำลังกายนั้นไม่มีเวลาเนื่องจากว่าต้องขับรถจักรยานยนต์ทั้งวัน แต่เนื่องจากว่าเขาเช่าบ้านอยู่ร่วมกับเพื่อนอีก 4 คน ดังนั้นการที่ได้พบปะพูดคุยกันก็เป็นการพักผ่อนอีกวิธีหนึ่งเหมือนกัน

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายไอบอกความคิดเห็นว่าการจราจรในกรุงเทพมหานครทุกวันนี้แออัดและคับคั่งโดยทั่วไป เนื่องจากว่าในถนนในทุกวันนี้มีรถประเภทต่าง ๆ วิ่งกันอย่างคับคั่งไม่ว่าจะเป็นรถจักรยานยนต์ รถแท็กซี่ รถสามล้อเครื่อง รถเมล์ เป็นต้น และมารยาทในการขับขี่ของคนขับรถประเภทต่าง ๆ นั้นมักจะขับรถแบบ “ตามใจฉัน” แย่งช่องทางการจราจรเพื่อความรวดเร็วเป็นสำคัญ

นายไอบอกความคิดเห็นว่าน่าที่จะมีการจำกัดจำนวนรถที่วิ่งอยู่บนท้องถนนและมีกฎหมายห้ามไม่ให้บุคคลที่อยู่ในทะเบียนบ้านเดียวกันมีรถประจำบ้านได้ไม่เกินกี่คัน ตลอดจนมีการรณรงค์ให้ผู้ใช้รถใช้ถนนได้ตระหนักถึงการเคารพกฎจราจร และมีบทลงโทษที่เคร่งครัดขึ้นสำหรับผู้ที่จะละเมิดกฎจราจร

สำหรับในกรณีของรถจักรยานยนต์รับจ้างนั้นนายไอบอกความคิดเห็นว่าไม่ได้ทำให้เกิดปัญหาจราจรแต่อย่างใด เนื่องจากว่าคนขับก็ต้องคอยระวังไม่ให้ผิดกฎจราจรเนื่องจากว่าถ้าถูกตำรวจจราจรจับและถูกปรับแล้วจะไม่คุ้มกับรายได้ที่ทำได้ในแต่ละวัน นอกจากนั้นในทุกวันนี้การขับขี่รถจักรยานยนต์ก็เต็มไปด้วยความยากลำบากขึ้นเนื่องจากว่าปริมาณรถบนท้องถนนมีมาก และรถบางประเภทก็มักจะบังช่องทางการขับขี่ของรถจักรยานยนต์รับจ้างเช่นรถมินิบัสและรถโดยสารประจำทาง เป็นต้น

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

จากการที่นายไอบอกเป็นคนอีสานและผ่านการมีชีวิตที่ทุกข์ยากเนื่องจากครอบครัวมีฐานะไม่ค้ำนักทำให้เขาเป็นคนรู้ค่าของเงินและเมื่อผ่านการประกอบอาชีพทำนา และเป็นคนงานในโรงงานอุตสาหกรรมเมื่อเขามาประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างซึ่งเขามองว่าเป็นอาชีพอิสระและทำรายได้ดีเป็นที่น่าพอใจ ดังนั้นเขาจึงมีความสุขกับการ

ทำงานเป็นอย่างยิ่ง เมื่อแรกที่มาสมัครที่วันแห่งนี้นั้นเขาจะต้องเสียค่าใช้จ่ายแรกเข้าเป็นค่าเช่าเสื้อวินเป็นเงิน 5,000 บาท และต้องเสียค่าใช้จ่ายรายเดือนอีกเดือนละ 600 บาท สำหรับรายได้ต่อวันนั้นเขามีรายได้ตกวันละ 300 บาท

สำหรับชีวิตในอนาคตนั้นนายโอบอกว่าเนื่องจากเขามีการศึกษาไม่สูงนักก็ไม่ทราบว่าจะไปประกอบอาชีพอะไรดี ณ ปัจจุบันนี้จึงขอประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างไปก่อนและถ้ามีโอกาสและช่องทางที่ดีกว่าค่อยคิดขยับขยาย เขามองว่าการที่การจราจรยังติดขัดอยู่เช่นนี้รถจักรยานยนต์รับจ้างก็ยังคงได้รับความนิยมจากบุคคลทั่วไปอยู่นั่นเอง

สัมภาษณ์ผู้ขับขีรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์	นายเหน่ง(นามสมมติ)
ผู้สัมภาษณ์	นางสาววรรณนา พันธุ์สว่าง นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่	วินรถจักรยานยนต์รับจ้าง หลักสี่ กรุงเทพมหานคร

ลักษณะทางสังคม

นายเหน่งปัจจุบันอายุ 34 ปี ภูมิลำเนาเป็นชาว ต.เนินมะปรางค์ อ.เมือง จ. พิษณุโลก ปัจจุบันสมรสแล้ว มีบุตร 2 คน อยู่กับตาและยายที่ต่างจังหวัด นายเหน่งมีอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเพียงอย่างเดียว อาศัยอยู่กับภรรยาที่ห้องเช่าในละแวกหลักสี่

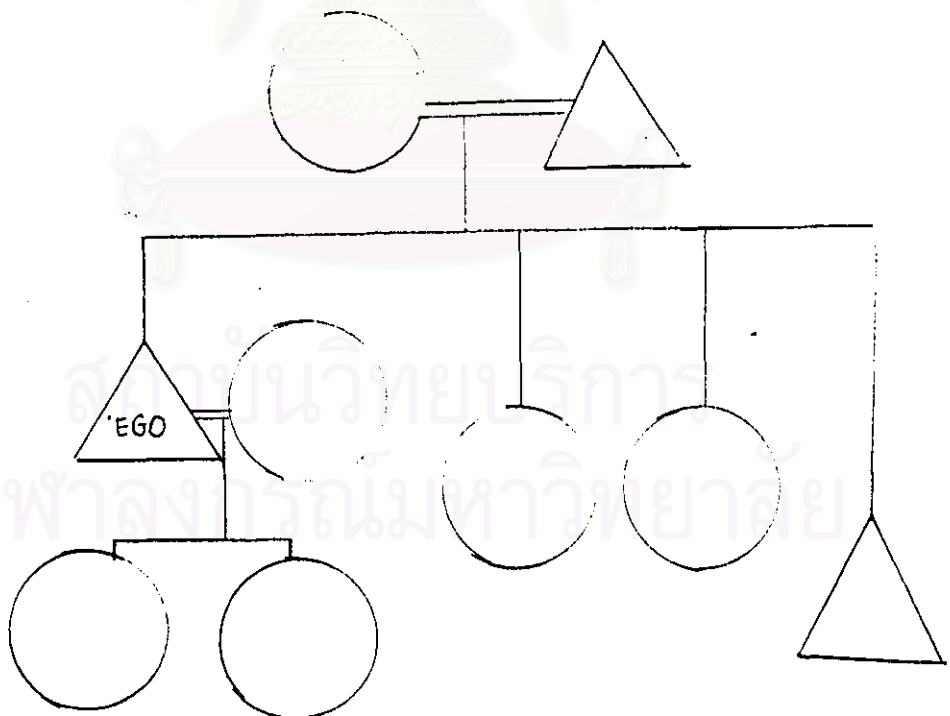
บุคลิกภาพ

นายเหน่งเป็นบุคคลที่มีลักษณะเรียบง่าย ไม่ใคร่ช่างพูดนัก สีมิวค้ำแดง สูงประมาณ 165 ซม. พูดจาด้วยน้ำเสียงค่อนข้างเบาและไม่เต็มปากเต็มคำนัก รวมไปถึงการแต่งกายที่ดูไม่สุภาพและไม่สะอาดสะอ้าน

ประวัติชีวิต

นายเหนงเกิดมาในครอบครัวที่มีอาชีพทำไร่และรับจ้างทั่วไป เนื่องจากที่บ้านมีฐานะไม่ดีนัก ประกอบกับพ่อแม่เสียชีวิตตั้งแต่เขาอายุ ได้ 19 ปี ด้วยอุบัติเหตุจมน้ำ ทำให้นายเหนงและพี่น้องต้องมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความขัดสนต้องหารายได้เลี้ยงตัวเองด้วยตัวเองมาโดยตลอด เมื่อพ่อแม่ตายทำให้นายเหนงต้องหาเลี้ยงตนเองเขาได้ยึดอาชีพรับจ้างทั่วไปและต่อมาเขาได้ตัดสินใจย้ายเข้ามาอยู่กรุงเทพมหานคร เนื่องจากคาดว่าจะมีโอกาสและช่องทางในการทำมาหากินเพิ่มขึ้นโดยเขาได้พาภรรยาซึ่งเป็นคนพิษณุโลก เช่นเดียวกันเข้ามาอยู่ด้วย โดยลูกทั้งสองคนนั้นอยู่ในความดูแลของพ่อตาและแม่ยายเมื่อเข้าใหม่ ๆ นั้น เขาทั้งสองประกอบอาชีพขายส้มตำไก่ย่างอยู่ในย่านงามวงศ์วาน และต่อมาก็ได้เปลี่ยนมาค้าขายอีกหลายประเภทเช่น ขายก๋วยเตี๋ยว ขายน้ำ ขายลูกชิ้นย่านเป็นต้นแต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จแต่อย่างใด ภรรยาได้ไปสมัครเป็นแม่บ้านอยู่ที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งส่วนเขาได้ยึดอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเมื่อ 4 ปีที่แล้วเนื่องจากว่าเป็นอาชีพที่ไม่ต้องมีวุฒิทางการศึกษาใด ๆ ทั้งสิ้น และเขาก็มีความพึงพอใจกับการประกอบอาชีพนี้เป็นอย่างดี

ครอบครัวเครือญาติ

นายเหน่งมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันทั้งสิ้น 4 คน เขาเองเป็นพี่คนโตมีน้องสาวอีก 2 คน และน้องชายอีก 1 คน ปัจจุบันบิดามารดาถึงแก่กรรมหมดแล้วด้วยอุบัติเหตุทางน้ำ ปัจจุบันเขาไม่ใคร่ได้เจออะเจอะพี่น้องมากนักนอกจากน้องสาวคนที่สามเนื่องจากว่าแต่ละคนต่างก็มีครอบครัวและแยกย้ายกันไปประกอบอาชีพ นายเหน่งแต่งงานกับภรรยาซึ่งเป็นคนบ้านเดียวกันเมื่อเขามีอายุได้ 24 ปี ปัจจุบันเขามีบุตร 2 คน เป็นผู้หญิงทั้งคู่ คนโตอายุ 8 ปี ส่วนคนเล็กอายุ 5 ปี อยู่ในความดูแลของตาและยายที่อยู่พิษณุโลก โดยนายเหน่งและภรรยาจะกลับไปเยี่ยมลูกทุกเดือน

ชีวิตประจำวัน

นายเหน่งต้องตื่นแต่เช้าเพื่อมาทำงานที่วันตั้งแต่เวลา 06.00 น. และจะวิ่งรถไปจนกระทั่ง 18.00 น. ก็จะกลับบ้านเนื่องจากว่าต้องการพักผ่อน แต่ถ้าบางวันมีลูกค้าติดคักนายเหน่งก็จะอยู่ต่อจนกระทั่ง 19.00 น. นายเหน่งบอกว่าลูกค้าส่วนใหญ่จะเป็นผู้พักอาศัยในอาคารชุดใกล้ ๆ กับวินรถจักรยานยนต์รับจ้างของเขา และช่วงเวลาที่ผู้ใช้บริการมากได้แก่ช่วงเช้าและช่วงเย็น สำหรับอาหารการกินนั้นก็จะหากินในมือเช้าและมือเที่ยงแถว ๆ บริเวณวิน ส่วนมือเย็นภรรยาจะซื้อกับข้าวมากินกันที่ห้องพักด้วยกัน สำหรับการทำงานนั้นนายเหน่งจะหาโอกาสพักอาทิตย์ละ 1 วัน เขายอมรับว่าการขับรถจักรยานยนต์รับจ้างก่อให้เกิดความเครียดพอสมควร เนื่องจากว่าการขับขี่ในช่วงนี้เป็นไปอย่างยากลำบากมากขึ้นเพราะปริมาณรถมีเป็นจำนวนมากทำให้ต้องแย่งกันใช้ถนนและช่วงชิงโอกาสและความรวดเร็วเป็นสำคัญ ในช่วงที่ไม่มีลูกค้านายเหน่งก็จะคอยเล่นพักผ่อนกับเพื่อน ๆ และทำความสะอาดรถจักรยานยนต์ เนื่องจากว่าทุกคนภายในวินรู้จักสนิทสนมกันเป็นอย่างดี เพราะเป็นคนที่มาจากต่างจังหวัดเหมือนกัน

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

สำหรับปัญหาจราจรในทุกวันนี้ นายเหน่งมีความคิดเห็นที่ว่าแก้ไขได้ยาก เนื่องจากมีรถประเภทต่าง ๆ เพิ่มขึ้นทุกวัน ๆ อีกทั้งจำนวนถนนก็ไม่สามารถขยายได้เพิ่มขึ้นรวมทั้งรถในกรุงเทพฯ ที่มีมากมายหลายประเภทต่างมีส่วนในการก่อให้เกิดปัญหาจราจรทั้งสิ้น โดยเฉพาะรถโดยสารประจำทาง รถมินิบัส ที่คนขับมักจะขับรถอย่างไร้ระเบียบวินัย และกีดขวางการขับขี่ของรถประเภทอื่น ๆ

นายเหน่งเคยประสบกับอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ชนกับรถยนต์ส่วนบุคคล โดยเป็นผลมาจากความประมาทของนายเหน่งเองซึ่งผลจากกรณีดังกล่าวทำให้เขาต้องเสีย

ทรัพย์สินและทักษะของเขาต้องไล่ตามเหล็กไว้ด้านในด้วย นายเหนงยอมรับว่าบ่อยครั้งที่ เขามักจะฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร ส่วนใหญ่เนื่องมาจากความรีบร้อนและต้องฉวยโอกาส ในสถานการณ์ที่เป็นจังหวะบวกเนื่องจากว่าถ้ารอก็จะเสียเวลาเพิ่มขึ้นนั่นเอง

นายเหนงแสดงความคิดเห็นว่าในปี 2540 ถ้าการจราจรยังหนาแน่นและคับคั่ง อยู่อย่างนี้ รถจักรยานยนต์รับจ้างก็น่าที่จะได้รับความนิยมน้อย แต่ค่าบริการมีแนวโน้มว่า น่าจะสูงขึ้น เนื่องจากว่าในทุกวันนี้ค่าครองชีพต่าง ๆ ก็ได้สูงขึ้นตามลำดับนั่นเอง

สัมภาษณ์ผู้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์	นายบี(นามสมมติ)
ผู้สัมภาษณ์	นางสาววรรณษา พันธุ์สว่าง
สถานที่	นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วินรถจักรยานยนต์รับจ้างเทเวศน์ กรุงเทพมหานคร

ลักษณะทางสังคม

นายบีอายุ 25 ปี สถานภาพโสด เขาเป็นคนกรุงเทพมหานคร จบการศึกษาจาก วิทยาลัยครูพระนคร ในระดับปริญญาตรี เขามีพี่น้องทั้งหมด 4 คน เป็นคนที่ 3 ปัจจุบันนี้ เขายึดอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเพียงอย่างเดียว

บุคลิกภาพ

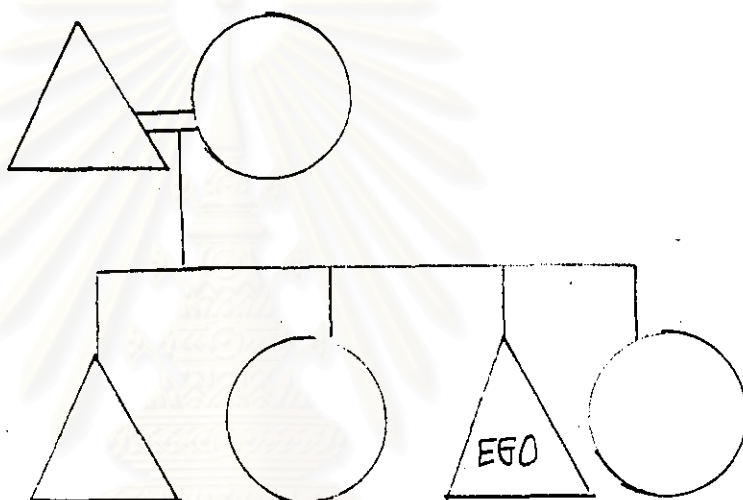
นายบีเป็นคนที่บุคลิกภาพคล่องแคล่ว สูงราว ๆ 173 ซม. ผิวสองสี การแต่งกาย สะอาดสะอาด สุขุม เป็นกันเอง มีความกระตือรือร้นในการให้สัมภาษณ์ เป็นคนที่มีความมั่นใจในตัวเองสูง

ประวัติชีวิต

หลังจากจบการศึกษาในระดับปริญญาตรีแล้ว นายบี ได้เริ่มงานครั้งแรกที่ สำนักงานสถิติแห่งชาติ ในตำแหน่งลูกจ้างชั่วคราว แต่ต่อมาเมื่อจบประมาณของทางราช

การหมด ทำให้ทางสำนักงานสถิติแห่งชาติต้องเลิกจ้าง ดังนั้นเขาจึงเดินเข้ามาสมัครงานที่วันรถจักรยานยนต์รับจ้าง จากการชักชวนของเพื่อน และปัจจุบันนี้นายบียึดอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างมาเป็นเวลานาน 3 ปี เขามีความคิดเห็นว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพอิสระที่ทำรายได้ให้เป็นที่น่าพอใจ

ครอบครัวเครือญาติ

นายบีมีพี่น้องทั้งหมด 4 คน เขาเป็นคนที่ 3 มีพี่ชาย 1 คน พี่สาว 1 คน และน้องสาว 1 คน ทางบ้านมีอาชีพค้าขายปัจจุบันเขาอยู่ร่วมกับบิดามารดาและพี่น้องที่บ้านพักแถวสะพานกษัตริย์ศึก ปัจจุบันพี่น้องทุกคนยังเป็นโสดเช่นเดียวกัน

ชีวิตประจำวัน

นายบีจะตื่นแต่เช้าเพื่อที่จะมาทำงานที่วันตั้งแต่เช้าตรู่ในเวลา 06.00 น. และทำงานไปจนกระทั่งเวลา 19.30 น. ช่วงเวลาที่มีผู้มาใช้บริการมากที่สุดนั้นจะอยู่ในช่วง 07.00 น. - 09.00 น. และช่วง 16.00 น. - 19.00 น. โดยลูกค้าส่วนใหญ่ของวินนายบีนั้นจะเป็นนักเรียนนักศึกษามากที่สุด รองลงมาได้แก่ คนทำงาน และแม่บ้าน ส่วนใหญ่แล้วค่าโดยสารของวินนี้จะเป็นราคามาตรฐาน แต่ถ้าลูกค้าชาวกรหรือที่ไม่คุ้นหน้าก็จะมี

ราคาสูงกว่าเล็กน้อย นายบีเล่าว่าถ้าลูกค้ามาว่าจ้างให้ไปส่งยังสถานที่ปลายทางและสอบถามว่าจะคิดราคาเท่าไร นายบีมักจะถามตอบว่า “แล้วเคยไปเท่าไร” ต่อจากนั้นก็จะเป็นการต่อรองราคากันตามชอบใจ

นายบีมักจะหยุดงานทุก ๆ วันอาทิตย์ เนื่องจากเป็นวันที่หลาย ๆ คนในครอบครัวอยู่ครบครันและพร้อมหน้าพร้อมตากันเป็นอย่างดี

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายบียอมรับว่ารถจักรยานยนต์รับจ้างมีส่วนทำให้เกิดปัญหาจราจร ในแง่ของการกีดขวางการจราจร และมีส่วนให้รถประเภทต่าง ๆ อาทิ รถยนต์นั่งส่วนบุคคล รถโดยสารประจำทาง เกิดการชะลอตัวในระหว่างการขับขี่ได้ แต่การแก้ไขปัญหาจราจรในความคิดเห็นของนายบีนั้นอยู่ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรว่าจะต้องมีความเคร่งครัดและรักษาผลประโยชน์ของส่วนรวมโดยไม่คำนึงถึงอภิสิทธิ์บนท้องถนนมากนัก ซึ่งนายบีเองก็ยอมรับว่าเห็นใจเจ้าหน้าที่ตำรวจ เนื่องจากว่าในสังคมไทยทุกวันนี้ยังมีระบบช่วงชั้นของผู้มีอำนาจในสังคมอยู่ด้วยนั่นเอง

ส่วนตัวเขาเองพยายามขับรถฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร และกฎจราจรให้น้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้ แต่ก็ยอมรับว่าบางครั้งก็ไม่ได้เคร่งครัดอะไรมากเพื่อความรวดเร็วเป็นหลัก นายบีได้แสดงความคิดเห็นต่อไปว่าถ้ากรุงเทพมหานครมีระบบขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพและเพียงพอต่อความต้องการของประชาชน เช่นมีรถไฟฟ้า รถไฟใต้ดิน เขาคาดว่าคนจะหันมาใช้รถสาธารณะและลดปริมาณรถยนต์ส่วนตัวมากขึ้น

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

นายบีมีความพึงพอใจกับอาชีพนี้มาก เนื่องจากว่าเป็นอาชีพที่เป็นอิสระดี ถึงแม้ว่าเพื่อนของเขาหลายต่อหลายคนจะถูกดูถูกและมีความรู้สึกว่าเป็นอาชีพที่ไม่มีเกียรติและไม่จำเป็นจะต้องเรียนสูง ๆ ก็สามารถประกอบอาชีพนี้ได้ แต่นายบีก็พึงพอใจเนื่องจากว่ารายได้ดี เมื่อแรกเริ่มมาทำงานที่วันนั้นนายบีเสียค่าใช้จ่ายครั้งแรก เป็นค่าเช่าเสื้อวินเป็นเงิน 2,500 บาท และเสียค่าใช้จ่ายรายเดือนอีกเดือนละ 500 บาท สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อวันนั้นตกประมาณ 350 บาท ซึ่งเป็นรายได้ที่ค่อนข้างดี สำหรับชีวิตในอนาคตนั้นถ้ายังหาอาชีพหรืองานที่มั่นคงและทำรายได้ดีและมีความเป็นอิสระและสบายใจเท่าอาชีพนี้ไม่ได้นายบีก็ยังคงที่จะมีความพึงพอใจกับการประกอบอาชีพนี้อยู่แน่นอน

สัมภาษณ์ผู้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์

นายเอ(นามสมมติ)

ผู้สัมภาษณ์

นางสาววรรณนา พันธุ์สว่าง

นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย

สถานที่

วินรถจักรยานยนต์รับจ้าง สุขุมวิท

กรุงเทพมหานคร

ลักษณะทางสังคม

นายเอ ปัจจุบันอายุ 28 ปี ภูมิลำเนาเป็นชาว อ.บางละมุง จ.ชลบุรี ปัจจุบันนายเอยึดอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเพียงอย่างเดียว นายเอยังเป็นโสด เขาสำเร็จการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนที่บ้านเกิด ครอบครัวของนายเอมีอาชีพทำสวนโดยมีมารดาเป็นหัวเรือใหญ่ส่วนบิดารับราชการเป็นการโรงในโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่ง

บุคลิกภาพ

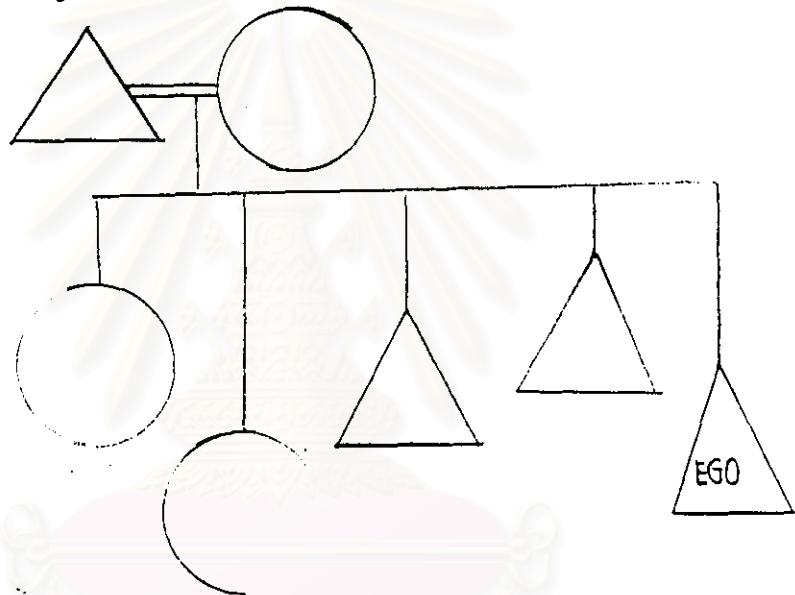
นายเอเป็นคนที่บุคลิกภาพดั่งสองแฉ่ว พูดจาชัดถ้อยชัดคำ รูปร่างสูงใหญ่ ผิวสองสี มีความกระตือรือร้นในการให้สัมภาษณ์เป็นอย่างดี นายเอสูงประมาณ 175 ซม. เป็นคนมีน้ำใจและเต็มใจให้ข้อมูลรวมไปถึงชักชวนเพื่อน ๆ ร่วมวินมาให้สัมภาษณ์อีกด้วย นายเอแต่งกายสะอาดสะอ้านดูสุขภาพและมักพูดถึงความอิสระและความสะดวกสบายในการยึดอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างบ่อยครั้ง

ประวัติชีวิต

นายเอเป็นคนที่ไม่ใคร่รักเรียนนัก เขายอมรับว่าเป็นคนเกเรคนหนึ่ง ชอบหนีโรงเรียนเป็นประจำ เมื่อจบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแล้วจึงไม่สนใจที่จะเรียนต่อแต่อย่างใด หากแต่ชอบไปชกอยู่กับเพื่อนเป็นประจำ รวมไปถึงไม่ใคร่จะได้ช่วยงานบิดามารดาสักเท่าไร ต่อมาเพื่อที่อยู่ด้วยกันชวนให้ไปขับรถจักรยาน

ยนต์รับจ้างที่พัทยา จ.ชลบุรี เพื่อหารายได้ เขาจึงเริ่มประกอบอาชีพนี้ตั้งแต่นั้น เป็นต้นมา และได้เปลี่ยนไปหลายอาชีพ เช่น เป็นช่างซ่อมรถ เป็นช่างไฟ ทำงาน บิมน้ำมัน เป็นต้น ภายหลังได้มีเพื่อนมาชักชวนให้มาขับรถจักรยานยนต์รับจ้างใน กรุงเทพมหานครเนื่องจากหารายได้ให้เป็นอย่างดี นายเอจึงย้ายมากรุงเทพมหานคร โดยเช่าห้องพักอยู่ร่วมกับเพื่อน เป็นเวลา 3 ปี เต็มที่เขายึดอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง และเขามีความรู้สึกว่าเป็นอาชีพที่เขาพึงพอใจมากที่สุดกว่าหลายอาชีพที่เคยทำมา

ครอบครัวเครือญาติ

นายเอเกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะพอกินพอใช้ ไม่ถึงกับยากจน แต่เนื่องจากว่ามีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันถึง 5 คน โดยที่เขเป็นลูกคนสุดท้าย ทำให้ทางบ้านไม่ได้มีเงินใช้คล่องมือแต่อย่างใด ถ้าเขาต้องการจะซื้ออะไรมักต้องขวนขวายและหามาได้ด้วยตัวของตัวเอง นายเอมีพี่สาว 2 คน และพี่ชาย 2 คน เขามีความสัมพันธ์กับพี่ชายคนที่ 4 มากที่สุด เนื่องจากว่าอายุไล่เลี่ยกัน ส่วนบิดานั้นทำงานรับราชการเป็นภารโรงที่โรงเรียนประถมศึกษาใกล้บ้าน และมารดายึดอาชีพทำสวนเป็นหลัก เขายอมรับว่าตอนเป็นเด็กนั้น จัดว่าเป็นเด็กเกเรที่นำปัญหาต่าง ๆ มาให้แก่ทางบ้านอย่างมากมาย แต่เมื่อโตขึ้น เขากลับรู้สึกรักและผูกพันต่อครอบครัวมากขึ้นกว่าเดิม

ชีวิตประจำวัน

นายเอจะตื่นนอนในตอนตีห้าครึ่ง หลังจากนั้นก็จะอาบน้ำแต่งตัวออกจากบ้านเข้ามาที่วันในเวลาไม่เกินหกโมงสิบห้า นาที และจะวิ่งรับส่งผู้โดยสารจนกระทั่งเวลาประมาณ 19.00 น. ก็จะกลับบ้าน นายเอจะหยุดงานอาทิตย์ละหนึ่งวัน โดยประมาณ หรือบางอาทิตย์ก็ไม่หยุดงานเลย ช่วงเวลาที่มีผู้โดยสารเรียกใช้บริการมากที่สุดนั้นนายเอบอกว่าได้แก่ช่วง 07.00 น. - 09.00 น. และช่วงเวลา 16.00 น. - 19.00 น. หรือบางวันจะมีคนคับคั่งถึง 20.30 น. เลยก็มี แต่นายเอก็ต้องพักผ่อนบ้าง นายเอเล่าว่าในสมัยเมื่อครั้งยังเป็นวัยรุ่นนั้นเขาเป็นคนชอบเที่ยวพอสมควร แต่ในระยะหลัง ๆ นี้กลับไม่ชอบเที่ยวเท่าใดนัก หากมีเวลามากก็จะกลับชลบุรีไปเยี่ยมพ่อแม่ที่ต่างจังหวัดนั่นเอง สำหรับในช่วงที่มีผู้โดยสารน้อยนั้นนายเอบอกว่าก็ไม่ทราบว่าจะทำอะไร บางครั้งก็คุยเล่นหยอกล้อกับเพื่อน ๆ แต่เขา มีความคิดเห็นว่าการกำลังจะหางานอดิเรกระหว่างที่ว่างอย่างใดอย่างหนึ่งทำเนื่องจากว่าจะเป็นการเพิ่มพูนรายได้ให้แก่เขาในระหว่างที่มีผู้โดยสารน้อยแต่ยังไม่ทราบว่าจะทำอะไรดี นายเอยอมรับว่าภายในวินนี้ ผู้ขับขี่ต่างรู้จักสนิทสนมกันเป็นอย่างดี แต่ก็ก็มีบางคนที่เขาไม่ใคร่สนิทสนมด้วย ส่วนใหญ่แล้วผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างมักจะมาจากต่างจังหวัดและคนต่างจังหวัดด้วยกันเวลาจะพูดจะคุยกันนั้นเขามีความรู้ดีกว่าสื่อสารกันง่ายนั่นเอง

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายเอยอมรับว่าเขาเป็นอีกผู้หนึ่งที่ฝ่าฝืนกฎจราจรบ่อย อาทิ การฝ่าฝืนสัญญาณไฟแดงหรือการรีบแซงในระหว่างที่สัญญาณไฟเหลืองปรากฏ ทั้งนี้เนื่องมาจากการที่ต้องการความรวดเร็วเป็นสำคัญเขา มีความคิดเห็นว่าถนนหนทางในกรุงเทพมหานครนั้นเป็นถนนสำหรับผู้แค่ล่อลวงว่องไวและต้องแย่งชิงพื้นที่กันพอสมควรดังนั้นการฉวยโอกาสจึงเป็นสิ่งที่ถึงแม้จะไม่ได้ตั้งใจแต่ก็ทำให้สามารถเดินทางได้รวดเร็วขึ้น

เมื่อถามว่าสาเหตุที่ทำให้การจราจรติดขัดในทัศนะของเขาเกิดมาจากอะไรนายเอบอกว่าน่าจะมาจากการที่ถนนมีจำนวนน้อยแต่ในขณะเดียวกันมีรถเป็นจำนวนมากที่ต้องการใช้ถนน รวมไปถึงการที่มีผู้คนจำนวนมากมาแออัดยัดเยียดกันอยู่ที่กรุงเทพมหานครทำให้ปริมาณความต้องการในการสัญจร ในการคมนาคมมากตามลำดับ

นายเอียงแสดงความคิดเห็นต่อไปว่า ถ้ากฎหมายจราจรมีการปรับ ผู้ละเมิดกฎหมายรุนแรงมากกว่านี้ก็จะทำให้มีผู้หวาดกลัวและกระทำผิดกฎหมาย น้อยลง และอยากฝากไปถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วยว่ามีจะจับแต่รถจักรยานยนต์ รถ แท็กซี่ รถสามล้อเครื่อง แต่ในขณะที่เดียวกันรถยนต์ส่วนบุคคลที่มักกระทำผิดความผิด เหมือน ๆ กันกลับไม่ค่อยจับกุมสักเท่าใด ซึ่งเขามองว่าอภิสิทธิ์ชนท้องถนนนั้นเป็น สาเหตุหนึ่งของปัญหาการจราจรเช่นเดียวกัน เมื่อถามว่ารถจักรยานยนต์ทำให้เกิด ปัญหาจราจรหรือไม่ เขาตอบว่ามีส่วนนิดหน่อยแต่ไม่มากในกรณีที่ถนนคับ ๆ ด้วย ความประมาทและรวดเร็วจนเกินไป แต่รถที่ทำให้เกิดปัญหาจราจรมากที่สุดในความคิด เห็นของเขาได้แก่รถยนต์ส่วนบุคคลและรถมินิบัส

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

นายเอมีความรู้สึกว่าอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเป็นอาชีพที่ ไม่ใคร่มีใครในสังคมให้เกียรติหรือยอมรับนัก แต่เขามองว่าเป็นอาชีพสุจริตที่หาราย ได้ให้เป็นอย่างดี ถ้าผู้ประกอบอาชีพนี้ไม่เล่นการพนันหรือไม่เที่ยวเตร่ ก็จะสามารถ มีเงินเก็บได้ เนื่องจากรายได้ใกล้เคียงกับเงินเดือนของผู้ที่จบปริญญาตรีเลยทีเดียว เมื่อ เขามาประกอบอาชีพที่วันนี้ในครั้งแรกล่ะ เขาเสียเงินค่าเสียวันเป็นเงินทั้งสิ้น 5,000 บาท และต้องเสียค่าใช้จ่ายรายเดือนอีกเดือนละ 800 บาท โดยจะมีเจ้าของ วินมาเก็บทุก ๆ เดือน และมาตรวจตราดูแอลกอฮอล์ทุกวัน วันของเขาจะมีรถจักรยานยนต์ ทั้งสิ้น 30 คัน ซึ่งในบางขณะเขาก็ยอมรับว่ามีจำนวนมากจนเกินไปเหมือนกัน สำหรับรายได้ต่อวันนั้นโดยเฉลี่ยอยู่ในราว 300-350 บาท ซึ่งเป็นรายได้ที่น่าพอใจ

สำหรับชีวิตในอนาคตนี้นายเอบอกว่าเขาอยากเปิดร้านซ่อมรถที่ จังหวัดชลบุรี แต่ก็ยังไม่แน่นอนเนื่องจากว่าทุนรอนยังไม่พอ ช่วงนี้ก็คงเป็นช่วง ทำงานเก็บเงินเนื่องจากไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ที่ความนิยมในการใช้รถจักรยานยนต์จะลดลง ไปนั่นเอง

สัมภาษณ์ผู้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายเอ๋(นามสมมติ)

ผู้สัมภาษณ์ นางสาววรรณษา พันธุ์สว่าง

นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานที่ วินรถจักรยานยนต์รับจ้างวงเวียนใหญ่

กรุงเทพมหานคร

ลักษณะทางสังคม

นายเอ๋ อายุ 19 ปี ภูมิลำเนาเป็นชาว จ.กาฬสินธุ์ สถานภาพโสด จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา ครอบครัวมีอาชีพกสิกรรม เขามีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันทั้งสิ้น 4 คน เขาเป็นคนสุดท้อง ปัจจุบันมารดาและมารดาอยู่ที่ จ.กาฬสินธุ์

บุคลิกภาพ

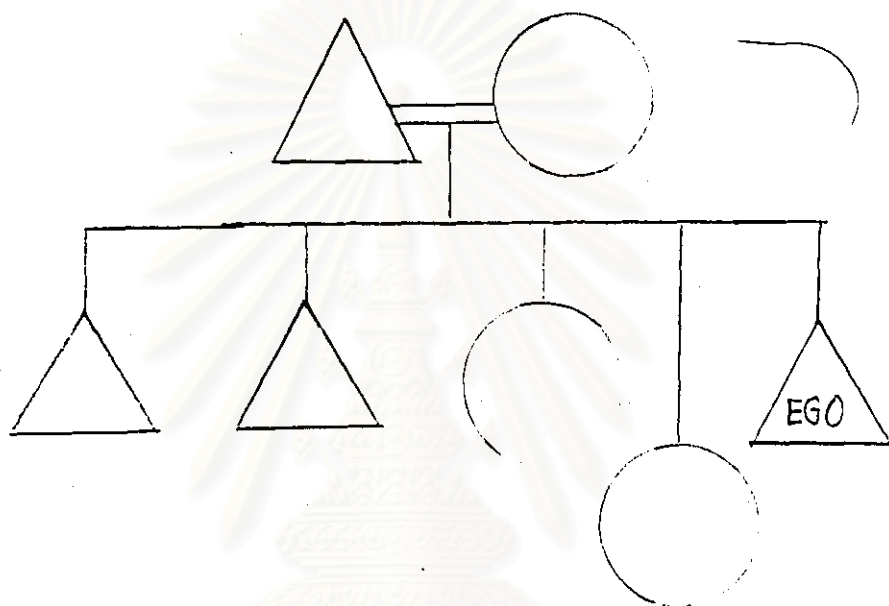
นายเอ๋เป็นคนรูปร่างสันทัดสูงประมาณ 165 ซม. ผิวสองสี ก่อนข้างซ้าย เวลาพูดจะพูดด้วยน้ำเสียงเบา ๆ การแต่งกายไม่ใคร่สะอาดสะอ้านนัก เป็นคนไม่ค่อยมีปากเสียงและไม่ค่อยมีปัญหากับใคร ๆ นัก ก่อนข้างอะลุ่มอล่วยสูง

ประวัติชีวิต

นายเอ๋เกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะไม่ดีนัก เนื่องจากมีพี่น้องมาก และรายได้ของพ่อแม่ซึ่งมาจากอาชีพกสิกรรมแต่เพียงอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ ดังนั้นพี่น้องแทบทุกคนจึงมีอาชีพรับจ้างทั่วไปเป็นอาชีพเสริมด้วย เมื่อนายเอ๋สำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษาจากโรงเรียนที่บ้านเกิดแล้ว นายเอ๋ก็ช่วยพ่อแม่ทำงาน และรับจ้างทั่วไปอยู่ภายในหมู่บ้าน ต่อมาเมื่อมีเพื่อนและรุ่นพี่ที่อยู่บ้านเดียวกันได้เข้ามาทำงานในกรุงเทพมหานครก่อนและชักชวนนายเอ๋ให้มาทำงานด้วยกัน โดยมาเป็นลูกจ้างในร้านอาหารก่อนเป็นเวลา 6 เดือนและต่อมาจึงได้รับการชักชวนจากเพื่อนให้มาขับรถจักรยานยนต์รับจ้างและในทุกวันนี้เขายึดอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง

มาเป็นเวลาเกือบสองปี ซึ่งเขายอมรับว่าเป็นอาชีพที่หารายได้ให้ดีกว่าที่อยู่ที่บ้าน
เกิด นายเอ๋ไม่ได้ส่งเงินให้ที่บ้านใช้และรายได้ที่หาได้นั้นเลี้ยงตัวเองเพียงคนเดียว
โดยเสียค่าเช่าบ้านตกเดือนละ 1,500 บาท และนาน ๆ จึงจะกลับบ้าน โดยเฉพาะ
ในวันเทศกาลสำคัญ ๆ เช่น วันปีใหม่ วันสงกรานต์ วันลอยกระทง เป็นต้น

ครอบครัวเครือญาติ

นายเอ๋มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 5 คน เขาเป็นคนสุดท้อง มี
พี่ชาย 2 คน และพี่สาว 2 คน ครอบครัวของเขามีอาชีพทำกสิกรรม โดยมีอาชีพ
เสริมคือรับจ้างทั่วไปภายในหมู่บ้าน ฐานะทางครอบครัวไม่ดีนัก ทำให้ลูกแต่ละคน
ต้องหาทางทำมาหากินกันเอง พี่ชายคนโตและพี่ชายคนรองเข้ามาทำงานที่
กรุงเทพมหานคร ส่วนพี่สาวคนที่ 3 ก็ได้เข้ามาทำงานในโรงงานที่สมุทรปราการ
ส่วนพี่สาวคนที่ 4 นั้นอยู่ช่วยบิดามารดาทำงาน ครอบครัวของเขาไม่มีใครมีความรัก
และความสนิทสนมกันนักต่างคนต่างอยู่และบางครั้งก็ไม่ทราบว่ามีพี่น้องแต่ละคน
กำลังทำอะไรกันอยู่และประกอบอาชีพอะไร รวมทั้งอาศัยอยู่ที่ไหนใน
กรุงเทพมหานคร

ชีวิตประจำวัน

นายเอ๋จะตื่นนอนตั้งแต่เช้าตรู่และมาถึงวินในเวลาก่อน 06.00 น. และขับรถจักรยานยนต์รับจ้างไปจนถึงเวลา 20.00 น. ช่วงเวลาที่มีผู้โดยสารมากที่สุดนั้นได้แก่ เวลา 07.30 น. - 09.00 น. และช่วง 16.00 น. - 18.00 น. โดยกลุ่มผู้ใช้บริการของเขามากที่สุดนั้นก็ได้แก่กลุ่มคนทำงาน รองลงมาได้แก่นักศึกษา และแม่บ้านตามลำดับ ในระหว่างการทำงานนั้นตามกฎหมายของวินได้แก่ ห้ามผู้ขับขี่สูบบุหรี่ หรือดื่มเหล้า และห้ามพูดจาไม่สุภาพกับผู้โดยสาร ซึ่งนายเอ๋ก็ถือปฏิบัติมาเป็นอย่างดี ภายในวันซึ่งมีประมาณ 25 คันนั้น จะมีหัวหน้าวินหนึ่งคนซึ่งเป็นผู้มีอาวุโสสูงสุดคอยดูแลตรวจตราและคอยให้คำปรึกษาแก่สมาชิกภายในวิน สำหรับเรื่องของอาหารการกินนั้น นายเอ๋จะหาอาหารรับประทานในสะดวกใกล้ ๆ วินเป็นหลัก และเขาจะหยุดงานทุก ๆ วันเสาร์ สำหรับเพื่อน ๆ ที่คบหากันมักเป็นเพื่อนที่มาจากจังหวัดเดียวกันและพักอยู่ในสะดวกใกล้เคียงกัน ในระหว่างที่เขาทำงานเคยประสบกับอุบัติเหตุบ้าง ส่วนใหญ่มักเกิดจากการที่วิ่งเข้าช่องทางซ้ายและถูกรถที่อยู่ช่องทางขวาเบียดทำให้พลิกคว่ำ หรือเคยไปชนกับรถเมล์ทำให้ต้องเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลเป็นต้น ซึ่งนายเอ๋ยอมรับว่าสาเหตุสำคัญนั้นเกิดจากความประมาทของเขานั่นเอง

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายเอ๋มีความเห็นว่าการจราจรของกรุงเทพมหานครในทุกวันนี้มีปัญหามากขึ้นทุกวันสาเหตุหลัก ๆ น่าจะมาจากการที่มีคนเข้ามาอยู่อาศัยเป็นจำนวนมาก ทำให้มีการใช้รถใช้ถนนกันเป็นจำนวนมาก ทำให้มีการใช้รถใช้ถนนกันเป็นจำนวนมากเช่นกัน และมารยาทของคนขับรถประเภทต่าง ๆ ก็ไม่มีใครมีระเบียบวินัยกันมากนักต้องการที่จะไปสู่จุดหมายให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ และเขายังมีความเห็นต่อไปว่าการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจเลือกที่รักมักที่ชังในการจับกุมผู้ฝ่าฝืนกฎหมายก็เป็นส่วนหนึ่งของปัญหาจราจร ดังนั้นถ้าใครฉวยโอกาสฝ่าฝืนกฎจราจรเพื่อความรวดเร็วก็น่าจะมีบทลงโทษที่รุนแรงขึ้น โดยเฉพาะรถใหญ่ ๆ ส่วนรถจักรยานยนต์รับจ้างนั้นนายเอ๋มองว่าไม่ได้ทำให้เกิดปัญหาจราจรมากนัก แต่ก็ยอมรับว่าตัวเองก็ละเมิดกฎจราจรอยู่บ่อยครั้งถ้ามีโอกาสและไม่พบเจ้าหน้าที่ตำรวจ

นายเอ๋มีความคิดเห็นว่าการจราจรของวินรับจ้างอาจทำให้เกิดปัญหาจราจรบ้างแต่ไม่มากนัก อีกทั้งยังสามารถช่วยให้ผู้โดยสารที่ต้องการจะเดินทางอย่าง

รวดเร็วไปสู่จุดหมายปลายทางได้ตั้งใจประสงค์อีกด้วย นายเอ้สรุปเกี่ยวกับการแก้ไข ปัญหาจราจรในทัศนะของเขาว่า ทำได้ยากเนื่องจากไม่ได้ช่วยกันแก้ไขอย่างจริงจัง ในแต่ละฝ่ายที่เกี่ยวข้อง แต่ถ้าจะช่วยให้ดีขึ้นก็น่าจะเริ่มต้นกันที่น้ำใจและการไม่เอาเปรียบกันของรถใหญ่ต่าง ๆ บนท้องถนน

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

ในการก้าวขึ้นมาประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างของนาย เอ้นั้นอาจกล่าวได้ว่ามีสาเหตุมาจากการต้องการรายได้ที่ขึ้นรวมไปถึงการถูกเพื่อน ๆ ชักชวนมา ซึ่งนายเอ้ก็พึงพอใจกับอาชีพนี้ เนื่องจากมีความคิดว่าตนเองมีการศึกษาน้อยไม่ทราบว่าจะไปประกอบอาชีพอะไร แต่บางครั้งก็อยากจะทำเหมือนคนอื่น เมื่อแรกเริ่มเข้ามาที่วันนั้น เพื่อนของนายเอ้พาไปสมัครและต้องเสียค่าใช้จ่าย แรกเข้าเป็นค่าเสื้อวินจำนวนเงินทั้งสิ้น 2,500 บาท และต้องเสียค่าใช้จ่ายรายวันอีก วันละ 25 บาท เมื่อเทียบกับรายได้ต่อวันซึ่งตกวันละ 300 บาท ก็ทำให้นายเอ้มีเงินเก็บบ้างพอสมควร ซึ่งเขาจะส่งให้ทางบ้านบ้างแต่ไม่บ่อยครั้งนัก

สำหรับชีวิตในอนาคตนี้นายเอ้บอกว่าจะไม่รู้จะไปทำอะไรดี เนื่องจากความรู้น้อยดังนั้นก็จะขอขับรถจักรยานยนต์รับจ้างไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะไม่มีคนนั่ง หรือรถจักรยานยนต์รับจ้างเสื่อมความนิยมไปจากคนกรุงเทพมหานคร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัมภาษณ์ผู้ขับขีรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายตึก(นามสมมุติ)
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาววรรณ พันธุ์สว่าง
 สถานที่ นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 วินรถจักรยานยนต์หัวขวง
 กรุงเทพมหานคร

ลักษณะทางสังคม

นายตึก พื้นเพเป็นคนกรุงเทพมหานคร เกิดที่พระรามหก ปัจจุบันอายุ 36 ปี จบการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา สถานภาพสมรสแล้วภรรยา มีอาชีพค้าขาย มีบุตร 2 คน เป็นผู้หญิงทั้งคู่ เรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามลำดับ ปัจจุบันนายตึกประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเป็นอาชีพหลัก โดยมีอาชีพเสริมคือการทำรถค้าขายที่หน้าโรงพยาบาลรามาริบัติที่ 1 บ้างเป็นบางครั้งบางคราว

บุคลิกภาพ

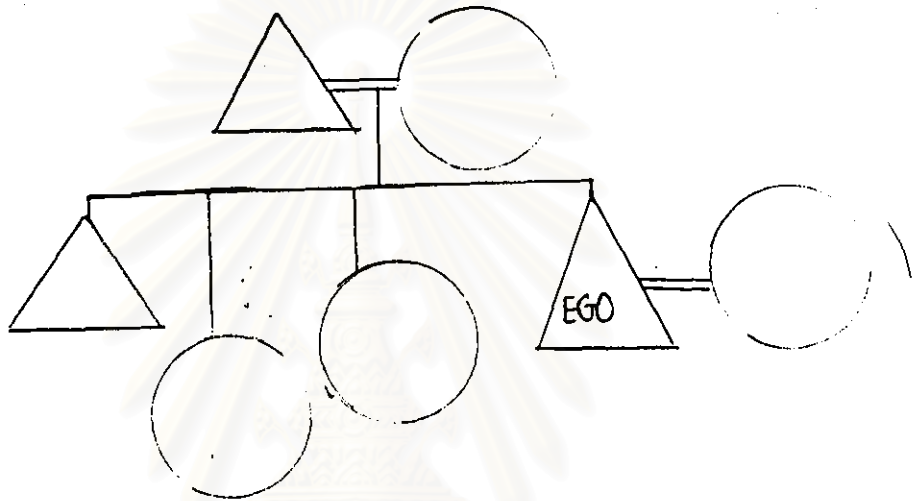
นายตึก เป็นคนที่มีรูปร่างผอมบาง สูงประมาณ 165 ซม. ผิวขาวแต่กร้าน แดด ย่อมผมสีทอง ที่หูเจาะหู 2 ข้าง การแต่งกายค่อนข้างสะอาด เป็นคนพูดเสียงดังฟังชัด ให้ความร่วมมือในการตอบคำถามต่าง ๆ เป็นอย่างดี

ประวัติชีวิต

ก่อนที่จะมาอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างนั้น นายตึกมีอาชีพเป็นกระเป๋ารถโดยสารประจำทาง หรือรถเมล์มาก่อน โดยที่ เคยเป็นกระเป๋ารถเมล์มาหลายสาย อันได้แก่ สาย 8 44 , และสาย 29 เป็นต้น โดยเขามีความคิดเห็นว่าอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเป็นอาชีพที่สบาย ๆ ไม่ต้องเครียดและเหนื่อยเหมือนกับอาชีพกระเป๋ารถเมล์นัก เขาจึงย้ายมายึดอาชีพนี้ ซึ่งรวมเวลาในการประกอบอาชีพนี้เป็นเวลานานถึง 4 ปี เนื่องจากการที่พ่อและแม่ของตึกมีฐานะไม่ใคร่ดีนัก ดังนั้นพี่น้อง

ของเขาทุกคนจึงไม่มีใครได้รับการศึกษาที่สูง และต่างต้องต่อสู้ดิ้นรนจนจนวายเป็น
การดำรงชีวิตในสังคมให้ได้มาด้วยตนเองมาโดยตลอด การที่เขาเคยมีอาชีพเป็น
กระเป๋ารถเมล์ทำให้เขารวมว่าในทุกวันนี้การจราจรมีปัญหาติดขัดเป็นอย่างมากดัง
นั้นเขาจึงหันมาขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเนื่องจากเป็นอาชีพที่สามารถแก้ปัญหาให้
คนที่ประสบปัญหาการเดินทางล่าช้าเนื่องจากรถติดได้เป็นอย่างดี

ครอบครัวและเครือญาติ

นายตึก มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันทั้งสิ้น 4 คน เขาเป็นคนที่ 4 เป็น
ชาย 2 คน และหญิง 2 คน ปัจจุบันมารดาของเขาถึงแก่กรรมแล้ว และบิดาของเขา
อาศัยอยู่กับน้องสาวคนเล็กที่บ้านพักแห่งหนึ่งในละแวก พระรามที่หก ครอบครัวของ
เขามีความสัมพันธ์กันพอสมควร ถึงแม้จะไม่ได้พบกันโดยบ่อย ๆ แต่ก็ตาม
ปัจจุบันเขาอาศัยอยู่บ้านของภรรยาที่ละแวกดินแดง เขาจะกลับไปเยี่ยมบิดาและน้อง
สาวถ้ามีเวลาว่าง แต่ส่วนใหญ่แล้วมักจะกลับในราว 2 อาทิตย์ 1 ครั้ง

ชีวิตประจำวัน

นายตึกจะตื่นนอนตั้งแต่เวลาประมาณ 03.00 น. เนื่องจากต้องไปซื้อของที่
ตลาดกับภรรยาเพื่อเตรียมขายในตอนเช้าตรู่ หลังจากนั้นก็จะรีบมาที่วันรถจักรยาน
ยนต์รับจ้างในทันที และขับรถจักรยานยนต์รับจ้างไปจนกระทั่งถึงเวลา 19.00 น.
ในขณะที่วันรถจักรยานยนต์รับจ้างนี้จะให้บริการจนกระทั่ง 21.00 น. ในระหว่าง
เวลา 06.30 น - 09.00 น. ในช่วงเช้านายตึกบอกว่าเป็นช่วงที่มีผู้โดยสารใช้

บริการมากที่สุด ส่วนในตอนเย็นนั้นจะเป็นเวลาดังแต่ 16.00 น. - 18.00 น. ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่นักเรียนเริ่มเลิกจากการเรียน สำหรับกลุ่มบุคคลที่มาใช้บริการมากที่สุดนั้นนายติ๊กบอกว่าได้แก่กลุ่มนักเรียน นักศึกษา และกลุ่มคนทำงาน เนื่องจากวันนี้ อยู่ใกล้กับมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ดังนั้นกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทยจึงเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักของวินรถจักรยานยนต์รับจ้างนี้ สำหรับในช่วงที่ว่างจากการวิ่งรถจักรยานยนต์รับจ้างนั้นนายติ๊กเล่าให้ฟังว่าพวกเขา มักจะนั่งคุยเล่นกันเป็นส่วนใหญ่ วินนี้มีทั้งหมด 15 คัน เป็นเท่านั้น ดังนั้นส่วนใหญ่แล้วทุกคนจะรู้จักกันเป็นอย่างดี แต่ก็มีความที่ไม่มีใครสนิทสนมกันเท่าใดนัก จากประสบการณ์ในการขับรถจักรยานยนต์ที่ผ่านมานายติ๊กเคยถูกผู้โดยสารเบียดไม่จ่ายค่าโดยสาร โดยให้ไปส่งที่ห้างสรรพสินค้าด้านหน้าแล้วเข้าไปแลกเงินค่านในและหายไปเลยไม่ยอมออกมาชำระค่าโดยสาร และในการขับรถของเขา เขาเคยประสบอุบัติเหตุครั้งใหญ่ชนกับรถบรรทุกทำให้ต้องเข้าโรงพยาบาลและในขณะนี้ขาของเขาได้ใส่เหล็กไว้ด้านใน เขายอมรับว่าเกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้ง ซึ่งบางครั้งก็แค่เจ็บตัว แต่บางครั้งก็ต้องเสียทรัพย์สินในการรักษาพอสมควรเลยทีเดียว

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายติ๊กมีความคิดเห็นว่ายิ่งเวลาผ่านไปเท่าใด รถในกรุงเทพมหานครก็ยิ่งติดขัดเพิ่มขึ้นมากเท่านั้น เขามีความคิดเห็นว่าการที่รถติดนั้นองค์ประกอบสำคัญมาจากรถยนต์นั่งส่วนบุคคลราคาสูง ๆ ที่คนขับมักจะเป็นเด็ก ๆ ที่ยังขับไม่เก่งและคล่องแคล่วพอ กับรถจักรยานยนต์รับจ้างด้วยตนเองที่มักจะขับขี่แบบจวกเฉียน ปาดหน้า แซงซ้าย ฯลฯ ทำให้บางครั้งรถจักรยานยนต์รับจ้างของเขาเสียหลักทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ และการที่เปิดอุโมงค์ในช่วงดินแดงนั้น นายติ๊กมีความเห็นว่ายิ่งทำให้รถติดในอุโมงค์นั่นเอง ซึ่งไม่น่าจะแก้ไขปัญหการจราจรได้ในทัศนะของเขา สำหรับความรู้สึกที่มีต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรนั้น นายติ๊กบอกว่าเขาไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรจึงจับกุมแต่ รถจักรยานยนต์รับจ้าง รถตุ๊ก ตุ๊ก รถแท็กซี่เสียเป็นส่วนใหญ่ ส่วนรถยนต์นั่งส่วนบุคคลนั้นจึงไม่ค่อยยกกล่าวจับกุมเท่าใดนัก ซึ่งถ้าถูกจับเขาก็จะยอมเสียเงินให้เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร ณ บริเวณนั้น ตีกว่าการที่จะไม่ถูกปรับที่สถานีตำรวจซึ่งอย่างต่ำก็ต้องเสียค่าปรับถึง 400 บาท แต่ถ้าจ่ายเงินให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ ณ บริเวณนั้นในทันที ก็จะเสียแค่ 50 บาท หรือเต็มที่ก็ 100 บาท เขามีความคิดเห็นว่าคนที่ใช้รถใช้ถนนนั้นจะต้องมีประสบการณ์และความชำนาญพอจึงจะไม่ทำให้เกิดปัญหาบนท้องถนน ส่วนตัวเขาเองยอมรับว่าฝ่าฝืนกฎจราจรถ้ามี

โอกาสบ่อยครั้ง แต่ก็ต้องคอยดูให้ตีถ้ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ในบริเวณนั้นก็ทำให้เขาเสียค่าปรับได้

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

เมื่อจบการศึกษาในระดับประถมศึกษาแล้ว นายติกก็เริ่มทำงานทันทีด้วยการเป็นกระเป่ารถเมย์ และเปลี่ยนไปมาหลายสายทั่วกรุงเทพมหานคร และมาสรุปที่อาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเนื่องจากเป็นอาชีพอิสระ แต่นายติกบอกว่าเป็นอาชีพที่ไม่ใคร่จะมีเกียรติสักเท่าใดนัก ถูกคนดูถูกว่าเป็นอาชีพที่ด้อยค่า นายติกเริ่มมาขับรถจักรยานยนต์รับจ้างจากการชักชวนของเพื่อน โดยเขารับมาทั้งหมด 4 ปีแล้วโดยระยะที่ขับนั้นเขาเสียค่าเช่าเสื้อแค่ 200 บาท แต่ในปัจจุบันนี้ที่วันนี้คิดค่าเช่าเสื้อถึง 1,500 บาท และต้องเสียค่าใช้จ่ายอีกเดือนละ 400 บาท ซึ่งเมื่อเทียบกับรายได้ประมาณ วันละ 300 บาท แล้วทำให้เขามีรายได้สบาย ๆ และไม่เดือดร้อนแต่อย่างใด สำหรับข้อห้ามและข้อปฏิบัติของวินนี่ก็คือ การห้ามเสพสุราในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ และจะมีหัวหน้าวินหรือเจ้าของวินมาตรวจตราและมาเยี่ยมเยียนทุก ๆ วัน ในช่วงเย็น ๆ ด้วย สำหรับในอนาคตนี้นายติกบอกว่ายังไม่รู้ว่าจะไปทำอะไรหรือเปลี่ยนไปยึดอาชีพอะไร เนื่องจากว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพที่เขาค่อนข้างมีความพึงพอใจสูง เนื่องจากว่าเป็นอิสระ และการที่ภรรยา มีอาชีพค้าขายก็ช่วยแบ่งเบาเรื่องค่าใช้จ่ายได้เป็นอย่างดี และต่อไปถ้าไม่มีผู้โดยสารใช้บริการแล้วจริง ๆ เขาก็อาจจะเปลี่ยนไปยึดอาชีพค้าขายอย่างถาวร แต่ในขณะนี้เขายังมีความสุขกับอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเป็นอย่างมาก

สัมภาษณ์ผู้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายโย(นามสมมติ)
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาววรรณ พันธุ์สว่าง
 สถานที่ นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 วินรถจักรยานยนต์รับจ้างสุทธิสาร
 กรุงเทพมหานคร

ลักษณะทางสังคม

นายโย อายุ 24 ปี พื้นเพเป็นคนกรุงเทพมหานคร จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่โรงเรียนมัธยมวัดสังเวช ปัจจุบันเขาประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เขายังเป็นโสด โดยอาศัยอยู่ที่บ้านร่วมกับครอบครัวอันประกอบไปด้วย พ่อ แม่ พี่ชาย และน้องสาว โดยที่บ้านของนายโยนั้นมีอาชีพค้าขาย ครอบครัวของเขาเป็นครอบครัวที่มีความเป็นอยู่เรียบง่าย และมีความสนิทสนมกันเป็นอย่างดี

บุคลิกภาพ

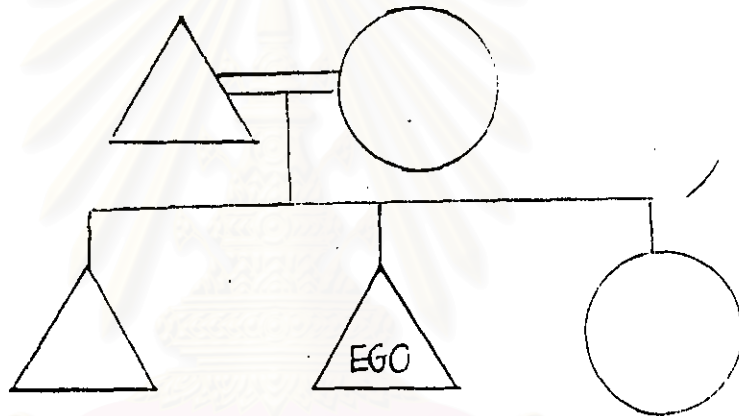
นายโยเป็นคนที่บุคลิกภาพร่าเริง แจ่มใส ให้ความร่วมมือในการตอบคำถามอย่างดียิ่ง ชอบหยอกเย้าเพื่อนรุ่นเดียวกันและรุ่นพี่ที่อยู่ภายในวินรถจักรยานยนต์เดียวกัน นายโยสูงประมาณ 167 ซม. ผิวขาว หน้าตาและท่าทางสะอาดสะอ้าน มีมารยาท และพูดถึงความสนุกสนานในประสบการณ์การพบเจอกับผู้โดยสารบ่อยครั้ง มีความพอใจในการมีอาชีพ "คนขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง" เป็นอย่างยิ่ง

ประวัติชีวิต

เนื่องจากที่บ้านมีอาชีพค้าขายในตลาดทำให้นายโยต้องคอยช่วยทางบ้านขายของตั้งแต่เด็ก เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบกับทางบ้านไม่มีคนช่วยเนื่องจากพี่ชายคนโตนั้นกำลังเรียนอยู่ และน้องสาวคนเล็กก็กำลังเรียนอยู่เช่น

กัน นายโยจึงออกมาช่วยพ่อแม่ทำงาน โดยมีความมุ่งหวังว่าจะเรียนศึกษาผู้ใหญ่ หรือเรียนในระดับ ปวช.(ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) ต่อภายหลัง แต่ปรากฏว่า เขาช่วยพ่อแม่ขายของเป็นเวลา 3 ปี ทำให้ไม่มีเวลามาสนใจเรื่องเรียนจึงหยุดเรียน ไปโดยปริยาย หลังจากนั้นเขาได้ไปสมัครเป็นพนักงานส่งเอกสารที่บริษัทแห่งหนึ่ง ย่านสะพานควาย และต่อมาเนื่องจากรายได้น้อยทำให้เขาคิดอยากจะเปลี่ยนอาชีพ และมีเพื่อนรุ่นพี่ที่สนิทกันชวนมาสมัครงานยนต์รับจ้างเนื่องจากเป็นอาชีพอิสระ และมีรายได้ค่อนข้างดี ทำให้นายโยตัดสินใจลาออกจากงานมาขี่มอเตอร์ไซด์รับจ้าง ยานยนต์รับจ้างซึ่งจากวันนั้นถึงวันนี้เป็นระยะเวลาทั้งสิ้น 1 ปี เต็ม

ครอบครัวและเครือญาติ

นายโยมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันทั้งสิ้น 3 คน เขาเป็นคนที่สอง มีพี่ชายและน้องสาวอย่างละ 1 คนเรียนอยู่ในระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีสุดท้าย โดยที่ทุกคนยังเป็นโสดและอาศัยอยู่ร่วมกันที่บ้านพักในย่านห้วยขวาง ส่วนบิดามารดาของนายโยนั้นมีอาชีพค้าขาย (น้ำเต้าหู้) ทุกวันตอนเย็นครอบครัวของนายโยจะมาพร้อมรับประทานอาหารกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา และนายโยได้ร่วมกับพี่ชายส่งน้องสาวให้เล่าเรียนโดยจ่ายเงินให้เป็นรายเดือน คนละ 2,000 บาทอีกด้วย

ชีวิตประจำวัน

นายโย ตื่นนอนในเวลาประมาณ 05.00 น. หลังจากนั้นก็อาบน้ำแต่งตัวเพื่อที่จะไปประจำที่วินรถจักรยานยนต์ตั้งแต่เวลา 06.00 น. เนื่องจากว่าในช่วงเช้าถึงเวลาประมาณ 09.30 น. จะเป็นช่วงที่มีผู้โดยสารใช้บริการเป็นจำนวนมาก และมีระยะไกลที่สามารถเรียกค่าโดยสารได้สูงหน่อย และในช่วยสายถึงปายมักจะไม่ใคร่มีผู้โดยสารมากนักก็จะพักผ่อนคุยเล่นกัน หรือเล่นกีฬาเช่นหมากรุกฮอสเป็นต้น แต่โดยทั่วไปก็จะมีผู้โดยสารเรื่อย ๆ และจะมีผู้โดยสารมากอีกครั้งในช่วงเย็นตั้งแต่เวลาประมาณ 16.30 น. - 19.00 น. โดยปกตินายโยจะเลิกขับรถในเวลาประมาณ 19.30 น. ก็จะกลับบ้านเพื่อพักผ่อน ถ้าวันไหนมีผู้โดยสารน้อยก็จะเลิกตั้งแต่เวลา 19.00 น. โดยในหนึ่งอาทิตย์เขาจะหยุดงานเพื่อพักผ่อนไปคูหนึ่งหรือช่วยพ่อแม่ขายของ 1 วัน สำหรับประสบการณ์ในการขับที่นายโยได้เล่าให้ฟังนั้นก็ได้แก่การถูกผู้โดยสารโกงเงิน โดยผู้โดยสารได้ว่าจ้างให้ไปส่งที่ตึกแห่งหนึ่งและบอกว่าไม่มีเศษสตางค์จะไปแลกเงินให้รออยู่ด้านหน้า นายโยก็รออยู่ด้านหน้าประมาณ 45 นาที ก็ไม่พบจึงทราบแน่ชัดว่าคงจะไม่มาจ่ายเงินแน่แล้ว ซึ่งเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งแต่นายโยก็ไม่ได้โกรธแค้นแต่ประการใด

การประกอบอาชีพ

เนื่องจากว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพอิสระและทำรายได้เป็นที่พอใจ ทำให้นายโยค่อนข้างมีความสบายใจกับการมีอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเป็นอย่างมาก และสามารถเลือกวันหยุดได้ด้วยตัวเอง ไม่มีเจ้านาย เมื่อนายโยมาสมัครที่วินรถจักรยานยนต์รับจ้างแห่งนี้โดยมีเพื่อนรุ่นพี่ที่ขับอยู่ก่อนแล้วพามาสมัคร นายโยต้องเสียค่าเช่าเสื้อวินเป็นเงินทั้งสิ้น 3,500 บาท และต้องเสียค่าใช้จ่ายรายเดือน ๆ ละ 500 บาท เป็นค่าบำรุงวินให้กับหัวหน้าวินหรือเจ้าของวินที่มักจะหมั่นมาตรวจตราความเรียบร้อยและคอยเยี่ยมเยียนอยู่เป็นระยะ ๆ ในการอยู่และเป็นสมาชิกของวินนั้นถ้าสมาชิกมีปัญหาในการถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับหรือถูกใบสั่งก็มักจะนำมาปรึกษาหัวหน้าวินหรือเจ้าของวินให้ช่วยเหลือให้เสียค่าปรับน้อยลงเป็นต้น วินที่นายโยสังกัดอยู่นั้นรับสมาชิกจำกัดเพียงแค่ 20 คน เท่านั้นและมักจะมีการเลือกผู้ร่วมวินว่ามีกิริยามารยาทดี ไม่ก้าวร้าว การแต่งกายสะอาดสะอ้าน เพื่อเป็นหน้าเป็นตาแกวินนั่นเอง

สำหรับรายได้ของการประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างนี้นายโยยอมรับว่ามีรายได้ค่อนข้างดีทุกวันละ 300-350 บาท ซึ่งนายโยได้นำเงินจำนวนดัง

กล่าวจนเจือให้แก่ห้องสาวและพ่อแม่บ้างบางส่วน อย่างไรก็ตามโยมคงจะยึดอาชีพ ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างต่อไปจนกว่าจะไม่มีผู้โดยสารใช้บริการเนื่องจากว่าเขาเคยทำงานในบริษัทฯ และไม่ใคร่ชอบกับระบบที่มีเจ้านายมากนัก และเขามองว่าในทุกวันนี้การจราจรค่อนข้างติดขัดทำให้อาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเป็นที่นิยมและมีผู้โดยสารเรียกใช้จำนวนมากมาย แต่ถ้านอนาคตต้องมีการเปลี่ยนอาชีพ เขาก็คงจะเก็บเงินสักก้อนหนึ่งเพื่อลงทุนทำการค้าต่อไป แต่สำหรับ ในขณะนี้ยังไม่คิดที่จะทำอะไรนอกจากขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายโยมมีความเห็นว่ารถจักรยานยนต์รับจ้างไม่ได้ทำให้เกิดปัญหาจราจรแต่อย่างใด รถที่ทำให้เกิดปัญหาจราจรน่าจะเป็นรถใหญ่ ๆ เช่น รถโดยสารประจำทาง รถมินิบัส รถยนต์นั่งส่วนบุคคล หรือรถกระบะมากกว่า ที่มีมักจะขับรถกันไม่ถูกกฎจราจรและมีการแซงกันและย้ายช่องทางการจราจรกันบ่อย แต่ในขณะที่เดียวกันเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ไม่ใคร่ที่จะกล้าจับกุมมากนัก หากแต่จับตาแต่รถจักรยานยนต์และรถแท็กซี่ นายโยมยอมรับว่าฝ่าฝืนกฎจราจรบ่อย ๆ ที่มีโอกาส เช่น การฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร การกลับรถในที่ห้ามกลับรถ หรือการแซงในที่คับขัน เนื่องจากว่าการขับที่รถจักรยานยนต์นั้นต้องการเน้นที่ความเร็วเป็นสิ่งสำคัญ นายโยมมีความเห็นว่าการจราจรในทุกวันนี้ทำให้ผู้ใช้รถใช้ถนนขับชี่กันยากมากขึ้นที่สำคัญถ้าทุกคนช่วยกันมีน้ำใจให้กันในระหว่างขับรถก็น่าที่จะช่วยบรรเทาสภาพการจราจรที่ติดขัดได้พอสมควร นอกจากนั้นนายโยมยังมีความเห็นว่าถ้าต่อไปประเทศไทยมีระบบขนส่งสาธารณะที่มีประสิทธิภาพในเร็ววันมีปัญหารถจราจรก็น่าจะเบาบางลงไปได้ในที่สุด แต่ที่สำคัญผู้สนองนโยบายไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้ขับขี่ยวดยานบนท้องถนนต้องร่วมมือกันรักษากฎจราจรด้วยนั่นเอง

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

นายโยมมีความเชื่อมั่นว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพที่เป็นอิสระและเหมาะกับตัวเขาเป็นอย่างยิ่ง โดยที่ไม่สนใจว่าเป็นอาชีพของผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำ เนื่องจากเป็นอาชีพที่ทำรายได้ค่อนข้างน่าพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง ทุก ๆ วัน เขาจะเสียค่าน้ำมันรถประมาณวันละ 50 บาท และเมื่อหักค่าใช้จ่ายแล้ว บางวันเขาจะมีรายได้ประมาณ 300 บาท ซึ่งก็นับว่าเป็นรายได้ที่ดีเป็นอย่างยิ่ง เขาสามารถผ่อนรถจักร

ยานยนต์รับจ้างคันละ 50,000 บาทเป็นรายเดือนได้อย่างไม่เดือดร้อน ส่วนวินที่อยู่
นี้ทุกคนต่างก็มีความเอื้ออารีซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี มีความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
และหัวหน้าวินก็ได้ห้มันมาเยี่ยมเยียนบ่อย ๆ อีกด้วย เขามีความคิดเห็นต่ออาชีพนี้
ว่าเป็นอาชีพที่เปิดกว้างให้แก่ทุก ๆ คน โดยไม่จำกัดวุฒิการศึกษาและประสบการณ์
เพียงแต่มีรถจักรยานยนต์และมีใบขับขี่เท่านั้น นายโยมมีความคิดเห็นว่าสนนราคาค่า
โดยสารคงจะต้องดำเนินไปอย่างสมน้ำสนเนื้อกับสภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน แต่คง
ไม่สูงจนเกินไปเนื่องจากว่าในทุกวันนี้วินรถจักรยานยนต์มากมายแทบทุกตรอก
ซอก ซอยเลียที่เดียว

สัมภาษณ์ผู้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์	นายไก่อ(นามสมมติ)
ผู้สัมภาษณ์	นางสาววรรณนา พันธุ์สว่าง นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่	วินรถจักรยานยนต์รับจ้าง บางประกอก กรุงเทพมหานคร

ลักษณะทางสังคม

นายไก่อ อายุ 29 ปี พื้นเพเป็นชาว จ.นครราชสีมา จบการศึกษาในระดับ
ประถมศึกษา สถานภาพสมรสแล้วแต่ยังไม่มีบุตร ภรรยาประกอบอาชีพทำงานใน
โรงงานอุตสาหกรรมแห่งหนึ่งในย่านสมุทรปราการ นายไก่อย้ายมาอยู่
กรุงเทพมหานครตั้งแต่ 8 ปี ที่แล้ว โดยได้กลับไปเยี่ยมบ้านเกิดเป็นระยะ ๆ ก่อนมา
ประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างนั้นนายไก่อมีอาชีพเป็นพนักงานฝ่ายผลิตใน
โรงงานอุตสาหกรรมซึ่งต้องทำงานหนักพอสมควร นายไก่อจึงเปลี่ยนมาขับอาชีพขับ
รถจักรยานยนต์ได้ ราว 2 ปี เศษ ในขณะที่ภรรายังทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม
ที่เดิมอยู่

บุคลิกภาพ

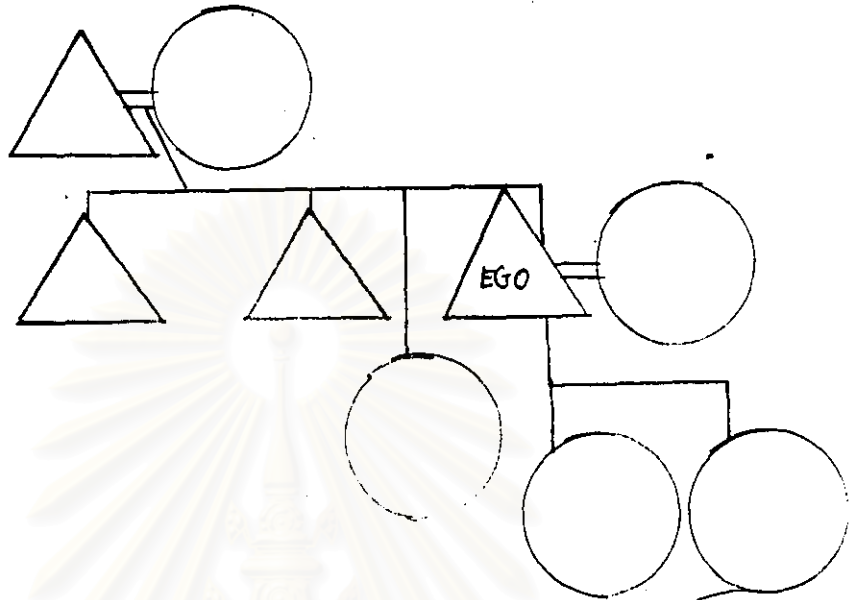
นายไก่อเป็นคนร่างสันทัดสูงประมาณ 165 ซม. สีผิวดำแดง ไม่ใคร่ช่างพูดนัก และค่อนข้างเงิบขริม การแต่งกายไม่ใคร่สะอาดสะอ้านนัก ซื่อาย พูดช้า ๆ ต้องค่อย ๆ ชักถามจึงจะได้รับคำตอบ สำเนียงในการพูดทำให้ทราบได้ว่าเป็นชาวภาคอีสาน แรกเริ่มที่ขอสัมภาษณ์ก็ปลายเบียงก่อนที่จะให้สัมภาษณ์ในที่สุด นายไก่อเป็นที่รักใคร่ของเพื่อนฝูงร่วมวินเดียวกันเนื่องจากเป็นคนมีน้ำใจ และไม่เอาเปรียบใคร

ประวัติชีวิต

เนื่องจากที่บ้านมีฐานะไม่ใคร่ดีนักเนื่องจากมีอาชีพเกษตรกรรม ประกอบกับมีพี่น้องรวมทั้งสิ้น 6 คน ทำให้ทุกคนในบ้านเรียนไม่สูงกันทุกคน และต้องออกมาช่วยพ่อแม่ทำงานเมื่อจบประถมศึกษา นายไก่อก็เช่นกัน นอกจากจะช่วยที่บ้านทำนาแล้วนายไก่อยังมีอาชีพรับจ้างทั่วไปอีกด้วย แต่ต่อมาเมื่อมีคนในหมู่บ้านมาอยู่กรุงเทพมหานครกับมากขึ้นและมาทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ มากขึ้นด้วยเช่นกันทำให้มีผู้คนในหมู่บ้านถูกชักชวนให้มาทำงานที่กรุงเทพมหานครกันมากขึ้น และเพื่อรายได้ที่ดีกว่าทำให้นายไก่อเข้ามาทำงานที่กรุงเทพมหานครตามคำชักชวนของเพื่อน ๆ ร่วมหมู่บ้านด้วยเช่นกัน โดยในระหว่างที่ทำงานอยู่นั้นเขาได้พบกับภรรยาและแต่งงานกันภายหลังจากที่รู้จักกัน 1 ปี หลังจากทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมได้สักระยะหนึ่ง เขาเกิดความรู้สึกที่ว่าอยากมีรายได้มากกว่าเดิมจึงได้ไปความวีรถจักรยานยนต์รับจ้างและวิ่งรับส่งภายหลังเลิกงาน ซึ่งก็ทำรายได้ให้เป็นที่น่าพอใจ ต่อมาเขาจึงลาออกจากการทำงานและมาขับรถจักรยานยนต์รับจ้างแต่เพียงอย่างเดียวโดยที่ภรยายังทำงานอยู่ในโรงงานดังกล่าว

สถาบันวิจัยประชากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ครอบครัวและเครือญาติ

นายไก่อมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันทั้งสิ้น 6 คน โดยเขาเป็นคนที่สี่ มีพี่ชาย 2 คน พี่สาว 1 คน และมีน้องสาวอีก 2 คน โดยพี่ชายคนรองและพี่สาวได้มาทำงานที่กรุงเทพมหานครเช่นกัน และปัจจุบันนี้ทุกคนมีครอบครัวหมดแล้ว เขาจะกลับบ้านทุก ๆ เทศกาลสำคัญ เช่น วันปีใหม่ วันสงกรานต์ วันลอยกระทง เป็นต้น และยังส่งเงินให้แก่พ่อแม่ใช้เป็นระยะ ๆ ส่วนภรรยาของเขาเป็นชาวจังหวัดสุรินทร์ รู้จักกันเนื่องจากมาทำงานในโรงงานที่เดียวกัน นั่นเอง และเขาแต่งงานได้ 3 ปีแล้ว แต่ยังไม่มียุตร

ชีวิตประจำวัน

นายไก่อจะตื่นนอนเวลา 05.00 น. และจะมาถึงที่วินรถจักรยานยนต์รับจ้าง ประมาณ 05.45 น. เนื่องจากว่าบ้านเช่าของเขาอยู่ใกล้กับวินเดินทางมาใช้เวลาไม่ถึง 2 นาที และเขาจะขับรถไปเรื่อย ๆ จนถึง 20.00 น. หลังจากนั้นก็จะกลับบ้าน โดยที่จะไปกินอาหารเย็นพร้อมกับภรรยา ส่วนอาหารเช้าและอาหารกลางวันนั้นจะหากินแถว ๆ วิน นั่นเอง ยามว่างถ้าไม่มีผู้โดยสารมากนัก เช่นในช่วงบ่ายก็มักจะนั่งเล่นและคุยเล่นกัน แต่ส่วนใหญ่ก็จะมีผู้โดยสารทั้งวันเนื่องจากว่าเป็นวันที่วิ่งภายในซอยที่มีพลุด ทำให้มีผู้โดยสารค่อนข้างคับคั่งพอสมควร นายไก่อจะหยุดงานทุกวัน

อาทิตย์ เนื่องจากว่าเป็นวันหยุดของภรรยาด้วยนั่นเอง สำหรับเรื่องความสัมพันธ์ภายในครอบครัวแล้วนายไก่ออกว่าไม่มีปัญหาอะไร เนื่องจากว่าตนและภรรยาเข้าใจกันดีว่าที่ทำงานหนักในช่วงนี้ก็เพื่อเก็บเงินเพื่อที่จะไปประกอบธุรกิจค้าขายเล็กน้อย ๆ ที่บ้านเกิดนั่นเอง

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายไก่อมีความเห็นว่าการจราจรในกรุงเทพมหานครทุกวันนั้นมันวันจะติดหนักขึ้น ๆ แต่บางวันก็ไม่ติด ซึ่งเขาแน่นอนนอนไม่ได้ และคนโดยทั่วไปประสบปัญหาการติดทำให้เกิดความหงุดหงิดและความเครียดซึ่งรถจักรยานยนต์รับจ้างสามารถตอบสนองต่อความต้องการในจุดนี้ได้ แต่ปัญหาของรถจักรยานยนต์รับจ้างซึ่งนายไก่อยอมรับว่าบางครั้งก็ไม่ไคร่ปลอดภัยเท่าที่ควรเหมือนกันถ้าผู้ขับขี่ ๆ ด้วยความรวดเร็วจนเกินไป การที่รถติดนั้นนายไก่อมีความเห็นว่าส่วนหนึ่งนั้นมีสาเหตุมาจากการที่ถนนมีจำนวนน้อยและมีปริมาณรถที่ต้องการใช้ถนนจำนวนมาก และตรอก ซอก ซอย ส่วนใหญ่ในกรุงเทพมหานครก็มีจำนวนมากมายและมักจะเป็นซอยตันทำให้ต้องวิ่งออกมาที่ถนนใหญ่ทั้งหมดและเป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาจราจรได้ในที่สุด เมื่อรวมกับการที่ผู้คนที่ใช้รถใช้ถนนโดยทั่วไปไม่รักษากฎระเบียบและวินัยในการใช้รถใช้ถนนมุ่งแต่ต้องการความรวดเร็วเป็นสำคัญและมีความประมาท อีกทั้งการปรับของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรนั้นก็ไม่น่าเป็นไปด้วยความเสมอภาคมีการเลือกที่รักมักที่ชังและไม่กล้าที่จะจับกุมรถยนต์โดยสารส่วนบุคคลที่มีราคาสูงเช่นรถบีเอ็มดับเบิลว หรือรถเบนซ์ แต่มักจะจับรถแท็กซี่ รถสามล้อเครื่อง หรือรถจักรยานยนต์รับจ้าง ซึ่งรถส่วนบุคคลนั้นเป็นตัวการในการละเมิดกฎระเบียบในท้องถนนมากที่สุดนั่นเอง

โดยปกติแล้ว นายไก่อไม่ไคร่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมมากนัก แต่ถ้าถูกจับกุมก็มักจะจ่ายเงินให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ 50 บาท หรือ 40 บาท และอ้อนวอนขอร้องให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นใจเนื่องจากว่ารายได้ก็น้อยและเป็นคนหาเช้ากินค่ำ แต่โดยทั่วไปนายไก่อยอมรับว่ามีการฝ่าฝืนกฎจราจรบ้าง แต่ตนเองคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย เช่น การฝ่าฝืนสัญญาณไฟในจังหวะที่ข้างหน้าก็ฝ่าฝืน หรือการเลี้ยวและจอดรถในที่ห้ามจอด ซึ่งถ้าบริเวณนั้นไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่เขาก็มักจะ "ลักไก่อ" ด้วยการฝ่าฝืนกฎเนื่องจากต้องการความรวดเร็ว และ "ไคร่ ๆ เขาก็ทำกัน" นั่นเอง นายไก่อบอกว่า ถ้าไม่มีใครฝ่าฝืนกฎจราจรเขาก็จะไม่ฝ่าฝืนแต่เมื่อมีผู้ฝ่าฝืนมากมายเพื่อความรวดเร็วเขาก็ต้องการความรวดเร็วด้วยนั่นเอง แต่ก็ต้องคอยสังเกตด้วยว่าในบริเวณนั้นมีเจ้า

หน้าที่ตำรวจอยู่ด้วยหรือไม่ฉะนั้นถ้าถูกจับและปรับก็จะไม่คุ้มกับรายได้ที่หามาได้ในแต่ละวัน

นายไก่อเคยประสบอุบัติเหตุอันสืบเนื่องมาจากการขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง 2 ครั้งในรอบ 1 ปี ที่ผ่านมามีทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่ขับรถเร็วจนเกินไปและเกิดอุบัติเหตุพลิกคว่ำ โดยนายไก่อบอกว่าครั้งต่อไปก็ต้องระวังมากขึ้น

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

นายไก่อบอกว่าอาชีพนี้ทำให้เขามีรายได้ที่พอใช้ เมื่อรวมกับรายได้ของภรรยาอีกทางหนึ่งทำให้เขามีความเป็นอยู่ที่สบายๆ แต่คงจะไม่ถึงขั้นซื้อบ้านได้ คงจะต้องอยู่บ้านเช่าไปเรื่อยๆ ถ้าเก็บเงินได้เป็นก้อนก็จะนำไปลงทุนค้าขายที่บ้านเกิดก่อนที่จะมาขับรถจักรยานยนต์รับจ้างนั้นนายไก่อยอมรับว่างานในโรงงานเป็นงานที่ค่อนข้างหนักและต้องมีหัวหน้าคอยดูแลควบคุมเป็นระดับ ๆ ซึ่งโดยส่วนตัวแล้วเขาไม่ใคร่ชอบงานที่ต้องมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นมากมายนัก เมื่อมีเพื่อน ๆ ชวนมาขับรถจักรยานยนต์ซึ่งเขามีความสนใจอยู่เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงทำให้เขาตัดสินใจมาขับโดยระยะแรก ๆ นั้น เขาทดลองมาขับหลังเลิกงานและก่อนเข้าทำงาน ซึ่งรายได้ก็เป็นที่พอใจ โดยเนื่องจากวินของเขาเป็นวินที่มีผู้โดยสารใช้บริการมาก บางวันเขาก็อาจมีรายได้ถึง 400 บาท ทำให้ราคาค่าเช่าวินของเขาเมื่อแรกเริ่มเข้ามายึดอาชีพนี้ นั้นมีราคา 5,000 บาท และต้องเสียค่าใช้จ่ายรายเดือนอีกเดือนละ 700 บาท ด้วยกัน ซึ่งเขาก็เข้าใจว่าหัวหน้าวินหรือเจ้าของวินต้องนำไปเสียค่าใช้จ่ายให้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจบ้าง แต่ก็เห็นผลประโยชน์มากมายเนื่องจากว่าในวินของเขามีสมาชิกถึง 50 คน เขามีความคาดหวังในอนาคตว่าคงจะกลับไปใช้ชีวิตที่บ้านเกิดกับภรรยาเนื่องจากว่าต้องเก็บเงินอีกระยะหนึ่งในช่วงนี้จึงอยู่ในกรุงเทพมหานคร

สถาบันวิจัยประชากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัมภาษณ์ผู้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายเก(นามสมมติ)
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาววรรณ พันธ์สว่าง
 สถานที่ นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 วินรถจักรยานยนต์รับจ้าง สุขุมวิท
 กรุงเทพมหานคร

ลักษณะทางสังคม

นายเก ปัจจุบันมีอายุ 33 ปี พื้นเพเป็นชาว จ.ศรีสะเกษ เข้ามาอยู่ กรุงเทพมหานคร ได้ 6 ปี แล้ว สถานภาพสมรสแล้ว ภรรยา มีอาชีพค้าขาย มีบุตร 2 คน คนโตเป็นผู้ชายอายุ 8 ปี ส่วนคนเล็กเป็นผู้หญิงอายุ 5 ปี ปัจจุบันทั้งสี่คนอาศัยอยู่ในห้องเช่าแถวละแวกสุขุมวิท ภรรยาเป็นชาวอีสานเหมือนกันมาพบเจอกันที่ กรุงเทพมหานคร ปัจจุบันเขาประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเพียงอย่างเดียว บุตรทั้งสองคนอาศัยอยู่กับพ่อตาแม่ยายของเขาที่จังหวัดขอนแก่น และเขาจะกลับไปเยี่ยมเดือนละ 1 ครั้งโดยเฉลี่ย นายเกจบการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา มีอุปนิสัยชอบความเป็นอยู่ที่เรียบง่ายและไม่เรื่องมากตั้งอกตั้งใจทำมาหากิน

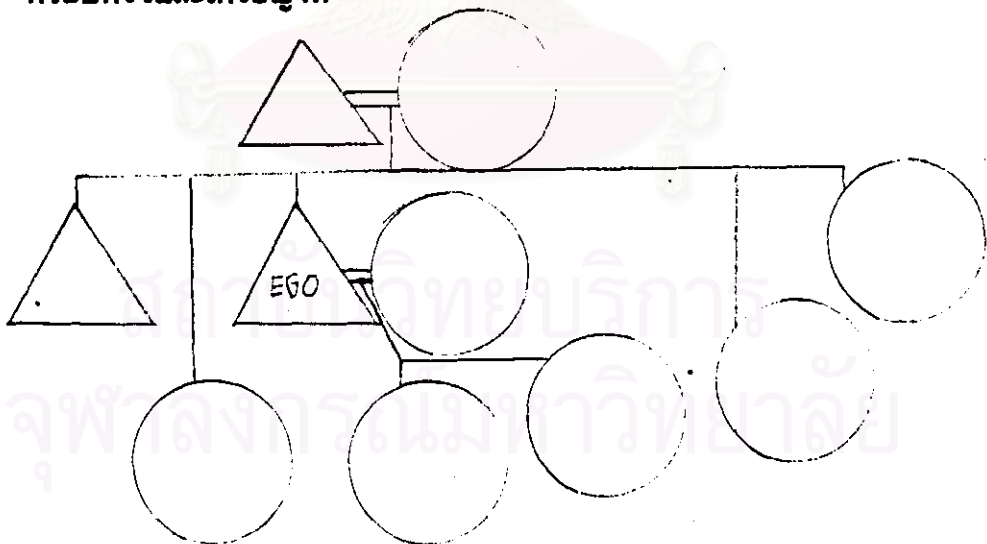
บุคลิกภาพ

นายเกเป็นคนพูดเสียงเบา ฟังไม่ค่อยชัดเท่าไร ไม่ใคร่มีความมั่นใจในตนเองเท่าใดนัก ในระหว่างการถามถึงที่มาของการมาประกอบอาชีพนี้ นายเกตอบคำถามด้วยความน้อยใจว่า เนื่องจากว่ามีความรู้ไม่รู้อะไรจะทำอาชีพอะไร เนื่องจากว่าเคยลองมาแล้วหลายอาชีพแต่ก็ไม่ใคร่ประสบความสำเร็จเท่าใดนัก สำเนียงในการพูดของนายเกแสดงให้เห็นว่าเป็นชาวภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สูงประมาณ 165 ซม. ผิวเนื้อดำแดงการแต่งกายสะอาดพอสมควร เขามักจะออกตัวว่ามีความรู้ไม่รู้อะไรเมื่อซักถามไปเรื่อย ๆ ก็ทำให้ได้รับคำตอบที่กระจางเป็นอย่างถี่

ประวัติชีวิต

เนื่องจากที่บ้านมีอาชีพทำการเกษตรกรรมและกิจการทำให้เมื่อจบการศึกษาภาคบังคับแล้วทำให้ต้องออกจากโรงเรียนมาช่วยที่บ้านทำงาน ประกอบกับการที่คนในหมู่บ้านของนายเกส่วนใหญ่ไม่มีใครได้รับการศึกษากันมากนัก หากแต่มีค่านิยมที่ต้องช่วยกันทำงานและทำมาหากินเพื่อแสดงความกตัญญูแก่บุพการี ทำให้เมื่อจบการศึกษาแล้วได้มาช่วยแบ่งเบาภาระแก่ครอบครัว ตัวของนายเกเองก็ไม่ได้คิดอะไรมากมายกับการที่ได้รับการศึกษาเพียงแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ออกจะดีใจเสียดายที่ได้ออกมาจากโรงเรียนไ้ ๗ หลังจากช่วยงานทางบ้านได้ระยะหนึ่งก็มีญาติ ๗ ซึ่งมาทำงานอยู่ในกรุงเทพมหานครอยู่ก่อนแล้วชวนมาหางานทำที่กรุงเทพมหานครเนื่องจากที่ศรีสะเกษการทำมาหากินและหาเงินทองสู้ที่กรุงเทพมหานครไม่ได้ นายเกจึงตัดสินใจเข้ามาหางานทำที่กรุงเทพมหานคร โดยมาทำงานที่โรงงานย่านบางกระบือ ทำอยู่นานพอสมควรแต่ไม่มีเงินเก็บเขาจึงเปลี่ยนอาชีพเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในคอนโดยมีเนียบแถวสุขุมวิท และได้ไปยืมอาชีพค้าขายผลไม้รถเข็นอยู่พักใหญ่ ก่อนที่จะมายืมอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในที่สุด

ครอบครัวและเครือญาติ

นายเกมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 4 คน เขาเป็นคนที่ 3 เป็นชาย 2 คน และหญิง 2 คน ครอบครัวของเขามีความสนิทสนมกันเป็นอย่างดี และในขณะนี้ได้แยกย้ายกันไปมีครอบครัวหมดแล้ว โดยทุกคนยังอาศัยอยู่ที่ศรีสะเกษ นายเกแต่ง

งานเมื่ออายุ 24 ปี ภรรยาเป็นชาวอีสานเช่นเดียวกัน ปัจจุบันอยู่ร่วมกันที่ กรุงเทพมหานคร ส่วนบุตรทั้งสองนั้นอาศัยและเรียนอยู่ที่ จ.ขอนแก่นซึ่งเป็นบ้านเกิดของภรรยา นายแพทย์อยู่ที่บ้านเช่าในละแวกสุขุมวิท โดยแบ่งเช่าจากญาติในราคาเดือนละ 1,800 บาท เขาจะกลับไปเยี่ยมพ่อแม่ของตนเองที่สุรินทร์ ปีละ 2 ครั้งในวันเทศกาลสำคัญ ๆ ส่วนบุตรนั้นจะกลับไปเยี่ยมทุก 2 เดือน หรือ 3 เดือน การพักผ่อนของเขาก็คือการนอนพักอยู่ที่บ้าน แต่ส่วนใหญ่แล้วถ้าหยุดไม่ได้ขับรถเขาก็มักจะไปช่วยภรรยาขายไส้กรอกอีสานอยู่ในซอยที่ตั้งของวินรถจักรยานยนต์ของเขาตนเอง

ชีวิตประจำวัน

นายแพทย์ตื่นนอนในเวลา 05.00 น. หลังจากทำธุระส่วนตัวเสร็จสรรพเขาก็จะไปที่วินรถจักรยานยนต์รับจ้างภายในเวลา 06.00 น. และขับรถจักรยานยนต์จนถึงเวลา 19.00 น. ก็กลับบ้าน โดยถ้าเป็นช่วงที่ไม่มีผู้โดยสารมากนักเขาก็จะไปช่วยภรรยาขายไส้กรอก โดยภรรยาจะออกมาขายในช่วงเวลาประมาณ 14.00 น. - 18.00 น. เขาจะใช้เวลาทำงานประมาณวันละ 12 ชั่วโมง โดยประมาณ หรือมากกว่านั้นถ้ามีผู้โดยสารมาก ส่วนใหญ่แล้วหลัง 09.00 น. - 15.00 น. มักจะเป็นช่วงที่มีผู้โดยสารใช้บริการน้อยบางครั้งเขาก็รีบไปช่วยภรรยาเตรียมขายไส้กรอกอีสานบ้างเป็นบางครั้ง ส่วนอาหารนั้น กลางวันภรรยาจะซื้อเป็นแกงถุงและหุงข้าวเองใส่ปิ่นโตมาให้หรือบ้างก็ทำเองแล้วแต่โอกาส ในหนึ่งเดือนนั้นเขาจะหยุดงานอาทิตย์ละ 1 วัน หรือบางอาทิตย์ก็ไม่หยุด ซึ่งก็แล้วแต่ความสะดวกด้วยนั่นเอง ถ้ามีเวลาเขาก็จะกลับไปเยี่ยมลูกที่ต่างจังหวัดแต่ก็ต้องดูตามความเหมาะสมเนื่องจากต้องหยุดงานซึ่งหมายความว่าต้องสูญเสียรายได้ไปด้วยนั่นเอง

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

เขายึดอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างมาได้ราว 2 ปี เศษ เขามีความคิดเห็นต่อปัญหาจราจรว่าเป็นปัญหาที่ต้องการแก้ไขอย่างรวดเร็ว แต่ก็ไม่เห็นว่าจะมีใครสามารถแก้ไขได้อย่างจริงจัง รัฐบาลทุกสมัยที่ต่างประกาศว่าจะแก้ปัญหารถจราจรให้ได้ก็ไม่สามารถแก้ไขได้สำเร็จเสียที เขามีความเห็นว่าจะต้องแก้ไขอย่างจริงจัง แต่ตัวเขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะแก้อย่างไร แต่เขามีความคิดว่าที่รถติดมาก ๆ ในทุกวันนี้เนื่องจากมีคนที่มีฐานะในกรุงเทพมหานครมากและมีการออกรถใหม่ทุก ๆ วัน

รถบางคันเปลืองเนื้อที่ในการใช้ถนนเป็นอย่างมากเพราะมีคนขับเพียงคนเดียวเท่านั้น ในขณะที่รถโดยสารประจำทางก็มีน้อยไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้ใช้รถใช้ถนนทำให้ผู้คนมีรถส่วนตัวมากขึ้น ในขณะที่ถนนมีจำนวนเท่าเดิมจึงเป็นสาเหตุให้รถติดขัดในที่สุด อีกทั้งมารยาทในการขับรถของผู้คนในกรุงเทพมหานครที่ต้องการความรวดเร็วเป็นสิ่งสำคัญ และมีการฉวยโอกาสกันบนท้องถนนสูงมาก ซึ่งถ้าแต่ละคนมีน้ำใจให้กันอะลุ่มอล่วยกันมากขึ้นก็น่าจะช่วยทำให้ปัญหาการจราจรดีขึ้น

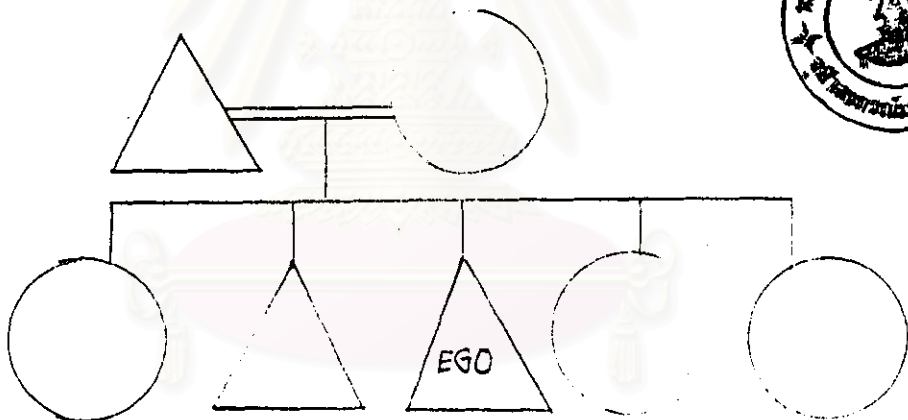
นายเกแสดงความไม่เข้าใจว่าไม่รู้ทำไมเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงมักตั้งใจจับกุมคนขับรถจักรยานยนต์รับจ้างมากจนเกินไป ทำให้บางครั้งในการขับรถเขาจะเกิดความเกร็งเมื่อเจอเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่เขาก็ยอมรับว่าเขาฝ่าฝืนกฎจราจรบ้าง เนื่องจากว่ารีบและต้องการความรวดเร็ว แต่ถ้ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ในบริเวณนั้นเขาก็จะระมัดระวังมากขึ้น เขามักจะให้เงินเจ้าหน้าที่ตำรวจมากกว่าการที่จะถูกออกไปสั่งเนื่องจากจะถูกเปรียบเทียบปรับมากยิ่งขึ้น

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

จากการที่นายเกเคยลองประกอบอาชีพมาแล้วหลายอาชีพตั้งแต่เมื่อครั้งเข้ามาอยู่ในกรุงเทพมหานครใหม่ ๆ ไม่ว่าจะเป็นคนงานในโรงงานทอผ้าย่านบางกระบือ การเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของคอนโดมิเนียมในย่านสุขุมวิท หรือการเป็นคนขายส้มตำและขายไส้กรอกแต่ก็ไม่ใคร่ประสบความสำเร็จแต่อย่างใด นายเกบอกว่าเขาคงจะไม่มีดวงทางค้าขายประกอบกับการที่เขามีความรู้เพียงแค่นั้นประถมศึกษาเท่านั้นทำให้ไม่รู้จะไปทำอาชีพอะไรดี ดังนั้นจึงยึดอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างนั่นเอง เมื่อถามถึงโครงการในอนาคตว่าจะขับรถจักรยานยนต์รับจ้างไปอีกนานหรือไม่ นายเกตอบว่าเขาไม่สามารถให้คำตอบได้เนื่องจากว่าในขณะที่ยังคิดไม่ออกว่าจะไปทำอาชีพอะไรดี แต่คาดหวังว่าสักวันหนึ่งคงจะมีกิจการเป็นของตัวเองที่บ้านเกิด จ.ศรีสะเกษ และได้กลับไปอยู่พร้อมหน้าพร้อมตาครอบครัวทั้งพ่อแม่ลูก

ของพืชผลทางการเกษตรในระยะหลัง ๆ ตอนข้างตกต่ำ ครอบครัวของนายลิขมีฐานะไม่ใคร่ดีนัก พี่น้องทุกคนในบ้านต่างมีโอกาสว่าเรียนกันไม่สูงนักและส่วนใหญ่จะช่วยพ่อแม่ทำงานและรับจ้างทั่วไปในหมู่บ้าน แต่ต่อมาได้มีญาติของนายลิขชักชวนไปอยู่กรุงเทพมหานคร โดยญาติคนดังกล่าวมีอาชีพค้าขายข้าวแกงอยู่ในตลาดบางกระบือ ต่อมาได้มีคนรู้จักที่อยู่ละแวกเดียวกันมาชวนไปสมัครจกรยานยนต์รับจ้างจึงตัดสินใจมาสมัครจกรยานยนต์รับจ้างเนื่องจากหวังว่าจะมีรายได้ที่ดีขึ้น โดยในปัจจุบันนี้นายลิขมีความพึงพอใจกับรายได้ ณ ขณะนี้เป็นอย่างยิ่ง และยังส่งให้แก่ทางบ้านใช้ทุก ๆ เดือนอีกด้วย โดยนายลิขกล่าวว่าอาชีพสมัครจกรยานยนต์รับจ้างเป็นอาชีพอิสระที่ทำรายได้ให้พอสมควรดีกว่าการทำเกษตรกรรมที่บ้านเกิดเป็นอย่างยิ่ง โดยในทุกวันนี้เขายังอาศัยอยู่กับญาติและถ้ามีเวลาว่างจากการที่สมัครจกรยานยนต์รับจ้างแล้วยังช่วยงานญาติด้วย โดยได้จ่ายเงินค่าน้ำค่าไฟให้แก่ญาติอีกด้วย

ครอบครัวและเครือญาติ

นายลิขมีพี่น้องร่วมบิดามารดาด้วยกันทั้งสิ้น 4 คน ทุกคนต่างรักใคร่ปรองดองกันเป็นอย่างดี แต่เนื่องจากทางครอบครัวมีฐานะไม่ดี ดังนั้นลูก ๆ ทุกคนจึงต้องออกจากโรงเรียนเมื่อจบการศึกษาในภาคบังคับและมาช่วยบิดามารดาทำงาน แต่เนื่องจากการทำเกษตรกรรมไม่ได้ทำให้มีรายได้ดีนัก ครอบครัวของลิขยังเป็นหนี้ ดังนั้นเมื่อว่างจากการทำงานของทางบ้านนายลิขและพี่ต้องจึงต้องมีอาชีพรับจ้างทั่วไปในหมู่บ้านแล้วแต่จะถูกว่าจ้างอีกด้วย แต่เนื่องจากงานในหมู่บ้านเป็นงานที่ไม่ได้ทำให้เกิดรายได้มากนัก เพียงแต่แค่พอมีกินพอใช้รายวันเท่านั้น พี่น้องทุก ๆ คนของนายลิขยังเป็นโสดและอาศัยอยู่ที่บ้านที่สุพรรณบุรี โดยพี่สาวคนโตมีอาชีพรับจ้างเย็บเสื้อผ้า

ส่วนพี่ชายคนรองช่วยพ่อแม่ทำงาน ส่วนน้องสาวทั้งสองคน นั้นช่วยพ่อแม่ทำงาน
เช่นกัน

ชีวิตประจำวัน

นายลิจจะตื่นนอนในตอน 05.00 น. และรีบอาบน้ำแต่งตัวเพื่อที่จะรีบไปที่วิน
รถจักรยานยนต์รับจ้างในเวลา 06.45 น. และขับรถจนกระทั่ง 19.00 น. โดยนายลิจ
เล่าให้ฟังว่าช่วงเวลาที่มียู่โดยสารเรียกใช้บริการมากที่สุดนั้นอยู่ในช่วง 07.00 น. -
09.00 น. และในช่วง 16.00 น. - 19.00 น. ที่ค่อนข้างจะมีผู้โดยสารคับคั่งเนื่องจาก
เป็นช่วงเวลาเช้างานในตอนเช้าและเป็นช่วงเวลาหลังเลิกงานประกอบกับในช่วงดัง
กล่าวเป็นช่วงที่มีรถคับคั่งทำให้การจราจรติดขัดเพราะฉะนั้นจึงมีปริมาณความ
ต้องการในการใช้รถจักรยานยนต์รับจ้างสูง ในช่วงเวลาที่มียู่โดยสารน้อยนายลิจก็มัก
จะพักผ่อนอยู่ภายในบริเวณวินนั้นเอง และมีผู้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างร่วมวินเดียว
กันได้มาประกอบอาชีพเสริมที่วินในช่วงที่ว่างเว้นจากการขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง
ด้วย นั่นคือ การรับซ่อมรองเท้า เป็นต้น และภายในวินเดียวกันนี้ได้มีการเก็บเงินกัน
คนละ 5 บาท ต่อคนต่อวันนำมาซื้อน้ำแข็งแช่น้ำและซื้อกับข้าวอาหารบางอย่างมา
ร่วมกันกินบ้างตามแต่ความเหมาะสม โดยมีหัวหน้าวินเป็นผู้รวบรวมเงินดังกล่าว
โดยทั่วไปแล้วความสัมพันธ์ระหว่างนายลิจและเพื่อนร่วมวินรถจักรยานยนต์รับจ้าง
เป็นไปด้วยดี ทุกคนต่างมีความช่วยเหลือเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน เนื่องจากว่าส่วน
ใหญ่แล้วจะเป็นคนรู้จักกันชักชวนกันมาขับเป็นส่วนใหญ่ถ้าเดินเข้ามาสมัครเองโดย
ตรงโดยไม่มีผู้แนะนำ วินนี้จะไม่รับผู้มาสมัครในกรณีดังกล่าว ส่วนใหญ่แล้ววินนี้จะมี
ผู้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างที่มีอายุอยู่ในรุ่นราวเดียวกันเป็นส่วนใหญ่ โดยยามว่าง
มักจะมีการเล่นกีฬาด้วยกันเช่น ฟุตบอลพลาสติกหรือตะกร้อ เป็นต้น และบางครั้งก็มีการ
สังสรรค์กันด้วยในบางครั้ง

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายลิจมีความเห็นว่ารถจักรยานยนต์รับจ้างไม่ได้ทำให้เกิดปัญหาจราจรแต่
อย่างใด แต่อาจจะสร้างความรบกวนให้แก่รถประเภทอื่น ๆ บ้าง แต่เนื่องจากรถจักษ
ยานยนต์รับจ้างเป็นรถที่มีขนาดเล็กเมื่อเทียบกับรถประเภทอื่น ๆ ทำให้สามารถซิก
แซกไปตามช่องทางต่าง ๆ ได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว และในสภาพการจราจรในทุก
วันนี้ที่มีการจราจรคับคั่งทำให้รถจักรยานยนต์รับจ้างเป็นที่ต้องการของผู้ใช้บริการ

เป็นจำนวนมาก นายลี้มีความคิดเห็นว่าการขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในทุกวันนี้ขับยากขึ้นทุกวัน ๆ เนื่องจากว่าปริมาณรถบนถนนมีเป็นจำนวนมาก และถ้าเป็นไปได้ เขามีความต้องการที่จะให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมีความยุติธรรมในการจับกุมรถประเภทต่าง ๆ โดยเท่าเทียมกัน เขายอมรับว่าผู้โดยสารที่นั่งรถจักรยานยนต์รับจ้างจะต้องมีความระมัดระวังพอสมควรเนื่องจากอันตรายบนท้องถนนมีจำนวนมากนั่นเองแต่รถจักรยานยนต์ก็ช่วยเหลือในแง่ความรวดเร็วได้เป็นอย่างดี

นายลี้ยอมรับว่าเขาฝ่าฝืนกฎจราจรบ้างประปราย เนื่องจากว่าเพื่อความรวดเร็วในบางครั้งทำให้เขาต้องฝ่าฝืนกฎจราจร แต่ก็โทษหาย่อย ๆ ที่ไม่รุนแรงมากนัก นายลี้มีความเห็นว่ารถที่ทำให้เกิดปัญหาจราจรมากที่สุดได้แก่รถยนต์ส่วนบุคคล และรถโดยสารประจำทางที่มักจะละเมิดกฎจราจรและมักปิดกั้นการขับขี่ของรถจักรยานยนต์รับจ้าง เขามีความคิดว่าตราใบที่การจราจรยังติดขัดอยู่อย่างนี้ อาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างก็จะยังได้รับความนิยมอยู่ต่อไป

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

ในการเข้ามาประกอบอาชีพคนขับรถจักรยานยนต์รับจ้างนั้นนายลี้ต้องเสียค่าใช้จ่ายแรกเข้าเป็นค่าเสื้อวิน เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น 5,000 บาท และต้องเสียค่าใช้จ่ายรายวันอีกวันละ 50 บาท ซึ่งเมื่อหักค่าใช้จ่ายทั้งหมดแล้วใน 1 วัน นายลี้จะมีเงินเหลือประมาณ 270-300 บาท ซึ่งเป็นรายได้ที่ค่อนข้างดี นายลี้เล่าให้ฟังว่าเจ้าของวินนั้นไม่ใคร่ได้มาสนใจหรือมาเยี่ยมเยียนที่วินนี้บ่อยครั้งนัก หากแต่จะมีตัวแทนมาช่วยดูแลทุกวันในช่วงเช้าและช่วงเย็นแทน แต่ก็ได้สร้างที่นั่งให้แก่คนขับรถจักรยานยนต์รับจ้างทุกคน และถ้าใครมีปัญหาเรื่องการถูกจับกุมก็จะช่วยเหลือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจให้เสียค่าปรับน้อยลง ภายในวินนั้นจะมีผู้อาวุโสสูงสุดที่ทำหน้าที่เหมือนหัวหน้าวินคอยดูแลความเป็นมาและเป็นไปตลอดจนคอยตักเตือนน้อง ๆ ภายในวินเดียวกัน และมีข้อกำหนดเอาไว้ว่าในระหว่างทำงานจะห้ามดื่มสุรา หรือสูบบุหรี่ เป็นต้น ถ้าใครฝ่าฝืนและมีผู้โดยสารร้องเรียนก็อาจถูกขับออกจากวินได้ โดยปกติแล้วที่วินจะไม่มีการรับสมาชิกเพิ่มเนื่องจากว่าสมาชิกปัจจุบันที่มีร่วม 30 รายนั้นพอเพียงอยู่แล้วนั่นเอง นายลี้ยังไม่รู้ว่าในอนาคตจะไปทำอะไร เนื่องจากว่ายังไม่ได้คิดแต่ในปัจจุบันนี้คงต้องขับรถจักรยานยนต์รับจ้างไปเรื่อย ๆ เนื่องจากว่า 1 ปี ที่ผ่านมาเขาค่อนข้างมีความพึงพอใจในการประกอบอาชีพนี้สูง

สัมภาษณ์ผู้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายเทียว(นามสมมติ)
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาววรรณ พันธ์สว่าง
 สถานที่ นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 วินรถจักรยานยนต์รับจ้างห้วยขวาง
 กรุงเทพมหานคร

ลักษณะทางสังคม

นายเทียวเป็นชายไทยร่างสันทัก ปัจจุบันอายุ 30 ปี สมรสแล้ว ภรรยา มีอาชีพแม่บ้านอยู่ในบริษัท แห่งหนึ่งในละแวกรัชดา นายเทียวมีภูมิลำเนาอยู่ที่ อ. เมือง จ.ร้อยเอ็ด มีบุตร 1 คน เป็นผู้หญิงปัจจุบันอยู่ร่วมกันที่บ้านเช่าในละแวกห้วยขวาง โดยในระหว่างทำงานจะนำไปฝากให้อาณาติที่อยู่ในละแวกเดียวกันซึ่งมีอาชีพค้าขายเลี้ยงชีพไปพลาง ๆ เนื่องจากทั้งพ่อและแม่ต้องทำงานนั่นเอง

บุคลิกภาพ

นายเทียวสูงประมาณ 160 ซม. หน้าตาดี ผิวขาว เป็นคนคล่องแคล่วและมีความรู้รอบตัวตลอดจนปฏิภาณไหวพริบสูง รวมไปถึงการเป็นคนอารมณ์ดี และให้ความร่วมมือในการตอบคำถามต่าง ๆ เป็นอย่างดี ระหว่างที่สัมภาษณ์นายเทียวอยู่นั้นเขามักจะชักชวนเพื่อน ๆ ที่เดินด้อม ๆ มอง ๆ การสัมภาษณ์ให้มาร่วมแสดงความคิดเห็นในการสนทนาอย่างครึกครื้น และมีการแนะนำผู้มีประสบการณ์ในการขับรถนานที่สุดในวินให้ได้รู้จักอีกด้วย นายเทียวเป็นคนที่มีความสนใจในด้านการเมืองเป็นอย่างยิ่ง ชอบติดตามข่าวสารความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ของสังคมและบ้านเมือง

ประวัติชีวิต

นายเหี่ยวเกิดในครอบครัวที่มีฐานะไม่ใคร่ดีนัก ที่ จ. ร้อยเอ็ด โดยส่วนใหญ่แล้วในหมู่บ้านที่นายเหี่ยวอาศัยอยู่นั้น ผู้คนมักมีอาชีพทางการกสิกรรม หรือเกษตรกรรม เป็นหลัก โดยได้รับการส่งเสริมจากทางราชการ เป็นโครงการต่าง ๆ แต่ผลผลิตที่ได้ก็ไม่ได้สามารถทำให้แต่ละครอบครัวสามารถเลี้ยงตนเองได้แต่อย่างใด ดังนั้นค่านิยมของคนในหมู่บ้านส่วนใหญ่แล้วจึงมักจะเข้ามาหางานทำในจังหวัดใหญ่ ๆ ใกล้เคียง อาทิ จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดขอนแก่น หรือ กรุงเทพมหานคร เป็นต้น เนื่องจากว่าถ้าหางานทำในละแวกหมู่บ้านแล้ว รายได้ที่ได้รับก็คงจะไม่พอกินพอใช้เป็นแน่ หลังจากจบการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา และออกมาช่วยทางบ้านทำงานด้านกสิกรรมและจักสานได้ระยะหนึ่งแล้ว นายเหี่ยวได้ไปทำงานที่ จ. นครราชสีมาเกี่ยวกับการเป็นคนงานในโรงงานอุตสาหกรรมแห่งหนึ่ง และได้พบกับภรรยาซึ่งเป็นชาวร้อยเอ็ดเหมือนกันที่นี่ ต่อมาเมื่อญาติซึ่งได้มาตั้งหลักแหล่งที่กรุงเทพมหานครชวนมาช่วยงานร้านอาหารอีสานที่นี่ นายเหี่ยวและภรรยาจึงตกลงใจเดินทางเข้ามายังกรุงเทพมหานคร และได้ช่วยงานสักระยะหนึ่ง และได้มีโอกาสขยับขยายโดยมีคุณรู้จักมาชวนนายเหี่ยวไปสมัครจกักรยานยนต์รับจ้าง และภรรยานายเหี่ยวได้ไปสมัครงานเป็นแม่บ้านที่บริษัทฯ แห่งหนึ่ง ซึ่งลักษณะของงานก็สบาย ๆ มากขึ้น และนายเหี่ยวก็มีความสุขกับอาชีพนี้ดี เนื่องจากทำรายได้ให้พอสมควร โดยนายเหี่ยวจะกลับไปเยี่ยมบ้านในเทศกาลสำคัญ ๆ เช่น สงกรานต์ ลอยกระทง วันขึ้นปีใหม่ เป็นต้น หรือถ้ามีเวลาว่างพร้อมกันกับภรรยาก็จะกลับไปเยี่ยมบ้านบ่อยครั้งขึ้น เนื่องจากอาชีพของเขาไม่ได้ถูกบังคับหรือถูกอยู่ภายใต้ระเบียบและเงื่อนไขของเวลา หากแต่แล้วแต่ความพึงพอใจของเจ้าตัวนั่นเอง

ครอบครัวเครือญาติ

นายเหี่ยวมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันทั้งสิ้น 5 คน เขาเป็นคนที่ 2 อันประกอบไปด้วยผู้ชาย 3 คน และผู้หญิง 2 คน ทางบ้านมีอาชีพจักสานและรับจ้างทั่วไป เนื่องจากว่าในหมู่บ้านของเขาส่วนใหญ่มีฐานะยากจนประกอบอาชีพทางการเกษตรเป็นส่วนใหญ่ เขาแต่งงานกับภรรยาซึ่งเป็นคนร้อยเอ็ดเหมือนกัน โดยมีลูกสาว 1 คน เนื่องจากภรรยามีอาชีพทำงานเป็นแม่บ้านในบริษัทฯ แห่งหนึ่งย่านรัชดา ดังนั้นจึงต้องฝากลูกสาววัย 3 ขวบไว้กับญาติของทางฝ่ายภรรยาที่เข้ามาประกอบ

อาชีพค้าขายที่ในกรุงเทพมหานครนี้เอง โดยภรรยา นายเหี่ยวจะไปรับทุก ๆ เย็น และจ่ายเงินค่าเลี้ยงดูให้ญาติเป็นรายเดือน

ชีวิตประจำวัน

นายเหี่ยวจะตื่นนอนตั้งแต่ 05.00 น. และรีบอาบน้ำแต่งตัวเพื่อที่จะไปถึง วันตั้งแต่ก่อนเวลา 06.00 น. โดยจะไปหาอาหารเข้ารับประทานแถว ๆ บริเวณวิน อาจเป็นข้าวแกงหรือไม่ก็เป็นกาแฟที่ห้องใต้ดิน และวิ่งรถจนกระทั่งถึงเวลา 19.00 น. โดยประมาณ หรือบางวันก็จะวิ่งรถถึง 18.30 น. เนื่องจากต้องรีบกลับบ้านไปช่วยภรรยาเลี้ยงลูกนั่นเอง ในช่วงที่มีผู้โดยสารมากที่สุดนั้น นายเหี่ยวบอกว่า ตั้งแต่เวลา 07.00 - 09.00 น. และ ช่วงเย็นตั้งแต่เวลา 16.00 น- 19.00 น. ซึ่งมี ปริมาณความต้องการในการใช้บริการรถจักรยานยนต์รับจ้างสูงมากนอกจากนั้นใน วันที่รถติดเป็นพิเศษ เช่น วันศุกร์ หรือวันจันทร์ในบางวัน ก็มีปริมาณความต้องการ ใช้บริการรถจักรยานยนต์รับจ้างสูงเช่นเดียวกัน ยามว่างถ้ามีผู้โดยสารเรียกน้อย เช่น ในช่วงเวลา 14.00 น - 15.00 น. ก็มักเป็นช่วงพักผ่อนที่สมาชิกภายในวินสังสรรค์ กันหรืออาจจะเล่นหมากรุกกันเป็นต้นเพื่อเป็นการฆ่าเวลาไปในตัวนั่นเอง สำหรับ อาหารกลางวันนั้นนายเหี่ยวก็จะอาศัยฝากท้องไว้กับร้านข้าวแกงในละแวกวินนั่นเอง โดยแต่เดิมนายเหี่ยวกับเพื่อนอีก 3-4 คน จะซื้อกับข้าวมารวมกัน โดยแต่ละคนต่าง นำข้าวเปล่ามาจากบ้านเอง และมารับประทานอาหารร่วมกัน แต่ต่อมาเนื่องจากมี ปัญหาเรื่องความพร้อมเพียงจึงได้เปลี่ยนเป็นการหาอาหารรับประทานกันเอง ส่วน อาหารในมือเย็นนั้นนายเหี่ยวจะกลับไปกินข้าวพร้อมหน้าพร้อมตากับครอบครัวของ ตนเอง

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

เนื่องจากว่าในทุกวันนี้ปัญหาจราจรติดเป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งของ กรุงเทพมหานคร นายเหี่ยวได้มีความคิดเห็นว่า ปัญหาจราจรติดทำให้สูญเสียเวลาใน ท้องถนนเป็นอย่างมาก และอาชีพรถจักรยานยนต์รับจ้างได้เป็นอาชีพที่สร้างความ รวดเร็วให้แก่ผู้ใช้บริการ ดังนั้นจึงได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก นายเหี่ยวมอง ปัญหาจราจรว่าเป็นปัญหาที่ใหญ่ระดับชาติ และไม่ว่ารัฐบาลชุดไหน ๆ ก็ไม่สามารถ จะแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ เนื่องจากว่าเป็นปัญหาเรื้อรังที่มีมานาน และการประสาน งานแก้ปัญหาระหว่างหน่วยงานไม่ใคร่มีความเอาใจจริงเอาใจสั่งเท่าไร รวมไปถึง มารยาทในการใช้รถใช้ถนนของคนขับรถต่าง ๆ ที่มักไม่ใคร่สนใจให้น้ำใจระหว่างกัน

ในการขับขี่สักเท่าไรนัก หากแต่มักจะมุ่งเน้นไปที่การรีบเร่งแข่งขันกับเวลา เป็นสำคัญ นายเหี่ยวบอกว่า ในระหว่างการขับขี่เขามักขับรถไม่ไต่เร็วมากนักเนื่องจากต้องพะวงเรื่องความปลอดภัยเป็นสำคัญ หากแต่มักถูกผู้โดยสารต่อว่าให้ขับรถเร็ว ๆ เพื่อให้ถึงที่หมายโดยไวเป็นสำคัญ ซึ่งส่วนใหญ่ นายเหี่ยวก็มักจะต้องตามใจผู้โดยสารเนื่องจากทราบดีว่าผู้ที่ใช้บริการรถจักรยานยนต์รับจ้างนั้นก็ต้องการความรวดเร็วเป็นสำคัญ นายเหี่ยวมีความเห็นว่าการที่มีรถจักรยานยนต์รับจ้างเป็นจำนวนมากบนท้องถนนนั้นได้สร้างความลำบากให้แก่การขับขี่ของตนเองพอสมควร เนื่องจากว่าต้องระมัดระวังมากขึ้น เขาเองเคยประสบอุบัติเหตุ รถชนกับรถประเภทอื่น ๆ มา 2-3 ครั้งในรอบ 1 ปี ที่ผ่านมาก็ทำให้เขาพยายามขับรถด้วยความไม่ประมาท แต่เขาก็ยอมรับว่าการนั่งรถจักรยานยนต์รับจ้างถ้าไม่ระวังให้ดีมักจะเกิดอันตรายขึ้นได้ โดยเฉพาะการนั่งซ้อนท้ายของผู้โดยสารจัดว่ามีความเสี่ยงพอสมควร โดยส่วนใหญ่แล้วถ้าเป็นการวิ่งรถในระยะยาวเขามักจะย่ำให้ผู้โดยสารใส่หมวกกันน็อคทุกครั้ง แต่ถ้าผู้โดยสารไม่ยอมใส่เขาก็จะบอกว่าถ้าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับและเปรียบเทียบปรับทางผู้โดยสารจะต้องเป็นผู้จ่ายเงินค่าปรับเอง เป็นต้น สำหรับแนวทางในการแก้ไขปัญหารถราจรในทัศนะของเขานั้น นายเหี่ยวบอกว่า คงแก้ยากนอกจากรัฐบาลจะปรับปรุงระบบรถโดยสารประจำทางให้มีมากกว่านี้ และมีความรวดเร็วคล่องตัวมากขึ้น ตลอดจนมีการจำกัดการใช้รถส่วนบุคคลและเข้มงวดในการออกใบขับขี่มากกว่านี้ก็จะทำให้รถบนท้องถนนมีน้อยลง และแต่ละคนก็มีมารยาทที่ดีในการขับรถนั่นเอง โดยส่วนตัวแล้วเขามีความคิดว่ารถจักรยานยนต์รับจ้างไม่ได้ทำให้เกิดปัญหารถราจรแต่อย่างใด แต่ก็ยอมรับว่าคงจะทำให้เกิดการกีดขวางและเกะกะต่อการขับขี่ของรถประเภทอื่น ๆ บ้าง

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

สำหรับการก้าวมาประกอบอาชีพของนายเหี่ยวในอาชีพคนขับรถจักรยานยนต์รับจ้างนั้น นายเหี่ยวบอกว่าสืบเนื่องมาจากความสนใจส่วนตัวและการถูกชักชวนจากคนรู้จัก โดยเงินไขก็ไม่มีอะไรมาก นอกจากจะต้องมีรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลเป็นของตนเอง โดยนายเหี่ยวได้ไปควานรถมือสองมา 1 คัน และผ่อนชำระเป็นรายเดือน โดยสมาชิกในวันเดียวกันมีทั้งสิ้น 30 คัน ซึ่งก็จัดว่ามากพอสมควร แต่เมื่อเทียบกับปริมาณความต้องการใช้บริการแล้วก็จัดว่าสามารถให้บริการแก่ลูกค้าได้อย่างทั่วถึง โดยเขามีรายได้ต่อวันเฉลี่ย 300 บาท ซึ่งเป็นรายได้ที่ไม่เดือดร้อนอะไร เมื่อรวมกับรายได้ของภรรยาแล้วทำให้เขาพอจะมีเงินเก็บบ้าง โดยก่อนที่จะมา

ขั้บรตจักรยานยนต์รับจ้างที่วินแห่งนี้ นั้น เขาต้องเสียค่าเช่าเสือวิน เป็นเงินทั้งสิ้น 4,000 บาท และเสียค่าบำรุงวินรายเดือนอีกเดือนละ 600 บาท โดยสามารถขั้บรตได้ทุกวัน แต่นายเหี่ยวเลือกที่จะหยุดวันอาทิตย์ เนื่องจากว่าเป็นวันที่ภรรยาหยุดงานพอดี เขาก็จะมีเวลาให้กับครอบครัวมากขึ้น เขามีความเห็นว่าจะประกอบอาชีพนี้ไปเรื่อย ๆ ส่วนอนาคตยังไม่คิดนอกจากจะเก็บเงินให้ได้สักก้อนหนึ่งก่อนอาจจะไปประกอบอาชีพที่บ้านเกิด ส่วนลูกสาวนั้นถ้ามีอายุพอที่จะเข้าเรียนได้ก็จะส่งไปอยู่กับพ่อแม่ที่ จ.ร้อยเอ็ดเนื่องจากไม่สามารถสู้ค่าครองชีพที่กรุงเทพมหานครได้ และคงจะขั้บรตจักรยานยนต์รับจ้างไปจนกว่าอาชีพนี้จะไม่ได้รับความนิยม

สัมภาษณ์ผู้ขั้บรตจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์	นายพิภ (นามสมมติ)
ผู้สัมภาษณ์	นางสาววรรณ พันธ์สว่าง นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่	วินรถจักรยานยนต์รับจ้างห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

ลักษณะทางสังคม

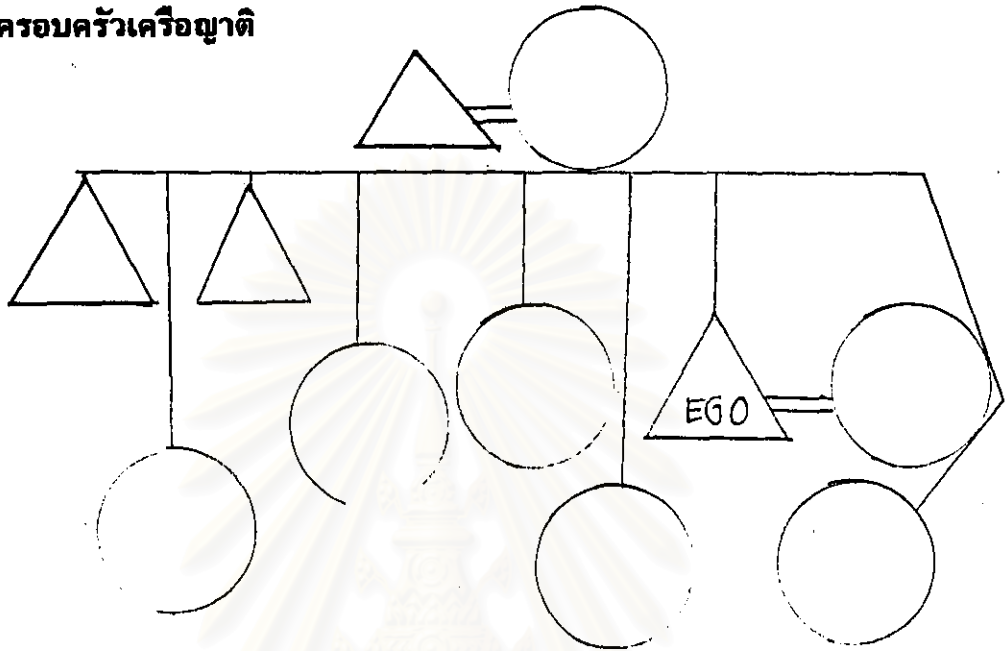
นายพิภ ปัจจุบันอายุ 31 ปี ภูมิลำเนาเป็นชาว ต.ลำน้ำแซบ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี นายพิภจบการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนในหมู่บ้านที่อุบลราชธานี ปัจจุบันนายพิภสมรสแล้ว ภรรยาเป็นชาวอุบลราชธานีเช่นเดียวกัน เขามีบุตร 2 คน คนโตเป็นผู้หญิงอายุ 13 ปี และคนรองเป็นผู้ชายอายุ 7 ปี ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่ จ.อุบลราชธานี ส่วนนายพิภอยู่กรุงเทพมหานครกับภรรยาซึ่งทำงานอยู่ที่ห้างสรรพสินค้าโรบินสันสาขารัชดาภิเษก

บุคลิกภาพ

นายพิภเป็นผู้ชายร่างลั่นทัด สูงประมาณ 16๕ ซม. สีผิวดำแดง รูปร่างค่อนข้างเล็ก บุคลิกลักษณะเป็นคนตลกทรากรทำงานหนักมาก่อนพอสมควร ไม่ใคร่มีความ

มันใจในตัวเองสักเท่าใดนัก ระหว่างที่ให้สัมภาษณ์เขาสูบบุหรี่ไปพลาง น้ำเสียงเบา แต่ฟังชัด การแต่งกายสะอาดสะอาดอันพอสมควร

ครอบครัวเครือญาติ

นายพิกมีพี่น้องทั้งหมด 8 คน เขาเป็นคนที่ 6 โดยเป็นผู้ชาย 3 คน และผู้หญิง 5 คน พี่น้องส่วนใหญ่มาอยู่กรุงเทพมหานครด้วยการมาทำอาชีพรับจ้างแต่ไม่มีใครได้พบเจอกันนัก เขาจะกลับบ้านไปเยี่ยมพ่อแม่และลูกทุกเทศกาลสำคัญ เช่น วันปีใหม่ วันสงกรานต์ วันลอยกระทง เนื่องจากส่วนใหญ่แล้วลูก ๆ ก็มักจะเดินทางมาหาเขาเฉลี่ย 2 เดือน ต่อหนึ่งครั้ง ภรรยาของเขาเป็นชาว จ.อุบลราชธานีด้วยกัน และมาทำงานที่กรุงเทพมหานครเหมือนกัน โดยพักอยู่ที่บ้านเช่าย่านห้วยขวาง ในราคาเดือนละ 1,700 บาท ภรรยาของเขามีอุปนิสัยเรียบร้อยและใจเย็น เขาจะส่งเงินไปที่บ้านที่ จ.อุบลราชธานีใช้ทุกเดือน ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันนั้นไม่มีใครมีการติดต่อสัมพันธ์กันนัก

ประวัติชีวิต

ครอบครัวของนายพิกมีอาชีพยากจนยึดอาชีพทำไร่ทำนามาแต่ครั้งบรรพบุรุษ เมื่อนายพิกจบการศึกษาในระดับประถมศึกษาแล้วเขาได้ยึดอาชีพทำไร่ทำนาอยู่ระยะหนึ่ง ก่อนที่จะเข้ามาอยู่กรุงเทพมหานคร เมื่อ 5 ปี ที่แล้ว โดยระยะแรกที่มา

นั้นขายอีตาซีฟกอสว่างและต่อมาได้เปลี่ยนเป็นกุลีแบกข้าวสาร และต่อมาเมื่อหนึ่งปี 2 เดือนที่ผ่านมาก็ได้เปลี่ยนมาขายอีตาซีฟขั้วบรดจักรยานยนต์รับจ้างเนื่องจากเพื่อน ชักชวน ประกอบกับเศรษฐกิจไม่ใคร่ดีนักถ้าขึ้นยังอีตาซีฟกุลีแบกข้าวสารและรับ จ้างทั่วไปก็คงจะมีรายได้ที่ชักหน้าไม่ถึงหลัง ดังนั้นจึงเปลี่ยนมาขายอีตาซีฟขั้วบรด จักรยานยนต์รับจ้างซึ่งก็ทำรายได้ให้เขาเพิ่มขึ้น และที่สำคัญเป็นอาชีพอิสระที่ไม่ ต้องมีเจ้านายจะทำงานก็วันต่อหนึ่งอาทิตย์ก็ได้นั่นเอง

ชีวิตประจำวัน

นายพิงจะตื่นนอนตั้งแต่ตอน 05.00 น. หลังจากนั้นจะรีบมาที่วินรถจักร ยานยนต์รับจ้างตั้งแต่เวลาประมาณ 06.00 น. และจะขั้วบรดจักรยานยนต์รับจ้างจน กระทั่งถึงเวลา 20.00 น. ส่วนใหญ่แล้วผู้ที่มาใช้บริการมากที่สุดนั้นได้แก่ นักเรียน นักศึกษา รองลงมาได้แก่คนทำงานทั่วไป ในช่วงเช้าเป็นเวลาที่มีผู้ใช้บริการมากที่สุด นั้นได้แก่ 07.00 น. - 08.00 น. ส่วนในช่วงเย็นนั้นตั้งแต่เวลา 16.00 น. - 19.00 น. ในระหว่างการทำงานนั้นนายพิงยอมรับว่าในทุกวันนี้การขับขี่ยวดยาน พาหนะบนท้องถนนเป็นไปอย่างยากลำบากมากขึ้นประการสำคัญนั้นมาจากมารยาท ในการขับขี่ยของผู้ใช้รถใช้ถนน ซึ่งแต่ละประเภทของยวดยานพาหนะประเภทต่าง ๆ นั้น ต่างมีมารยาทบนท้องถนนที่ต่างคนต่างเอาตัวรอดและต่างคนต่างไม่มีน้ำใจให้ กัน เขายอมรับว่าเขาเองก็จะเมียดกฎจราจรบ่อย ๆ เนื่องจากต้องการความรวดเร็ว เป็นสำคัญ ในช่วงกลางวันหรือช่วงที่มีผู้โดยสารน้อยนั้นเขาก็จะอยู่ที่บริเวณวิน โดย อาจจะมีการพูดคุยเล่นหัวหยอกเย้ากับเพื่อน ๆ ร่วมวินเป็นหลัก และถ้ามีผู้โดยสารก็ จะรีบไปปฏิบัติหน้าที่ ส่วนสถานที่ที่ไกลที่สุดที่ผู้โดยสารเคยเรียกใช้บริการนั้นได้แก่ จ.ปทุมธานี โดยระยะจากหัวขวางไปปทุมธานีนั้นเขาคิดราคา 150 บาท และหลังจากที่เลิกจากการทำงานแล้วเขาก็จะกลับบ้านไปกินข้าวพร้อมกับภรรยา และพักผ่อนเพื่อรอปฏิบัติงานในวันต่อไป เขาจะขั้วบรดทุกวันไม่มีวันหยุด ถ้าหยุดก็จะหยุด ทุกวันอาทิตย์

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายพิงมีความคิดเห็นว่าการจราจรในทุกวันนี้มีสภาพติดขัดเป็นอย่างมาก และมีที่ท่าและแนวโน้มว่าจะติดขัดเพิ่มขึ้นในอนาคต ในส่วนของรถจักรยานยนต์รับ จ้างเอง เขายอมรับว่ามีส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาจราจรเหมือนกัน เพราะมีการ

ขับรถปาดหน้าไปมา และขับจวดเจวียน ตลอดจนมีการละเมิดกฎจราจรมากพอสมควร และในทุกวันนี้รถจักรยานยนต์รับจ้างก็ขับขี่ยากพอสมควร เนื่องจากในถนนทุกวันนี้มีรถเป็นจำนวนมาก ทั้งรถเมล์ รถยนต์ส่วนตัว รถแท็กซี่ และรถจักรยานยนต์รับจ้างด้วยกัน ซึ่งส่วนใหญ่ขาดความมีระเบียบในระหว่างขับขี่ เขามีความคิดเห็นว่า การที่คนขับรถประเภทต่าง ๆ บนท้องถนนมีความใจร้อนและไม่ยอมกันงุ่มงั้นแต่ด้วยความรวดเร็วเป็นหลัก รวมไปถึงการที่ถนนต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานครมีน้อย ในขณะที่มีรถประเภทต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดการติดขัดกันเกิดขึ้น เขามีความเห็นว่ารถยนต์ส่วนบุคคลที่ขับอย่างไรมารยาทและรถมินิบัสที่ขับอย่างไร จวดเจวียนเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดรถติดขัดกันนั่นเอง ในส่วนของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรนั้นนายพิภพมีความเห็นว่า ไม่ใคร่มีความยุติธรรมในการจับกุมผู้ฝ่าฝืนกฎจราจรนัก มักจะจับแต่รถเล็ก ๆ แต่รถยนต์นั่งส่วนบุคคลที่มีราคาสูงมักจะไม่ใคร่กักขังจะจับกุมนัก นายพิภพมองว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจยังมีการเลือกที่รักมักที่ชังในระหว่างการจับกุมอยู่ ซึ่งเขามีความต้องการที่จะให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมีความยุติธรรมในการจับกุมมากกว่านี้

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

นายพิภพมองว่าการยึดอาชีพคนขับรถจักรยานยนต์รับจ้างนั้นเป็นอาชีพที่ไม่ใคร่มีเกียรติเท่าใดนัก แต่ก็ยังเป็นอาชีพอิสระที่สร้างความสบายใจให้แก่เขาเป็นอย่างมาก เนื่องจากว่าไม่ต้องเป็นลูกน้องใคร นายพิภพจะมีรายได้ประมาณ วันละ 300 บาท ซึ่งเขาพึงพอใจเป็นอย่างมาก เมื่อรวมกับรายได้ของภรรยาทำให้เขามีสภาพชีวิตและความเป็นอยู่ที่พอกินพอใช้และสามารถส่งเสียลูกสาวและลูกชายที่กำลังเรียนอยู่ที่ต่างจังหวัดได้ สำหรับชีวิตในอนาคตนั้นนายพิภพบอกว่ายังไม่ทราบ เพราะในขณะนี้เขาคงจะยึดอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างไปเรื่อย ๆ เนื่องจากเป็นอาชีพที่ทำแล้วสบายใจ ขอเพียงมีแค่รถจักรยานยนต์ก็สามารถประกอบอาชีพได้แล้ว สำหรับเมื่อแรกเข้ามาที่วันนี้นั้นเขาต้องเสียค่าเสียวันทั้งสิ้น 2,000 บาท และเสียค่าใช้จ่ายรายวันอีกวันละ 20 บาท ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่ไม่สูงนัก แต่ในทุกวันนี้มีวินรถจักรยานยนต์รับจ้างมากมาย ทำให้เกิดปัญหาในการเรียกค่าโดยสารซึ่งถ้าเป็นระยะไกล ๆ นั้นก็จะเป็นราคาที่สมเหตุสมผลไม่สูงจนเกินไปมากนัก อาทิเช่น จากตลาดห้วยขวางไปอินทามาระ 35 จะคิดราคา 30 บาท หรือจากห้วยขวางไปชอยอโศกจะคิด 80 บาท เป็นต้น และถ้าในอนาคตเขาเก็บเงินได้สักก้อนหนึ่งก็จะนำไปลงทุน

ประกอบกิจการค้าย่อย ๆ ที่บ้านเกิด แต่ในขณะนี้ยังไม่คิดที่จะเปลี่ยนอาชีพแต่อย่างใด

สัมภาษณ์ผู้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์	นายกาย(นามสมมติ)
ชื่อผู้สัมภาษณ์	นางสาววรรณนา พันธุ์สว่าง นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย
สถานที่	วินรถจักรยานยนต์รับจ้างอโศก กรุงเทพมหานคร

ลักษณะทางสังคม

นายกาย มีอายุ 18 ปี ยังเป็นโสด ภูมิลำเนาเป็นคนกรุงเทพมหานคร จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนในละแวกห้วยขวาง ปัจจุบันมีอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเพียงอย่างเดียว จากการชักชวนของญาติสนิท นายกายมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันทั้งสิ้น 3 คน เขาเป็นลูกคนสุดท้อง เขามีอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างมาได้ หนึ่งปีกับสี่เดือน ปัจจุบันเขาอาศัยอยู่กับครอบครัวที่บ้านพักแถวห้วยขวาง

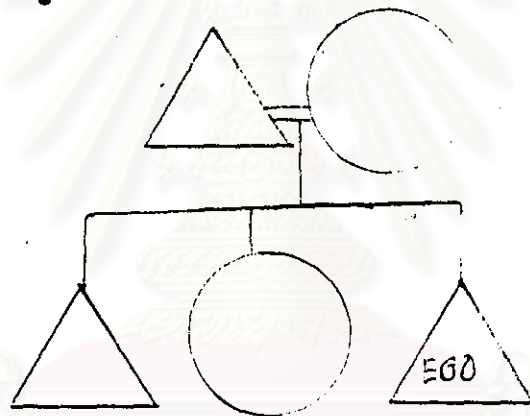
บุคลิกภาพ

นายกายเป็นคนมีรูปร่างสูงโปร่งสันทัดสูงประมาณ 165 ซม. พุดจาสุภาพ ลักษณะท่าทางยังมีความเป็นวัยรุ่นอยู่ค่อนข้างมาก พุดจาชัดถ้อยชัดคำ แต่ดูเป็นคนขี้อายพอสมควร มีมารยาทและความเต็มใจในการตอบคำถามเป็นอย่างดี การแต่งกายสะอาดสะอ้านและสุภาพเรียบร้อย

ประวัติชีวิต

หลังจากที่จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแล้ว นายกายได้มีปัญหา กับที่บ้านโดยเฉพาะกับบิดา เขาจึงได้หนีไปอยู่กับเพื่อนอยู่ระยะหนึ่งและไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น รวมถึงไม่ได้ติดต่อทางบ้านด้วย แต่ต่อมาบิดาและมารดาของเขาได้ให้ ญาติออกตามตัวตามบ้านเพื่อนและในที่สุดก็กลับเข้าบ้าน โดยบิดาได้คาน์รถจักร ยานยนต์ให้หนึ่งคันและนำมาฝากกับญาติซึ่งมีอาชีพเป็นคนดูแลดีวีรถจักรยานยนต์ รับจ้างให้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง และเป็นเวลา หนึ่งปีกับสี่เดือนแล้วที่นายกายปิด อาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างมาโดยตลอด ครอบครัวของนายกายมีอาชีพค้าขาย ในระแวกตลาดห้วยขวางยามว่างนายกายมักจะไปช่วยที่บ้านขายผักในตลาด

ครอบครัวเครือญาติ

นายกายมีพี่น้องร่วมบิดาและมารดาเดียวกันทั้งหมด 3 คน เขาเป็นคนสุด ท้อง มีพี่ชาย 1 คน และพี่สาว 1 คน พี่ชายคนโตทำงานเป็นพนักงานบัญชีในบริษัท เอกชนแห่งหนึ่งย่านสุขุมวิท ส่วนพี่สาวนั้นช่วยบิดาและมารดาค้าขาย ส่วนตัวเขาก็ ประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง ถ้ามีเวลาว่างก็มักจะมาช่วยแม่ขายของใน ตลาด ครอบครัวของเขาจัดว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างกันดีพอสมควร แต่ตัวเขาเอง นั้นค่อนข้างจะมีปัญหากับบุคคลในครอบครัว โดยเฉพาะกับบิดา เคยทะเลาะกันรุนแรงจนกระทั่งเขาหนีออกจากบ้านไปอาศัยอยู่กับเพื่อนเป็นเวลานานร่วมปี จนกระทั่งที่บ้านของเขาตามหาจนเจอในที่สุด แต่ในขณะนี้ความสัมพันธ์ระหว่างนาย

ภายในครอบครัวโดยเฉพาะบิดาเริ่มดีขึ้นและเข้าใจกันมากขึ้น และขณะนี้ทุกคนได้อยู่ร่วมกันและรักใคร่กันเป็นอย่างดี

ชีวิตประจำวัน

นายกายจะตื่นนอนประมาณ 6 โมงเช้า และไม่เกิน 6.45 น. เขาก็จะมาประจำที่วัน และขับรถไปจนกระทั่ง 19.00 น. ก็จะกลับเข้าบ้าน ในระหว่างเวลาช่วงบ่าย ๆ บางทีเขาก็จะไปช่วยแม่ค้าขายที่ตลาดห้วยขวางหรือบางครั้งก็จะกลับไปนอนพักผ่อนที่บ้าน นายกายยอมรับว่าเขาไม่ได้มีความรู้สึกที่ดีต่ออาชีพนี้เท่าใดนัก เนื่องจากว่าเป็นอาชีพที่ไม่ค่อยมีเกียรติเท่าใด และมีคนดูถูกว่าเป็นอาชีพที่ด้อยต่ำ ทำให้เขาเริ่มที่จะมองหางานใหม่ เนื่องจากว่าขับรถจักรยานยนต์รับจ้างมาเกือบสองปีแล้ว นายกายประสบอุบัติเหตุบ้าง แต่ไม่บ่อยนัก ส่วนใหญ่แล้วมักจะเป็นการเฉี่ยวกันในหมู่รถจักรยานยนต์รับจ้างด้วยกัน หรือเป็นการขับด้วยความเร็วมากไปทำให้รถเสียหลักในที่สุด นายกายถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับบ้างแต่ไม่บ่อยนัก ข้อหาที่ถูกจับได้แก่การกลับรถในที่ห้ามกลับรถเป็นต้น หลังจากที่หมดภาระกิจจากการทำงานแล้ว นายกายมักจะไปสังสรรค์ที่บ้านเพื่อนก่อนที่จะกลับเข้าบ้าน และในหนึ่งอาทิตย์นายกายจะหยุดงาน 1 วัน ในวันเสาร์ หรือมากกว่านี้ตามแต่สภาพร่างกายว่าเกิดอาการเพลียมากน้อยหรือไม่

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายกายมีความเห็นว่าในทุกวันนี้เนื่องจากการจราจรติดขัดดังนั้นอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างจึงได้รับความนิยม แต่บางครั้งนั่งรถจักรยานยนต์รับจ้างก็อาจจะติดขัดได้เหมือนกันเนื่องจากว่าในท้องถนนก็มีรถจักรยานยนต์รับจ้างเต็มไปหมดและในบางโอกาสก็ขับก็คขวางซึ่งกันและกัน นายกายมีความเห็นว่ารถจักรยานยนต์รับจ้างคงจะสร้างความรำคาญให้กับรถประเภทอื่นบ้าง เนื่องจากว่ามีการขับปาดซ้ายปาดขวาและซิกแซกไปมาตามช่องว่างบนพื้นถนน เนื่องจากว่าต้องการความรวดเร็วเป็นสิ่งสำคัญ แต่นายกายมีความเห็นว่ารถประเภทที่น่าจะทำให้เกิดปัญหาจราจรมากที่สุดนั้นน่าจะได้แก่รถโดยสารประจำทาง และรถมินิบัส ที่มีขับกันอย่าง "ไม่ลืมหูลืมตา" และมักจะอยู่เสนาขวาและเมื่อใกล้ถึงป้ายก็จะรีบปาดเข้าป้ายในทันทีซึ่งเป็นตัวการสำคัญที่ก่อให้เกิดปัญหาจราจรได้ประการหนึ่ง นอกจากนั้นการที่มีปริมาณรถมากแต่จำนวนถนนน้อยก็น่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาจราจรได้เช่นกัน เมื่อถูก

ถามว่าจะแก้ไขปัญหารางจรได้อย่างไร นายกายตอบว่าไม่ทราบเพราะเห็นว่ารัฐบาล
แทบทุกชุดบอกว่าจะแก้ไขแต่พอถึงเวลาจริง ๆ ก็ไม่สามารถแก้ไขได้เสียที

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

นายกายมาประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างด้วยการชักชวนจาก
ญาติสนิท ซึ่งเกรงว่านายกายจะไปगेเรจนเสียคนเนื่องจากว่าเคยหนีออกจากบ้านจึง
หางานให้ทำ โดยการมีอาชีพนี้นั้นแทบไม่มีข้อจำกัดใด ๆ เพียงแต่มีวินที่สังกัด และ
เสียเงินค่าเช่าเสื้อวิน หรือสามารถเช่าได้เอง สำหรับเขาเสียค่าเช่าเสื้อวินทั้งสิ้น
2,000 บาท และเสียค่าใช้จ่ายรายเดือนอีกเดือนละ 800 บาท ส่วนรายได้ต่อวันนั้น
ตกวันละ 250-300 บาท ขึ้นอยู่กับความขยันขันแข็งด้วยเช่นกัน และบางวันเขา
เคยมีรายได้ถึง 500 บาท นายกายมีความพอใจกับการประกอบอาชีพนี้พอสมควร
เนื่องจากรายได้ดี แต่บางครั้งก็อายเพื่อนหรือคนรู้จักเหมือนกัน เพราะมีความคิดว่า
เป็นอาชีพที่ไม่ใคร่ได้รับการยกย่องนัก สำหรับชีวิตในอนาคตนั้นในขณะนี้นายกาย
กำลังมองหาอาชีพอื่นอยู่แต่ถ้ายังไม่ถูกใจก็จะประกอบอาชีพนี้ต่อไป แต่มีโครงการ
ว่าจะเปลี่ยนอาชีพเร็ว ๆ นี้ แต่ก็เกิดความลังเลใจว่าถ้าไปประกอบอาชีพอื่นโดยพื้น
ฐานความรู้มัธยมต้นคงจะไม่ได้ช่วยให้มีรายได้ที่ดีมากเท่าใดนัก

สัมภาษณ์ผู้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์	นายมาด(นามสมมติ)
ผู้สัมภาษณ์	นางสาววรรณฯ พันธุ์สว่าง
สถานที่	นิติทปริญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วินรถจักรยานยนต์รับจ้างรัชดาภิเษก กรุงเทพมหานคร

ลักษณะทางสังคม

นายมาดปัจจุบันอายุ 3 ปี พื้นเพเป็นชาวกรุงเทพมหานครโดยกำเนิด จบ
การศึกษาในระดับประถมศึกษา สถานภาพสมรสแล้วภรรยา มีอาชีพค้าขาย มีบุตร 2
คน ๆ โตเป็นผู้หญิงและคนเล็กเป็นผู้ชายอายุ 13 ปี และ 11 ปี ตามลำดับ ปัจจุบัน

นายมาดมีอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างแต่เพียงอย่างเดียว นายมาดและครอบครัวอาศัยอยู่ที่บ้านของตนเองในย่านดินแดง

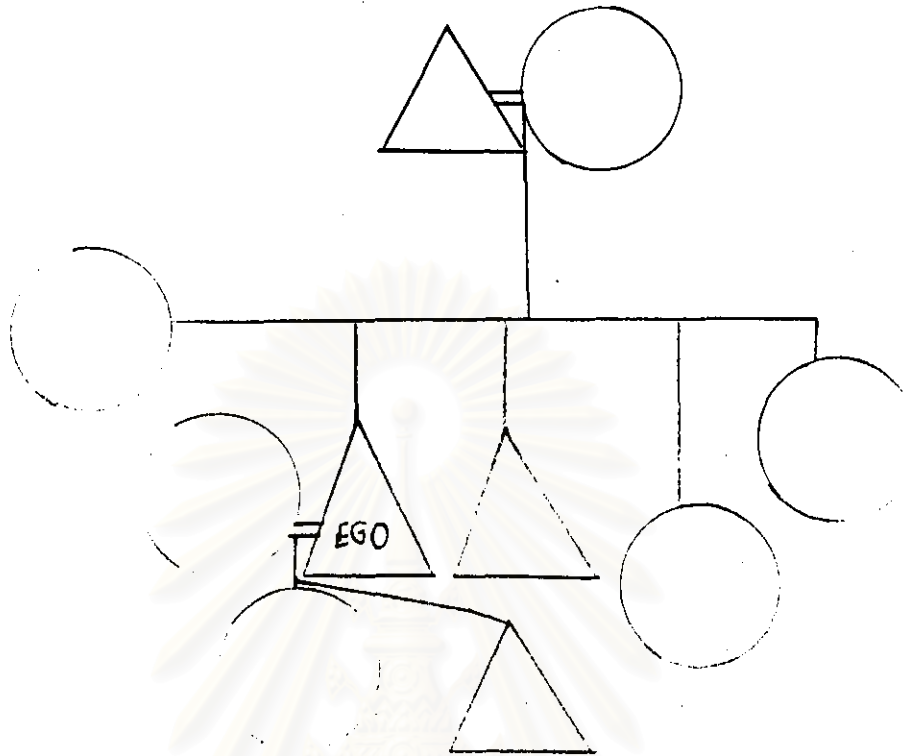
บุคลิกภาพ

นายมาดเป็นชายร่างสันทัด สูงประมาณ 105 ซม. สีผิวดำแดง สีนมค่อนข้างแดงถึงทอง แสดงว่าได้ผ่านการซ้อมผสมมา เจาะหูข้างซ้าย 2 รู การแต่งกายไม่ใคร่สะอาดสะอ้านนักแต่ก็ไม่ถึงกับน่าเกลียดจนเกินไปนัก น้ำเสียงดังฟังชัด และให้ความร่วมมือในการตอบคำถามเป็นอย่างดี มีอัธยาศัยดีและเป็นกันเองพอสมควร

ประวัติชีวิต

หลังจากจบการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา เนื่องจากที่บ้านมีฐานะไม่ดีนัก โดยที่บ้านของนายมาดมีอาชีพค้าขายของในตลาด ประกอบกับการที่มีลูกถึง 5 คน ทำให้ประสบกับปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายมากพอสมควร ดังนั้นเมื่อสำเร็จการศึกษา นายมาดจึงเริ่มทำงาน โดยยึดอาชีพกระเป๋ารถเมล์มาโดยตลอด และสลับสับเปลี่ยนมาหลายสายไม่ว่าจะเป็นสาย 7 สาย 44 สาย 3 และล่าสุดสาย 29 และต่อมาเมื่อ 3 ปีที่แล้วได้มีเพื่อนชักชวนให้มาลองขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเนื่องจากรายได้ดี ดังนั้น นายมาดจึงมาขับรถจักรยานยนต์รับจ้างและพบว่า เป็นอาชีพที่ไม่เหนื่อยและไม่เครียดเหมือนกับอาชีพกระเป๋ารถเมล์และมีเวลาพักผ่อนมากขึ้นดังนั้นเขาจึงยึดอาชีพนี้ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา นายมาดแต่งงานกับภรรยาซึ่งมาเจอกันเนื่องจากบ้านอยู่ใกล้กัน ปัจจุบันภรรยามีอาชีพขายอาหารอยู่หน้าโรงพยาบาลรามธิบดี ปัจจุบันเขาอยู่อาศัยที่สะพานดินแดงซึ่งเป็นบ้านของภรรยา

ครอบครัวเครือญาติ

นายมาดมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันทั้งสิ้น 5 คน เขาเป็นลูกคนที่ 2 มีพี่สาว 1 คน และมีน้องชาย 1 คน น้องสาว 2 คน โดยบิดามารดามีฐานะไม่คึกคัก เนื่องจากเป็นอาชีพค้าขายชนิดหาเข้ากินค่า ดังนั้นพี่น้องทุกคนรวมทั้งตัวของเขาเองจึงต้องต่อสู้ชีวิตด้วยกันทุกคน ทุกวันนี้นายมาดมีครอบครัวเป็นของตนเองแล้วดังนั้นเขาจึงไม่มีใครได้มีเวลากลับไปเยี่ยมเยียนบิดามารดาและพี่น้องนัก แต่ก็ส่งเงินให้บิดามารดาใช้เป็นก้อน ๆ เป็นระยะ ๆ แต่ไม่บ่อยนัก สำหรับในส่วนของครอบครัวของเขานั้นมีความรักใคร่ปรองดองกันเป็นอย่างดีถึงแม้เขาจะบอกภรรยาเป็นคนที่ "ปากจัด" มากไปสักหน่อยแต่ก็เป็นคนดีที่อยู่เคียงข้างและสร้างฐานะด้วยกันมาตลอดกว่า 15 ปี ส่วนลูกสาว คนโต ... ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ส่วนลูกชายคนเล็กนั้นอายุ 13 ปี กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทั้งคู่ "หัวไม่ค่อยดี" นายมาดกล่าว

ชีวิตประจำวัน

นายมาดจะตื่นตั้งแต่เวลา 03.00 น. และไปช่วยภรรยาเลือกซื้อผักและข้าวของที่ตลาดเพื่อเตรียมการในการค้าขายในตอนเช้าตรู่ จากนั้นนายมาดก็จะมาที่วันรถจักรยานยนต์รับจ้างในทันที และเริ่มปฏิบัติหน้าที่ตั้งแต่เวลา 06.00 น. โดย

ประมาณ และจะขับไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเวลา 19.00 น. ในช่วงที่มีผู้โดยสารมากที่สุดนั้นสำหรับในช่วงเช้านายมาดบอกว่าจะอยู่ในช่วงเวลา 07.00 น. - 08.30 น. และช่วงเย็นจะอยู่ในช่วงเวลา 16.00 น. - 19.00 น. และผู้โดยสารที่ใช้บริการมากที่สุดนั้นได้แก่ คนทำงาน และนักเรียนนักศึกษาตามลำดับ ส่วนในช่วงกลางวันนั้นค่อนข้างเงียบเหงาพอสมควร นายมาดก็จะเล่นหยอกล้อกับเพื่อนฝูงบ้าง ไปตามเรื่องตามราว เมื่อถามว่านายมาดเคยป่วยเป็นโรคหรือเคยเข้ารับการตรวจสุขภาพหรือไม่ นายมาดตอบว่าไม่เคยป่วยเป็นโรคร้ายแรงอะไร นอกจากปวดหัว และเป็นหวัดธรรมดา รวมทั้งไม่เคยเข้ารับการตรวจสุขภาพด้วย โดยนายมาดให้เหตุผลว่าไม่จำเป็นอะไร เพราะในขณะนี้ร่างกายก็แข็งแรงดี หากไปตรวจแล้วหมอบอกว่าเป็นโรคก็จะเป็นความยุ่งยากที่ต้องรักษาตัวอีกทั้ง ๆ ที่อาจไม่เป็นอะไรเลยก็ได้ เมื่อเลิกงานจากวันแล้วนายมาดจะตรงไปยังบ้านของเขาในทันที และกินข้าวเย็นพร้อม ๆ กับภรรยาและลูก

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายมาดมีความคิดเห็นว่าปัญหาจราจรเป็นปัญหาที่ไม่ว่าใครก็แก้ไขลำบาก เนื่องจากคนกรุงเทพมหานครมีเป็นจำนวนมากทำให้ปริมาณความต้องการการคมนาคมมากตามไปด้วย ซึ่งส่งผลให้เกิดปัญหาการแย่งกันใช้ทาง ประกอบกับมีระบบบริการขนส่งมวลชนที่ไม่ใคร่มีคุณภาพนัก ทำให้คนที่มีเงินต่างหันมาซื้อรถเป็นของตัวเอง ด้วยค่านิยมที่ว่าเป็นเครื่องบ่งบอกฐานะ และรสนิยม ดังนั้นจึงมีรถเป็นจำนวนมากมายาวงบนท้องถนนทำให้การจราจรติดขัดได้มากที่สุด นอกจากนั้นการขับรถไม่มีมารยาทและไม่ยอมแพ้ซึ่งกันและกันบนท้องถนนก็เป็นสาเหตุให้การจราจรติดขัดได้ สำหรับตัวเขาเองแล้วยอมรับว่ารถจักรยานยนต์รับจ้างทำให้เกิดปัญหาจราจรบ้าง เนื่องจากวันต่างกันคนละวันมักจะชอบปาดและแซงหน้ากัน ทำให้เกิดความเกะกะแก่รถประเภทอื่น ๆ พอสมควร แต่ก็ไม่ได้ทำให้เกิดปัญหาจราจรชัดเจนนัก เมื่อเทียบกับรถไมโครบัส หรือ รถยนต์นั่งส่วนบุคคล ที่คนขับมักจะเห็นแก่ตนเป็นที่ตั้งและไม่ยอมใครบนท้องถนนอันจะส่งผลให้เกิดปัญหาจราจรแก่รถคันอื่นได้มากที่สุด เมื่อถูกถามว่านายมาดละเมียดกฎจราจรบ่อยหรือไม่ นายมาดบอกว่าเขาละเมียดกฎจราจรเท่าที่มีโอกาสโดยเฉพาะจังหวะติดตามในการปล่อยสัญญาณไฟเหลืองหรือไปแดงรวมทั้งการกลับรถในที่ห้ามกลับรถเป็นต้นทั้งนี้และทั้งนั้นเนื่องจากต้องการความรวดเร็วเป็นสำคัญนั่นเอง เขาถูกจับโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจบ่อยพอสมควร แต่นายมาดบอกว่าเป็นเรื่องธรรมดาเพราะตำรวจกับรถจักรยานยนต์รับจ้าง

ซึ่งเขาก็จะจ่ายเงินให้เจ้าหน้าที่ตำรวจโดยที่ไม่ต้องไปโรงพักครั้งละ 50 บาท หรือ 100 บาท เป็นต้น

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

การปิดอาชีพรถจักรยานยนต์รับจ้างนั้นเป็นสิ่งที่เขาพึงพอใจพอสมควร เนื่องจากเป็นอาชีพอิสระมีเพียงรถจักรยานยนต์คู่ใจที่ต้องดูแลเอาใจใส่ให้อยู่ในสภาพที่ขับได้โดยไม่ติดขัดเท่านั้น ก็จะสามารถมีอาชีพนี้ได้ แรกเริ่มมาทำงานที่นี้เขาต้องเสียเงินค่าเช่าเสื้อวินเป็นเงินทั้งสิ้น 3,500 บาท และเสียค่าใช้จ่ายรายเดือนอีกเดือนละ 1,000 บาท แต่เขาบอกว่าไม่ได้หนักหนาแต่อย่างใด เนื่องจากว่ารายได้ที่ได้รับต่อวันตกวันละ 300-350 ก็เป็นรายได้ที่พอใช้ และค่าโดยสารรถจักรยานยนต์ในทุกวันนี้ก็มีอัตราที่สูงขึ้นตามสภาพเศรษฐกิจ กล่าวคือถ้าผู้โดยสารเรียกจากรัชดาไปห้วยขวางก็ 25 บาท จากรัชดาไปอินทามระก็ 40 บาท และจากรัชดาไปสะพานควายเป็นเงิน 60 บาท เป็นต้นซึ่งก็เป็นที่น่าพอใจเนื่องจากเขามีความรู้น้อยก็ไม่ทราบจะไปประกอบอาชีพอะไร การปิดอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างก็เป็นอาชีพที่ทำรายได้ให้ดี เนื่องจากว่าจากการที่เขาเคยประกอบอาชีพกระเป๋ารถเมล์ทำให้เครียดและต้องทำงานหนักกว่านี้ การประกอบอาชีพนี้สามารถหยุดพักได้ตามแต่เรา จะต้องการ กล่าวคือ ไม่มีใครมาเป็นนายและมาบังคับได้ สำหรับวินของเขานั้นมีทั้งหมด 20 คน แต่มาขับกันจริง ๆ นั้น 15 คน ซึ่งทุกคนรู้จักกันเป็นอย่างดี และหัวหน้าวินและเจ้าของวินก็จะมาตรวจตราทุกวัน เขามีความคิดเห็นว่าเจ้าของวินนั้นเป็นอาชีพที่สบายเพียงแต่ต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ จึงจะขออนุญาตตั้งวินได้ ต่อจากนั้นก็จะสามารถเก็บค่าใช้จ่ายได้ทุก ๆ วัน เลยกี่เดียว สำหรับในอนาคตนั้นเขาจะเก็บเงินไปเรื่อย ๆ และคงจะลงทุนค้าขายที่กิจการใหญ่ขึ้นกับภรรยาต่อไป แต่ในทุกวันนี้เขามีความพึงพอใจกับอาชีพนี้เป็นอย่างยิ่งแม้ใคร ๆ จะว่าเป็นอาชีพที่ไม่มีเกียรติก็ตาม

สัมภาษณ์ผู้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายแจ๊ค(นามสมมติ)
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาววรรณนา พันธุ์สว่าง
 สถานที่ นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 วินรถจักรยานยนต์รับจ้างศรียาน
 กรุงเทพมหานคร

ลักษณะทางสังคม

นายแจ๊คอายุ 22 ปี สถานภาพโสด ปัจจุบันมีอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเพียงอย่างเดียว มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 3 คน เป็นคนที่ 2 พี่นพของนายแจ๊คเป็นคนจังหวัดแพร่ ที่บ้านมีอาชีพทำไร่ เข้ามาอยู่กรุงเทพมหานครได้ 3 ปีแล้ว และยึดอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างมาได้ 1 ปี นายแจ๊คจบการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา ครอบครัวของนายแจ๊คค่อนข้างมีฐานะไม่ใคร่ดีนัก ปัจจุบันบิดาของนายแจ๊คถึงแก่กรรมแล้ว

บุคลิกภาพ

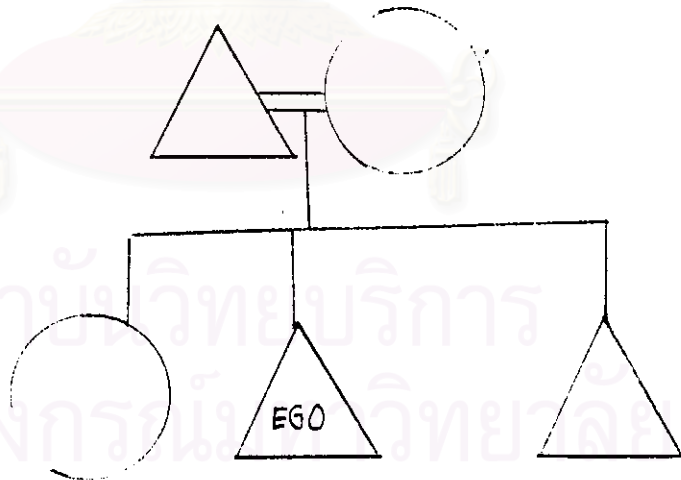
นายแจ๊คเป็นบุคคลที่มีลักษณะไม่ใคร่ช่างพูดคุยมากนัก อุปนิสัยเรียบง่าย สูงประมาณ 168 ซม. ผิวขาว รูปร่างผอมบาง การแต่งกายสะอาดสะอ้าน มีมนุษยสัมพันธ์และเป็นที่ยกใคร่ของเพื่อน ๆ ร่วมวินเป็นอย่างดี เวลาคุยน้ำเสียงจะติดสำเนียงทางภาคเหนือเล็กน้อย เสียงไม่ดังนัก พุดจาสุภาพมีลงท้ายคำพูดด้วยคำว่าครับตลอด มีอัธยาศัยไมตรีที่ดีและเป็นกันเอง

ประวัติชีวิต

นายแจ๊คเกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะไม่ดีนัก ทางบ้านมีอาชีพทำไร่ โดยที่มีบิดาเป็นหัวเรือใหญ่ และมารดาเป็นผู้ช่วยและยังยึดอาชีพรับจ้างทั่วไป แต่อาชีพการทำกสิกรรมบางครั้งก็ขึ้นกับจังหวะและโอกาส แต่โชคร้ายที่ครอบครัวของนายแจ๊คมักจะอยู่ในจังหวะที่ผลผลิตที่ได้มีราคาต่ำตลอด ดังนั้นครอบครัว

ครัวของนายแจ๊คจึงประสบปัญหาเรื่องรายได้มาโดยตลอด เมื่อนายแจ๊คจบการศึกษาในระดับประถมศึกษาแล้วบิดานายแจ๊คได้ประสบอุบัติเหตุรถชนเสียชีวิต ทำให้นายแจ๊คและครอบครัวลำบากมากขึ้น ดังนั้นนายแจ๊คจึงได้ไปประกอบอาชีพเด็กปั๊มประจำปั๊มน้ำมันแห่งหนึ่งใน อ.บางละมุง จ.ชลบุรี โดยได้นำรายได้ที่จะได้รับเป็นเวลา 1 ปี จำนวนครึ่งหนึ่งให้มารดาไว้ใช้ก่อน และเมื่อนายแจ๊คไปทำงานที่ชลบุรีก็จะได้รับรายได้ต่อเดือนอีกครั้งหนึ่ง และต้องทำให้ได้ครบ 1 ปี เนื่องจากทางบ้านได้รับเงินไว้เรียบร้อยแล้ว นายแจ๊คยึดอาชีพเป็นเด็กปั๊มมาโดยตลอด จนกระทั่งเมื่อสามปีที่แล้วมีเพื่อนมาชักชวนให้มาทำงานเป็นช่างเดินสายไฟตามบ้านพร้อมกับทำงานที่ปั๊มน้ำมันที่กรุงเทพมหานครในละแวกพระประแดง นายแจ๊คจึงตกลงมา เนื่องจากมีความคาดหวังว่าจะหารายได้อีกทางหนึ่ง เนื่องจากต้องส่งเสียให้มารดาเป็นประจำทุก ๆ เดือน และเมื่อทำงานได้ 2 ปี มีรายได้พอใช้ เฉลี่ยเดือนละ 6,000 บาท มีเพื่อนที่สนิทกันมาชักชวนให้มาขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง นายแจ๊คเห็นว่าเป็นอาชีพที่ทำให้พอมีเวลาว่างบ้างและอิสระตลอดจนมีรายได้ดี ดังนั้นจึงออกจากงานที่ปั๊มน้ำมันมาขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเพียงอย่างเดียวเป็นระยะเวลาทั้งสิ้น หนึ่งปี เต็ม และนายแจ๊คยังมีความสุขกับการประกอบอาชีพนี้อยู่

ครอบครัวเครือญาติ

นายแจ๊คมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันทั้งสิ้น 3 คน เขาเป็นคนที่ 2 โดยมีพี่สาวคนโตและน้องชายคนเล็ก บิดาของนายแจ๊คเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุตั้งแต่ตนายแจ๊คจบการศึกษาในระดับประถมศึกษาใหม่ ๆ ที่บ้านของเขาปัจจุบันนี้ไม่มีอาชีพทำไรและรับจ้างทั่วไปโดยพี่สาวคนโตซึ่งปัจจุบันอายุ 24 ปี และได้แต่งงานกับพี่เขยซึ่ง

เป็นคนในหมู่บ้านเดียวกันและมีบุตรแล้ว 2 คน เป็นหัวเรือหัวแรงใหญ่ ส่วนน้องชายคนสุดท้ายปัจจุบันอายุ 20 ปี ยึดอาชีพรับจ้างทั่วไปและช่วยพี่สาวและมารดาทำไร่อยู่ที่ จ.แพร่ นับว่าครอบครัวของเขาเป็นครอบครัวที่อบอุ่นแม้ว่าจะมีฐานะที่ไม่ดีนัก เขาจะกลับบ้านทุก 2 เดือน และส่งเงินให้มารดาและน้องชายใช้เป็นประจำทุกเดือน นายแฉึกบอกว่าที่เขาทนลำบากอยู่กรุงเทพมหานครในทุกวันนี้ก็เพื่อแม่และน้องและเพื่ออนาคตของเขาเองด้วย

ชีวิตประจำวัน

นายแฉึกจะตื่นนอนตั้งแต่ตีห้าครึ่งแล้วก็จะรีบเดินทางออกจากบ้านเช่าในย่านเกียกกายที่อยู่ร่วมกับเพื่อนในอัตราเดือนละ 1,500 บาท เพื่อที่จะมาที่วันศรี ย่านตั้งแต่เวลา 06.15 เป็นอย่างช้า เนื่องจากว่าปริมาณความต้องการใช้รถในช่วงเช้านั้นจะมีจนกระทั่งถึงเวลา 09.00 น. ส่วนในช่วงเย็นนั้นก็เริ่มตั้งแต่เวลา 15.00 น. - 18.30 น. ส่วนใหญ่แล้วลูกค้าผู้ใช้บริการมักจะเป็นนักเรียน นักศึกษา และคนทำงาน ตลอดจนแม่บ้านทั่วไป โดยช่วงเช้าและช่วงเย็นมักจะมีนักเรียน นักศึกษาและคนทำงานมาเรียกใช้บริการมาก ส่วนช่วงกลางวันและช่วงบ่าย ๆ ซึ่งจัดว่าเป็นช่วงปลอดผู้โดยสารนั้นก็จะมีแม่บ้านใช้บริการมากที่สุด ในช่วงเวลาที่ไม่ค่อยมีผู้โดยสารนักนั้นส่วนใหญ่แล้วนายแฉึกก็มักจะนั่งพักผ่อนคุยเล่นกับเพื่อน เนื่องจากว่าในที่พักริเวณวินนี่นั้นจะมีหลังคาเป็นเพิงที่สามารถนำเก้าอี้ผ้าใบมาปูกางได้ เพื่อน ๆ หลายคนมักจะนั่งหลับหรือนอนหลับในช่วงบ่าย ๆ ที่ไม่มีใครมีผู้โดยสารมากนัก นายแฉึกจะฝากท้องไว้กับร้านขายข้าวแกงใกล้ ๆ บริเวณวิน ทั้งมือเช้า มือกลางวัน และมือเย็นเนื่องจากสะดวกและไม่ต้องทำเอง เนื่องจากเขาอาศัยอยู่ที่บ้านเช่าซึ่งไม่สะดวกในการหุงหาอาหารเองประกอบกับไม่มีเวลาด้วย นายแฉึกจะหยุดงานอาทิตย์ละ 1 วัน โดยเฉลี่ย ซึ่งนายแฉึกบอกว่าเฉลี่ยพอสมควรทำให้ต้องพักผ่อนบ้าง แต่ถ้าเป็นช่วงที่มีผู้โดยสารมากก็จะไม่หยุด และถ้าต้องกลับบ้านที่ จ. แพร่ ก็หยุดงานยาว 3 วัน เป็นต้น

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายแฉึกมีความคิดเห็นว่ารถจักรยานยนต์มีส่วนทำให้เกิดปัญหาจราจรถ้าผู้ขับขี่นั้น ๆ ขับขี่ด้วยความประมาทและไม่ระมัดระวัง และมีวิธีการขับขี่ที่ฉวัดเฉวียนต้องการความรวดเร็วเป็นหลัก สำหรับตัวของเขาแล้ว เขามองว่าเขาขับรถค่อนข้าง

ช้า เนื่องจากว่ากลัวอุบัติเหตุ แต่ถ้าผู้โดยสารเร่งมาก ๆ เขาก็จำใจต้องขับรถด้วยความเร็วขึ้นแต่ก็จะตั้งอยู่ในความไม่ประมาทเป็นหลัก เขายอมรับว่าขับฝ่าฝืนกฎจราจรและสัญญาณไฟจราจรบ้างเนื่องจากอยู่ในช่วงที่เป็นจังหวัดที่ต้องติดตามไปโดยกระชั้นชิดนั่นเอง และผู้โดยสารส่วนใหญ่จะชอบขอให้ขับรถเร็ว ๆ เพื่อให้ไปถึงที่หมายเร็ว ๆ เนื่องจากวัตถุประสงค์ของผู้ที่มาใช้บริการรถจักรยานยนต์รับจ้างส่วนใหญ่่นั้นเกิดจากการที่ต้องการความรวดเร็วและหลีกเลี่ยงรถติดเป็นสำคัญ มีผู้โดยสารส่วนใหญ่ก็จะไม่ใคร่ชอบใส่หมวกกันน็อค แต่เขามักจะแจ้งให้ผู้โดยสารทราบก่อนว่าถ้าไม่สวมหมวกกันน็อคถ้าเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมจะต้องเสียค่าปรับเอง ในการขับขีรถบนถนนใหญ่ที่เขาบอกว่ารถจักรยานยนต์ขับได้ยากขึ้น เนื่องจากประสบปัญหาถูกกีดขวางจากรถใหญ่ทำให้ไม่สามารถไปได้รวดเร็ว ประกอบกับบนถนนมีรถประเภทต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก นายแจ๊คบอกว่ารถเมล์เป็นรถประเภทที่ทำให้เกิดปัญหาจราจรและปัญหาแก่รถจักรยานยนต์รับจ้างมากที่สุดกล่าวคือมักจะชอบอยู่เลนขวาและพอจะเข้าป้ายก็มักจะปากมาเลนซ้ายในทันทีทำให้รถจักรยานยนต์รับจ้างซึ่งอยู่ในเลนซ้ายอยู่ประสบปัญหาไม่สามารถที่จะไปข้างหน้าได้โดยเร็ว นั่นเอง

เขามีความคิดเห็นต่อการแก้ปัญหาจราจรในทุกวันนี้ว่าจะต้องแก้ไขกันที่การปลูกฝังให้มีน้ำใจระหว่างผู้ใช้รถใช้ถนนร่วมกัน และเจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องจับกุมรถที่ทำผิดทุกประเภทโดยเท่าเทียมกันไม่เลือกที่รักมักที่ชังให้เกิดความเหลื่อมล้ำไม่กล้าที่จะทำผิดกฎอันจะช่วยแก้ปัญหาจราจรได้บ้างนั่นเอง

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

นายแจ๊คมีความคิดเห็นที่ว่าอาชีพที่เขาทำมาทั้งหมดเมื่อเทียบกับอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างแล้วอาชีพนี้ก่อให้เกิดความสบายใจสำหรับเขามากที่สุด และมีเวลาพักผ่อนมากที่สุด เขามีรายได้ต่อวันโดยเฉลี่ยประมาณ 300 บาท และบางวันอาจได้ถึง 350 บาท หรือ 400 บาท ซึ่งเป็นรายได้ที่เขาค่อนข้างจะพึงพอใจเป็นอย่างสูงทีเดียว แรกเริ่มนั้นเขาจะต้องเสียค่าเสื่อวันเป็นเงินทั้งสิ้น 5,000 บาท และเสียค่าใช้จ่ายต่อเดือนเป็นเงินทั้งสิ้น 300 บาท นายแจ๊คบอกว่าถ้าวันไหนมีปริมาณคนใช้บริการสูงก็จะมีราคาค่าเช่าเสื่อวันถึงหนึ่งหมื่นบาทเลยก็มีและต้องเสียค่าใช้จ่ายต่อเดือนสูงไปตามลำดับ แต่วันของเขาเป็นวันที่ไม่เล็กไม่ใหญ่ กล่าวคือมีสมาชิกประจำวันทั้งสิ้น 25 คน และรายได้ปานกลางไม่มีผู้คนเรียกใช้บริการจนกระทั่งไม่ค่อยจะมีรถให้บริการพออย่างเช่นวันที่อยู่ใกล้ตลาด ซึ่งค่าบริการและค่าเช่าเสื่อวันก็

จะสูงตามไปด้วยนั่นเอง ทุก ๆ วัน หรือทุก ๆ 2 วัน จะมีผู้ดูแลวิน หรือเจ้าของวินซึ่งจะต้องเป็นผู้ที่เช่าวินหรือสถานที่ตั้งวินโดยการขออนุญาตจากเจ้าหน้าที่ตำรวจกล่าวคือต้องเป็นผู้ที่มีบารมีหรือมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีต่อเจ้าหน้าที่ราชการด้วยจึงจะขอตั้งวินได้ มาเยี่ยมเยียนและเก็บเงินค่าบริการรายเดือนซึ่งส่วนใหญ่ผู้ขับขี้มักจะจ่ายเป็นรายวันเพื่อความสะดวก สำหรับกฎหรือข้อห้ามของวินนั้นนั่นคือ ห้ามกินเหล้า หรือสูบบุหรี่ขณะขับรถ และห้ามพูดจาไปสุภาพกับผู้ใช้โดยสารมีฉะนั้นอาจถูกพิจารณาไล่ออกจากวินได้ สำหรับสนนราคาค่าโดยสารนั้นจะขึ้นอยู่กับการต่อรองระหว่างผู้ใช้โดยสารเป็นสำคัญ นายแจ๊คยอมรับว่าถ้าเป็นขจรเขาจะเรียกค่าโดยสารมากขึ้นระยะละประมาณ 10-20 บาท กล่าวคือจากศรียานไป อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมินั้นจะคิดค่าโดยสาร 50-60 บาท และจากศรียานไปมาบุญครองนั้นจะคิดค่าโดยสาร 100 บาท และศรียานไปราชวัตรนั้นจะคิดค่าโดยสาร 25-30 บาท เป็นต้น

สำหรับชีวิตในอนาคตนั้นนายแจ๊คจะเก็บเงินให้ได้สักก้อนหนึ่งและนำไปลงทุนเปิดกิจการค้าขายให้แม่ที่จังหวัดแพร่ แต่ในขณะนี้เขาของยึดอาชีพนี้ไปก่อนเนื่องจากถึงแม้จะไม่มีเกียรติแต่ด้วยการศึกษาของเขา ๆ ก็ไม่ทราบว่าจะไปทำอาชีพอะไรดี และที่สำคัญอาชีพนี้ทำให้เขามีอิสระและเวลาว่างตลอดจนรายได้ที่ค่อนข้างดีและเป็นที่น่าพอใจ

สัมภาษณ์ผู้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์	นายสมบุรณ์ (นามสมมติ)
ผู้สัมภาษณ์	นางสาววรรณนา พันธุ์สว่าง
สถานที่	นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วินรถจักรยานยนต์รับจ้าง สุทธิสาร กรุงเทพมหานคร

ลักษณะทางสังคม

นายสมบุรณ์ ปัจจุบันอายุ 30 ปี ภูมิลำเนาเป็นชาว จ.ร้อยเอ็ด เขาจบการศึกษาในระดับประถมศึกษา เขาสมรสแล้วมีบุตรชาย 1 คน ภรรยาทำอาชีพเย็บเสื้อผ้าไหลส่งขาย นายสมบุรณ์เข้ามาอยู่กรุงเทพมหานครได้ 5 ปี แล้วปัจจุบัน เขาประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเพียงอย่างเดียว

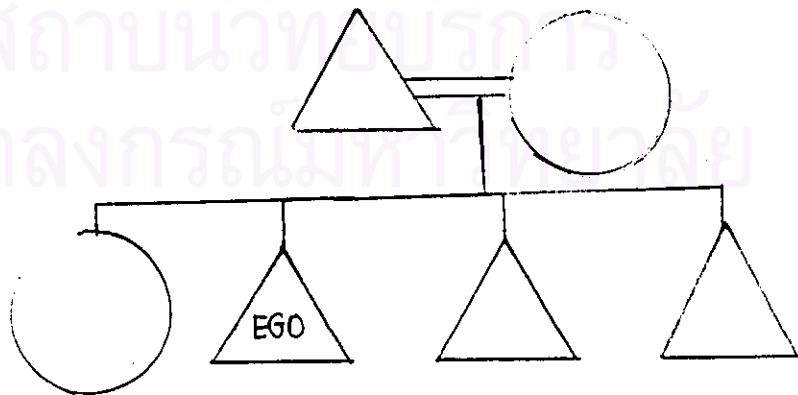
บุคลิกภาพ

นายสมบุรณ์เป็นคนเรียบง่าย อุปนิสัยสมถะ ประหยัดและอดออม เขาสูงราว 160 ซม.ผิวสองสี รูปร่างผอม เวลาพูดคุยจะมีน้ำเสียงไม่ค่อยดังนัก ให้ความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์เป็นอย่างดี

ประวัติชีวิต

กึ่งจากจบการศึกษาภาคบังคับแล้วนายสมบุรณ์ต้องออกจากโรงเรียนมาช่วยพ่อแม่ทำงานและรับจ้างทั่วไปอยู่ที่บ้านเกิด แต่เนื่องจากที่บ้านมีฐานะไม่ดีนัก นายสมบุรณ์จึงถูกส่งไปอยู่กับญาติที่จังหวัดอุดรธานี เพื่อไปช่วยขายกล้วยเดี่ยว โดยทำหน้าที่หลายประการได้สักพัก ต่อมานายสมบุรณ์ได้อพยพโยกย้ายเข้ามาในกรุงเทพมหานครเนื่องจากว่ารายได้ที่ได้รับไม่ดีนัก โดยนายสมบุรณ์ยึดอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัย และพนักงานส่งเอกสารที่บริษัท เอกชนแห่งหนึ่งตามลำดับ และต่อมาได้เปลี่ยนมายึดอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเมื่อ 3 ปี ที่ผ่านมา นายสมบุรณ์แต่งงานกับภรรยาซึ่งเจอกันที่กรุงเทพมหานครและเป็นคนต่างจังหวัดเหมือนกันกล่าวคือภรรยาเป็นชาว จ.แพร่ ที่มาทำงานในกรุงเทพมหานครเช่นเดียวกัน ปัจจุบันนายสมบุรณ์ยึดอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเพียงอย่างเดียว ส่วนภรณานั้นยึดอาชีพรับเย็บผ้า ทั้งสองมีบุตรชาย 1 คน ปัจจุบันเรียนอยู่ในชั้นอนุบาล

ครอบครัวเครือญาติ

นายสมบุรณ์มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 4 คน เขาเป็นคนที่ 2 มีพี่สาว 1 คน และน้องชาย 2 คน ปัจจุบันเขาไม่ค่อยได้กลับไปบ้านที่ จ.ร้อยเอ็ดเท่าไรนัก และไม่มีใครได้เจอกับพี่น้องนัก นอกจากเทศกาลสำคัญ ๆ เช่น วันปีใหม่ วันสงกรานต์ เป็นต้น

ชีวิตประจำวัน

นายสมบุรณ์จะตื่นนอนตั้งแต่ตอนเช้าเพื่อที่จะมาที่วันในเวลาก่อน 06.00 น. เขาจะทำงานไปจนถึงเวลา 19.00 น. หลังจากนั้นก็จะกลับบ้านเช้าซึ่งอยู่ไม่ไกลไปจากวินนักร ส่วนใหญ่แล้วลูกค้าของนายสมบุรณ์มักจะเป็นคนทำงานรองลงมาได้แก่นักเรียน นักศึกษา และแม่บ้านตามลำดับ ช่วงเวลาที่มีผู้ใช้บริการมากที่สุดนั้นได้แก่ช่วงเวลา 07.00 น.- 09.00 น. และ 16.00 น. - 18.00 น. ส่วนใหญ่แล้วนายสมบุรณ์จะทำงานทุกวันหยุดเพียงวันอาทิตย์เพียงวันเดียวเท่านั้น หรือบางอาทิตย์ก็ไม่หยุด นายสมบุรณ์บอกว่าที่ต้องทำงานหนักนั้นเนื่องจากว่ามีภาระเนื่องจากต้องจ้างคนเลี้ยงลูกในช่วงที่เขาและภรรยาไปทำงาน

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายสมบุรณ์มีความคิดเห็นว่าเป็นปัญหาจราจรที่ติดขัดในทุกวันนี้ มีสาเหตุมาจากการที่รถมีจำนวนมากขึ้น โดยเฉพาะรถยนต์ส่วนบุคคลในขณะที่ดินมีจำนวนเท่าเดิม โดยเฉพาะในช่วงชั่วโมงเร่งด่วนในตอนเช้า และตอนเย็นปริมาณรถจะคับคั่งและมีการจราจรที่ติดขัดหนักจนถึงขนาดไม่สามารถขยับเขยื้อนได้เลยทีเดียว

ในส่วนของการจักรยานยนต์รับจ้างนั้น นายสมบุรณ์มีความคิดเห็นว่าเป็นไม่ได้ทำให้เกิดปัญหาจราจรสักเท่าไร เนื่องจากว่าเป็นรถเล็ก แต่อาจจะกีดขวางการจราจรของรถประเภทอื่น ๆ บ้าง ซึ่งรถต่าง ๆ ล้วนแต่ทำให้เกิดปัญหาจราจรด้วยกันทั้งสิ้น

นายสมบุรณ์ไม่มีความเห็นเมื่อถูกถามว่าปัญหาจราจรมีวิธีแก้ทางไหนได้บ้าง ได้แต่บอกว่าเมื่อมีรถเป็นจำนวนมากและถนนน้อยรวมทั้งคนขับรถแต่ละประเภทไม่มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน แล้วย่อมจะมีปัญหาจราจรเกิดขึ้นเป็นแน่ ถ้าแต่ละฝ่ายช่วยกันอย่างจริงจังก็น่าจะช่วยลดปัญหาจราจรได้บ้างไม่มากก็น้อย

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

นายสมบุรณ์มีความรู้สึกว่าเขามีความพึงพอใจในการประกอบอาชีพนี้เป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากว่ามีรายได้ถึงวันละ 300-350 บาท ซึ่งมากกว่ารายได้ที่เคยได้รับจากการประกอบอาชีพเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยและพนักงานส่งเอกสารเป็นอย่างมาก เมื่อแรกเริ่มนั้นเขาเสียค่าเช่าเสื้อวินในราคา 1,000 บาท และเสียค่าใช้จ่ายให้เจ้าของวินวันละ 50 บาท วินของเขามีสมาชิกทั้งสิ้น 15 คน ส่วนใหญ่เป็นคนมาจากภาคอีสานเหมือนกันจึงมีความสนิทสนมกันเป็นอย่างดี

สำหรับชีวิตในอนาคตนั้น นายสมบุรณ์บอกว่าคงจะขับรถจักรยานยนต์ไปเรื่อย ๆ ยังไม่ได้คิดว่าจะเปลี่ยนอาชีพไปทำอะไรดี

สัมภาษณ์ผู้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์	นายตา(นามสมมติ)
ผู้สัมภาษณ์	นางสาววรรณนา พันธุ์สว่าง นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่	วินรถจักรยานยนต์รับจ้างเทเวศน์ กรุงเทพมหานคร

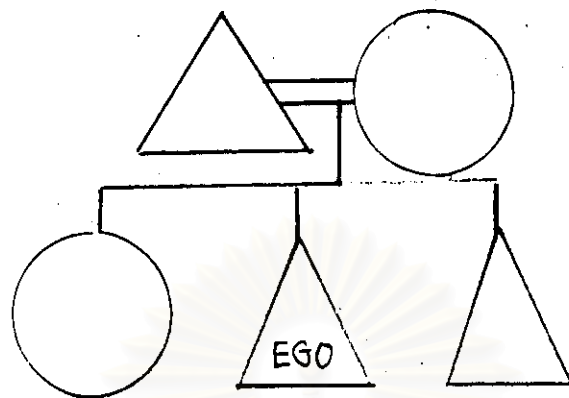
ลักษณะทางสังคม

นายตา อายุ 26 ปี เป็นชาวจังหวัดนครปฐม สถานภาพโสด จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปัจจุบันนี้ยึดอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเพียงอย่างเดียว เขาอาศัยอยู่กับเพื่อนที่ห้องเช่าแห่งหนึ่งในย่านบางลำพู

บุคลิกภาพ

นายตาเป็นคนร่าเริง สนุกสนาน เปิดเผยและกล้าแสดงออก เป็นที่รักใคร่ของเพื่อน ๆ ภายในวินเดียวกัน เขามีผิวขาว สูงประมาณ 168 ซม.เวลาพูดมักจะเอียงคอและยิ้ม ระหว่างการสัมภาษณ์เขาให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

ครอบครัวเครือญาติ

นายตามีพี่น้องทั้งหมด 3 คน เขาเป็นคนกลาง โดยมีพี่สาว 1 คน และน้องชาย 1 คน ครอบครัวของเขามีอาชีพทำเกษตรกรรมและทำกิจการ เขาเข้ามาอยู่กรุงเทพมหานคร จากการชักชวนของญาติเมื่อ 5 ปีที่แล้ว โดยมาทำงานที่ร้านถ่ายรูปแห่งหนึ่งย่านพรานนก และต่อมาได้เปลี่ยนมาขายค้ออาชีพนี้เมื่อ 2 ปีที่แล้ว

ชีวิตประจำวัน

นายตาเริ่มทำงานในเวลา 06.30 น. และเลิกทำงานในเวลา 19.00 น. หรือบางวันก็จะเลิก 18.30 น. ในกรณีที่วันนั้น ๆ มีผู้โดยสารน้อย นายตาบอกว่ามีความสุขกับอาชีพนี้เป็นอย่างมากเนื่องจากทำให้มีเพื่อนฝูงที่อยู่ในวัยเดียวกันเยอะและแต่ละคนก็เป็นคนดี เขายอมรับว่าเขาเองขับรถละเมิดกฎจราจรส่วนใหญ่นั้นเนื่องจากว่าบางครั้งผู้โดยสารต้องการความรวดเร็วในการไปให้ถึงจุดหมายทำให้เขาต้องขับรถให้เร็วเนื่องจากตระหนักว่าการที่ผู้โดยสารเรียกใช้บริการรถจักรยานยนต์รับจ้างนั้นเนื่องจากต้องการความรวดเร็วเป็นหลักนั่นเอง

ประสบการณ์ในการรับส่งผู้โดยสารนั้นเขาเคยประสบอุบัติเหตุขณะที่เดินทางไปส่งผู้โดยสารทำให้ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเสียหายให้แก่ผู้โดยสารซึ่งเขาบอกว่าเป็นบทเรียนที่จะทำให้มีความระมัดระวังมากขึ้นกว่าเดิม

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายตามีความเห็นว่าการจราจรติดขัดอยู่ทุกวันนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่ผู้ขับขี่รถประเภทต่าง ๆ ไม่มีน้ำใจให้แก่กันบนถนน และการที่มีรถบนท้องถนนมากจนเกินไปทำให้เกิดอุปสรรคในการสัญจรนั่นเอง

นายตามีความคิดเห็นว่าการที่มีรถเป็นจำนวนมากนั้น ทำให้ไม่ว่าจะเป็นรัฐบาลชุดไหน ๆ ก็ตามก็ไม่น่าจะแก้ปัญหาดังกล่าวได้เนื่องจากว่าเป็นปัญหาเรื้อรังที่ยากแก่การแก้ไข นายตามีความคิดเห็นว่า ถ้าเจ้าหน้าที่ตำรวจมีการกวาดล้างผู้ประพฤติดื้อและละเมิดกฎจราจรอย่างจริงจังก็น่าจะช่วยให้ปัญหาจราจรเบาบางลงได้

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

นายตายังไม่คิดจะหันไปประกอบอาชีพอื่น ๆ แต่ก็ยอมรับว่าการที่ยึดอาชีพนี้ก็รู้สึกว่ามีเกียรติสักเท่าไร แต่เนื่องจากมีรายได้ทำให้สามารถเลี้ยงตัวเองได้ทำให้ไม่ได้คิดอะไรมากมาย แต่ในอนาคตถ้าคิดจะมีครอบครัวนายตาบอกว่าก็คงจะต้องหาอาชีพที่มีเกียรติกว่านี้ แต่เนื่องจากตนเองมีความรู้ไม่สูงนักทำให้ยังคิดไม่ออกว่าจะหันไปประกอบอาชีพอะไรดี แต่ด้วยรายได้เฉลี่ยวันละ 300 บาทนั้นทำให้เขามีเงินเก็บอยู่บ้างพอสมควร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัมภาษณ์ผู้เข้ารับบริการยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายเอง(นามสมมติ)
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาววรรณ พันธ์สว่าง
 นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ วินรถจักรยานยนต์รับจ้างพัฒนาการ
 กรุงเทพมหานคร

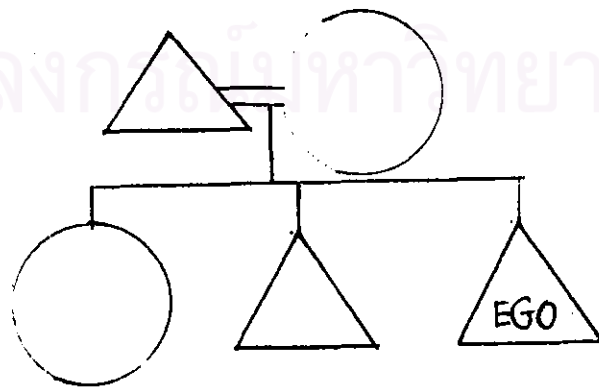
ลักษณะทางสังคม

นายเอง อายุ 18 ปี สถานภาพโสด ปัจจุบันยึดอาชีพวินรถจักรยานยนต์รับจ้างเพียงอย่างเดียว เขาจบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พี่นพเป็นคน จ. ปทุมธานี ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างมาเป็นเวลานาน 6 เดือน

บุคลิกภาพ

นายเองเป็นคนที่มึนลักษณะขี้อาย เรียบร้อย ไม่ค่อยกล้าพูดคุยมากนัก พูดจาด้วยเสียงที่ค่อนข้างเบา และยังคงติดสำเนียงวัยรุ่นอยู่ เขาสูงประมาณ 167 ซม. ผิวสีดำนาง รูปร่างผอมบาง การแต่งกายสุภาพเรียบร้อยนุ่งกางเกงยีนส์สีวายส์ และสวมเสื้อยืดสุภาพ

ครอบครัวเครือญาติ

นายเอมีฟีน้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 3 คน เขาเป็นคนที่ 3 มีพี่สาว 1 คน และพี่ชาย 1 คน บิดามารดามีอาชีพขายกล้วยเดี่ยวในตลาดนัด หลังจากจบการศึกษาเขาได้อยู่บ้านช่วยพ่อแม่ทำงานอยู่ระยะหนึ่งก่อนที่จะเปลี่ยนมายึดอาชีพนี้ในที่สุดเมื่อ 1 ปี ที่ผ่านมา

ชีวิตประจำวัน

นายเองจะมาทำงานตั้งแต่เวลา 06.30 น. และขับรถไปจนกระทั่งเวลา 19.30 น โดยเขาจะทำงานทุกวันจันทร์ ถึงวันเสาร์ ส่วนวันอาทิตย์จะหยุดพักผ่อน โดยมักจะกลับไปเยี่ยมบ้านที่ปทุมธานี เนื่องจากว่าในทุกวันนี้เขาเข้าหอพักอยู่กับเพื่อน ในเวลารว่างจากการรับส่งผู้โดยสารนายเองมักใช้เวลาในการทำรวมสะอาดรถ และเช็คดูความเรียบร้อยของรถของเขา เนื่องจากว่าอาชีพนี้บางครั้งก็ไม่แน่นอนว่าจะมีผู้โดยสารเรียกใช้บริการเมื่อใด เนื่องจากว่าวินของเขามีเพื่อนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันเป็นจำนวนมากนายเองจึงรู้สึกสนุกสนานเมื่ออยู่ภายในวิน

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายเองมีความคิดว่ารถจักรยานยนต์รับจ้างมีส่วนทำให้เกิดปัญหาจราจรบ้าง แต่ไม่มากนัก เนื่องจากว่าในทุกวันนี้ผู้ขับรถแต่ละประเภทต่างต้องการความรวดเร็วเป็นสำคัญนั่นเอง และในทุกวันนี้ผู้ขับรถในแต่ละประเภทต่างก็แก่งแย่งกันที่จะไปให้ถึงจุดหมายปลายทางอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะรวดเร็วได้ ดังนั้นปัญหาจราจรจึงเกิดขึ้นมา

เขามีความเห็นที่ว่าถ้าไม่มีการจราจรที่ติดขัดแล้วผู้โดยสารคงจะเรียกใช้บริการรถจักรยานยนต์รับจ้างน้อยลง เมื่อถามว่าการที่รถจักรยานยนต์รับจ้างมีราคาต่ำโดยสารที่สูงกว่ารถแท็กซี่จะมีผลต่อการว่าจ้างหรือไม่ นายเองตอบว่าคงไม่มีเนื่องจากรถจักรยานยนต์รับจ้างมีจุดเด่นตรงที่สามารถไปถึงที่หมายได้เร็วกว่าถึงแม้ว่าจะเสี่ยงอันตรายบ้างก็ตาม

การประกอบอาชีพและชีวิตในอนาคต

นายเองมีความคิดเห็นว่าการประกอบอาชีพนี้ไม่จำเป็นต้องลงทุนอะไรมากมายเพียงแต่มีรถจักรยานยนต์รับจ้าง เท่านั้นและถ้ามีคนรู้จักหรือเพื่อนฝูง

อยู่ในวันด้วยก็จะเป็นการดี เนื่องจากจะทำให้สนิทสนมกันมากขึ้น สำหรับเขานั้น
 นายชายที่มีอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างอยู่ก่อนแล้วเป็นผู้ชักชวนให้มาขับรถที่
 วินนี้ สำหรับรายได้นั้นเฉลี่ยวันละ 250-300 บาท เนื่องจากวินนี้เป็นวินเล็ก ๆ แต่
 ถ้าโชคดีมีผู้โดยสารเรียกไปไกล ๆ สัก 3 รอบ ก็อาจจะมีรายได้ถึง 500 บาทเลยก็
 ได้

สำหรับชีวิตในอนาคตนั้น นายเองบอกว่ากำลังอยู่ในช่วงที่พิจารณาอยู่ว่าจะ
 ประกอบอาชีพอะไรดี เนื่องจากว่าถ้าไปทำอาชีพอื่นรายได้ก็คงจะไม่ดีเท่านี้ เนื่อง
 จากว่ามีความรู้ในอันนี้เอง แต่ในขณะนี้เขายังมีความสุขเป็นอย่างมากกับการ
 ประกอบอาชีพนี้

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย